

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2007/44 • 16 Kasım 2007 • 50 YKr

İÇİNDEKİLER

Kürt halkını teslim alma politikasını yeni duruma uyarlamak için çırpınıyorlar...	
Egemenlerin “ümit kırmak” dışında bir çözümü yok!.....	3
Sermaye düzeni saldırıları daha da sertleştirmeye hazırlanıyor!Sermaye düzeni saldırıları daha da sertleştirmeye hazırlanıyor!.....	4
Sosyal yıkım saldırısında perde yeniden açılıyor.....	5
DTP'nin 2. Büyük Olağanüstü Kongresi yapıldı.....	6
2008-2010 arası özelleştirme yağması açıklandı... ..	7
Siyonist şefler ile Mahmut Abbas ve ekibi Ankara'da... ..	8-9
Emperyalistler ve işbirlikçileri yeni saldırılar için hazırlanıyor.....	10
İşçi ve emekçi eylemlerinden.....	11
Telekom işçileriyle dayanışma eylemlerinden.....	12
“Düşük yoğunluklu” sıkıyönetim (mi?) ..	13
Kızıl Bayrak hakkında toplatma ve yayın yasağı!..	14
Kızıl Bayrak'ı toplatma ve yayın durdurma kararı protesto edildi.....	15
“Aydınlığın en yakın olduğu an, karanlığın en koyu olduğu andır...”	
(Orta sayfa).....	16-18
Şanlı Ekim Devrimi'nin 90., Komünist Hareket'in 20. yılı coşkuyla kutlandı... ..	19-21
Komünist Hareketin 20. yılı seminerleri.....	22
Tersane İşçileri Birliği Derneği Yönetim Kurulu üyesi Cahit Atalay ile 2. Tersane İşçileri Kurultayı üzerine konuştuk..	23
Dünyadan... ..	24
İrkçı-siyonistlerin Filistin topraklarını gaspetme pervasızlığı sürüyor!	25
Alman Devrimi ve Rosa Luxemburg.....	26-27
Neden birleşik mücadele?	28
Sosyalist Devrim kadını özgürleştirdi, toplumsal yaşamın her alanında eşitlik sağladı... ..	29-30
Mücadele Postası	31

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2007/27 ● 13 Temmuz 2007
Fiyatı: 50 YkrSahibi ve Y. İşl. Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaseref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel: 0 (212) 621 74 52
Fax: 0 (212) 534 95 90

e-mail: kb1@tnn.net

Web: http://www.kizilbayrak.de

http://www.kizilbayrak.org

http://www.kizilbayrak.com

Baskı: Gün Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 426 63 30Genel Dağıtım:
YAYSAT

Kızıl Bayrak'tan

Gazetemizin 9 Kasım 2007 tarihli 43. sayısı hakkında İstanbul 13. Ağır Ceza Mahkemesi tarafından toplatma ve iki hafta yayın durma kararı verildi.

Sermaye devletinin mahkemelerinin hukuk terörü tüm hızıyla sürüyor. Bu arada Kürt basını da hukuk terörünün saldırılarına maruz kalıyor. Günlük Kürt basını hakkında da peşpeşe kapatma kararları veriliyor. Bir kapatma kararı bitince diğeri anında devreye giriyor. Kuşkusuz bu saldırılar nedensiz değildir. Sermaye devletinin içerde baskı ve terör, dışarda ise savaş ve saldırganlık politikalarını engelsiz bir biçimde hayata geçirebilmesi tüm ilerici, devrimci güçlerinin sesinin-soluğunun kesilmesini zorunlu kılıyor.

Gazetemize yönelik saldırıların sadece hukuk terörüyle sınırlı değil. Yanısıra sermaye devletinin kolluk güçleri son günlerde gazetemiz çalışanlarına ve okurlarımıza karşı da sistemli bir şekilde saldırıyor. Birçok çalışmamız ve okurumuz takip edilerek, devrimci ve ilerici kurumlar abluka altına alınarak silahlı güçler tarafından taciz ediliyor.

Öyle anlaşıyor ki, devletin kolluk güçleri önümüzdeki günlerde de benzer saldırılarını sürdürecektir. Devrimci düşünceye, devrimci örgütlenmeye ve devrimci faaliyete karşı gösterilen bu saldırganlık devam edecektir. Ancak bilinmesi gerekiyor. Hiçbir saldırı devrimci faaliyetimizi engelleyemez.

Gazetemiz bugüne kadar devrimci yayın faaliyetini kendi amaçları ve hedefleri doğrultusunda kesintisiz ve tavizsiz bir çizgide sürdürdü. Bundan sonrada bu çizgisinde kararlıca yürüyecek ve kendisine yönelecek her türlü saldırıyı tereddütsüzce göğüslemeyi bilecektir.

Açık ki, gazetemize yönelik saldırıların önüne kesebilmek ve bu saldırıları püskürtebilmek güncel bir sorumluluktur bizler için. Bu sorumluluğun bir yanı ise, tüm güçlerimizin ve okurlarımızın bu saldırıya cepheden yanıt vermesi ve gazetemizi her açıdan sahiplenmesidir. Gazetemizi her alanda işçi ve emekçilere anında ulaşmasını sağlamak, yaygın bir dağıtımını örgütlemek ve her türlü yazılı, görsel ve maddi katkıyı sunabilmek için azami bir çaba sarfetmek gerekiyor. Gazetemizi sahiplenmenin sorumluluğu bunu gerektiyor.

Bu arada şunu da hatırlatmamız gerekiyor. Yayın durdurma yasağından dolayı gazetemizin Yay-Sat

kanalıyla dağıtımına 2 hafta süreyle ara vermek zorunda kalacağız. Bundan dolayı gazetemizin iki sayısını elden dağıtımı yoluyla okurlarımıza ulaştırmak durumundayız. Çalışanlarımız ve okurlarımız gazetemizi ilerden sahiplenmenin yeni bir pratiğini daha göstermeliler. Bu saldırı vesile edilerek bugüne kadar bu alanda yaşanan eksiklikler giderilmeli ve gazetemiz her düzeyden sahiplenilmelidir.

Kuşkusuz bazı devrimci aydın ve ilerici sendikacıların gazetemizle dayanışma duygu ve düşüncelerini anında dile getirmeleri sevindiricidir.

Kızıl Bayrak işçi sınıfının, devrimin ve sosyalizmin sesidir. Hiçbir güç bu sesi susturmayı başaramayacaktır!

H. Fırat
**Seçimler
ve sol hareket**

H. Fırat
**Tasfiyeci sürecin son aşaması:
Parlamentarizm**

Kitapçı ve bayiiilerde...

EKSEN YAYINCILIK

EKSEN YAYINCILIK

CMYK

Kürt halkını teslim alma politikasını yeni duruma uyarlamak için cırpınıyorlar...

Egemenlerin “ümit kırmak” dışında bir çözümü yok!

“Sonbahar operasyonu” sürdüren ordunun Şemdinli’de çok sayıda asker zayiatı verdiği günlerde, meclisten de Güney Kürdistan’a saldırı tezkeresi çıkmıştı. Tezkereyle birlikte, özellikle de Dağlica’daki asker zayıatının ardından devlet topyekûn seferberlik başlatmıştı. Seferberliğin en önemli boyutunu Kürt halkına yönelik ırkçı-şoven histeri dalgası oluşturdu. Özellikle 2005’ten itibaren tırmanışa geçen şovenizm ve faşist kudurganlık daha da azdırıldı. Aynı zamanda Kürt hareketine karşı, daha çok da DTP üzerinden süregelen kısıpca alma saldırılarına hız verildi.

Bu dönemde bilinci iyice zehirlenen toplum, öte yandan da 5 Kasım’da Washington’da yapılan görüşmeye odaklandı. Herşeyi Bush’la görüşmeye bağlayan hükümet ve generallerin Washington’dan ne aldıkları, iki tarafın birbiriyle örtüşmeyen açıklamaları nedeniyle henüz net olarak anlaşılmıyor. Erdoğan ve hükümeti başarı gösterisi yaparken, generaller daha dönüş yolundayken kırmızı telefon hattı dışında “yeni bir şey” olmadığını açıkladılar. Bu aynı günlerde şoven histeri ve faşist kudurganlık temelinde toplum ölçüsünde tırmandırılan gerilim azalır gibi oldu. Daha doğrusu genelde Kürt halkına yönelik kışkırtmalarda kısmi bir durulma gözlemlendi.

Fakat bu arada hem sınır ötesi saldırılara havadan Güney Kürdistan’ı bombalama eklendi, hem de DTP’ye yönelik siyasi saldırganlık, yeni bir linç kampanyası boyutuna çıkarıldı. Esir askerleri teslim alanlar başta olmak üzere, DTP’nin belli başlı isimleri PKK ile bağlantılandırılarak hedefe çakılmış bulunuyor. Bunun nedenlerinden birini, devletin ve ordunun düştüğü zafiyet görüntüsünü DTP’ye ve esir askerlere yıkma gayreti oluşturuyor. Esas neden ise Bush görüşmesinden sonra yapılandırılmaya çalışılan Kürt politikasıdır.

Görüşmeyle ilgili açıklamalardan net bir şey çıkmasa da, görüşmenin ardından geçen günler içinde bir hayli veri birikmiş oldu. Hükümet olarak AKP ve temel düzen partileri olarak da CHP, MHP gibi partiler, konuyla ilgili üst üste açıklamalar yapıyorlar. Kirli savaşın general eskileri, konuyla ilgili bir röportajlar dizisi vesilesiyle itiraf değerinde açıklamalarda bulunmuş, bu arada bugüne dair de önemli ipuçları vermişlerdi zaten. Kürt düşmanlığında başı kimseye bırakmayan Genelkurmay Başkanı ise Bush görüşmesinden sonraki düşüncelerini, “basın sohbeti” düzenleyerek açıklama gereği duydu.

Bu “sohbet”, düzen cephesindeki siyasal ilişkilere ya da siyaset mevzilerinin son durumuna dair de bir gösteri mahiyetinde. Fakat diğer açıklamalarla birlikte daha esaslı konulara ayna tuttuğu için bu yanı daha tali sayılır. Gerek generallerin sivil sözcüsü konumundaki Baykal’ın açıklamaları, gerek ordunun medyadaki başlıca rütbelilerinin yazdıklarına bakılırsa, ordu ile hükümet arasındaki gerilim Kürt sorunu sözkonusu olduğu için her zamanki gibi ikinci plana atılmış bulunuyor. Ya da mevzi kapışmaları ve karşılıklı yüklenmeler yeni bir dengeye kavuşmuş görünüyor. Kürt sorununda aynı politikaların-aynı çözümsüzlüklerin sahipleri olarak, daha alttan

Uygulamalar ve dillendirilenlerden anlaşıldığı kadarıyla, kirli savaş cephesinin yeni yapılandırma çerçevesinde şimdilik ortaklaşabildiği bazı unsurlardan da söz edilebilir.

Bazıları devamlılık da arzeden bu unsurların ilki, ABD ile ilişkileri onarmanın tüm olanaklarını değerlendirmek, onun bölge ve Kürt politikasını etkilemeye çalışmaktır. İkincisi, Güney Kürdistan’daki devlet oluşumunu olabildiğince geriletecek ve kontrol altına alacak tüm politik ve diplomatik imkanları zorlamak, Irak’ta merkezîyetin zayıflaması, Kerkük referandumu, petrol gelirleri gibi onu güçlendirecek her türlü gelişmeyi engellemektir. Üçüncüsü Güney Kürt yönetimine havuç ve sopa göstererek PKK’yi izole etmektir. Dördüncüsü ise, ki bu “kırmızı çizgi”lerin aşınmasından sonra Milli Güvenlik Siyaset Belgesi’nde revizyona gidildiğinde formüle edildiği haliyle aynen sürmektedir, Türkiye’deki Kürt hareketini kesintisiz bir şekilde terbiye etmek, her türlü Kürt hareketinin ve genel olarak da Kürt halkının tüm “başarı ümidini kırmak”tır.

yürütüyorlar.

Generaller memnuniyetsizliklerini yansıtsalar da, basındaki sözcüleri ve Baykal, Bush görüşmesini hükümetinkine yakın bir dille olumladılar. Güney Kürdistan’a ve Kürt hareketine karşı saldırganlık ve nefrette de benzer bir yakınlık yansıyor. Buna rağmen Güney Kürdistan’la ilgili “açılımlar”dan söz edilmesi, Kürt sorununun yalnızca bir askeri sorun olmadığının dillendirilmesi, sermaye cephesinin yaşadığı sıkışmanın oldukça yoğun düzeyde yaşandığının yeni bir göstergesidir.

Sermaye cephesinden yapılan bütün bu açıklamalara, ABD’nin Güney Kürdistan’daki ve Irak’taki işbirlikçilerinin tavırlarındaki değişimleri de eklemek gerek. Irak’a komşu ülkeler toplantısı ile Bush’un Erdoğan ve general Saygun ile yaptığı görüşmenin sonrasında, Güney Kürt yönetiminin, görüşme öncesindeki keskin sayılabilecek tutumları belli oranlarda geriledi. Hatta bu gerileme, Kürtler’in birbirine kırdırılması politikasının hayata geçirilmeye çalışıldığı yönlü yorumlar yapılmasına yol açtı. Güney Kürt yönetiminden daha yumuşak açıklamaların geldiği günlerde, saldırı halindeki Türk ordusu, Güney Kürdistan’da bazı noktaları uçaklarla da bombalamaya başladı. Yani bir bakıma “sınır ötesi hareket”ini daha açık ve deyim yerindeyse daha tanımlı hale getirdi.

Bu veriler ışığında, Türk sermaye devletinin, ABD’den henüz Güney Kürdistan’la ilgili esaslı tavizler koparamadığını, PKK konusunda eli daha serbest kalsa da PKK’ye karşı yürüttüğü kirli savaşta, ABD’nin şimdilik sınırlı bazı yardımlarıyla yetinmek zorunda kaldığını, ABD’nin bölge ve Kürt politikasını şimdilik çok fazla etkileyemediğini, bu yüzden de kendi Kürt ve bölge politikasını yeniden yapılandırmaya çalıştığını söyleyebiliriz. Uygulamalar ve dillendirilenlerden anlaşıldığı kadarıyla, kirli savaş cephesinin yeni yapılandırma çerçevesinde şimdilik ortaklaşabildiği bazı unsurlardan da söz edilebilir.

Bazıları devamlılık da arzeden bu unsurların ilki, ABD ile ilişkileri onarmanın tüm olanaklarını değerlendirmek, onun bölge ve Kürt politikasını etkilemeye çalışmaktır. İkincisi, Güney Kürdistan’daki devlet oluşumunu olabildiğince geriletecek ve kontrol altına alacak tüm politik ve diplomatik imkanları zorlamak, Irak’ta merkezîyetin zayıflaması, Kerkük referandumu, petrol gelirleri gibi onu güçlendirecek her türlü gelişmeyi engellemektir. Üçüncüsü Güney Kürt yönetimine havuç ve sopa göstererek PKK’yi izole etmektir. Dördüncüsü ise, ki bu “kırmızı çizgi”lerin aşınmasından sonra Milli Güvenlik Siyaset Belgesi’nde revizyona gidildiğinde formüle edildiği haliyle aynen sürmektedir, Türkiye’deki Kürt hareketini kesintisiz bir şekilde terbiye etmek, her türlü Kürt hareketinin ve genel olarak da Kürt halkının tüm “başarı ümidini kırmak”tır. (İlk dillendirildiği andan bu yana bu tanımlama, eski yeni tüm generallerin diline adeta pelesenk oldu.)

Elbette bölgedeki farklı gelişmelerin, özellikle de ABD’nin İran’la ilgili saldırı planının nasıl işleyeceğinin, Türkiye’nin, PKK ve Güney Kürt bölgesinin bu planda oynayacağı rollerin, Türk devletinin Kürt politikasında yeni değişimler yaratacağından kuşku duyulamaz. Nihayetinde bugün reel politik icabı ve yalnızca bu boyutuyla yapılandırılmaya çalışılan daha genel bir sorundan, daha genel bir politikadan bahsediyoruz.

Sermaye cephesinden en namlı kirli savaş generallerinin de itiraf etmek durumunda kaldıkları gibi, Türkiye’deki sermaye iktidarının Kürt sorunu konusundaki temel politikası, inkar, asimilasyon ve yok etmenin dışına pek fazla taşmadı. Devrimci yükseliş döneminde sermaye cephesinden farklı sesler duyulsa da, bunlar çok geçmeden bastırıldı. PKK şahsında Kürt hareketinin düzen içi çözüm çizgisine kaydığı, giderek de onu politik ve askeri yenilgiye, ardından da İmralı teslimiyetine götüren süreçte, bu

tür çıkışlar tümüyle kayboldu. İmralı’dan sonra ise, “AB’ye uyum” adı altında atılan göstermelik adımlarla bir yandan Kürt hareketinin eritilerek tümüyle elimine edilmesi, diğer yandan da Kürt halkındaki özgürlük özleminin tümüyle yok edilmesi, verilenle yetinen, fazlasını istemek şöyle dursun, düşünmeyi bile unutan bir halka dönüştürülmesi politikası benimsendi. Atılan adımların bir taviz olduğu algısının oluşmaması içinse, Kürtler, artık liberal-reformist de olsa o güne kadarki mücadelenin mirasçısı olan hareketin etkisinden çıkarılmaya çalışıldı.

Türkiye’de tezkere kazası, Irak’ın işgali, çuval vakası ve kırmızı çizgilerin silinmesi, Güney Kürdistan’da devletsel oluşum, bu arada Irak’ın ABD için batağa dönüşmesiyle bölgedeki siyasal süreçlerin girdiği belirsizlik hali, sermaye iktidarının Kürt sorunundaki hesaplarını tümüyle altüst etti. Bu gelişmelerin üst üste düştüğü konjonktürde sermaye iktidarı tam bir çözümsüzlük ve çaresizlik durumuna savruldu. Önce tüm toplumun şovenizmle zehirlenmesi için yoğun bir kampanya başlatıldı. Bunda ABD karşıtlığı bile kullanıldı. Kürt halkının özgürlük özlemini kitlesel dillendirdiği bir evreden itibaren ise bu kampanya Kürt halkına, Kürt hareketine ve Türkiye’nin devrimcilerine karşı ırkçı-şoven kışkırtmalara, faşist kudurganlığa evriltildi.

DTP’lilerin meclise girmesi ile birlikte bu saldırganlığın artacağı, Kürt hareketine yönelik ayrıştırma ve terbiye operasyonuna hız verileceği daha ilk anlarda kendini dışavurmuştu zaten. Bugün Kürt hareketine yönelen saldırganlık bunun devamından başka bir şey değil.

DTP’nin meclise girmesiyle yaşananlar, başka hayati gerçekleri de ister istemez gündeme getirdi. Özellikle Türkiye’deki sermaye egemenliği bugünkü haliyle ayakta kaldığı sürece, Kürt ulusal sorununun düzen içi bir çözümünün bile mümkün olmadığı bir kez daha görüldü. Daha da önemlisi, burjuva parlamenter zeminin düzen içi bir çözümün yolunu açamayacağı, esaslı sorunlardaki reformlar için devrimin basıncından başka yol olmadığı gerçeği, bugün dünün devrim kaçkınlarının bile döne döne karşısına çıkmaktadır. Kürt sorununda taraf olarak görülenlerin çözümsüzlüğü o denli derindir ki, tam tersine etki yaratmak için bilinçli tutumlar sergilense de, sermaye iktidarı kendi eliyle kendi parlamenter zeminini teşhir etmek zorunda kalıyor, parlamentodan çözüm bekleyenler de bu teşhirin öznesi oluyorlar.

Bu koşullarda Kürt halkıyla dayanışmayı örgütlemek, Kürdüyle Türküyle tüm bölge halkları arasında kardeşlik bağlarını güçlendirmek, giderek daha yakıcı bir önem kazanıyor. Buradan çıkan sorumluluğun bir yanı, emperyalizmin plan ve hedeflerini, yerli işbirlikçilerinin üstlendikleri uğursuz rolleri teşhir edebilmektir. Diğer yanı ise, burjuva düzen zemininin çözümsüzlüğünü işçi sınıfına ve emekçi kitlelere anlatabilmek ve onları devrimci sınıf çizgisine kazanabilmektir. Bu sorumluluğun hakkını vermek, Kürt ulusal sorununda proletaryanın tutarlı devrimci çizgisinden şaşmayan komünistler payına günün en önemli görevlerinden biridir.

Sermaye düzeni saldırıları daha da sertleştirmeye hazırlanıyor!

TBMM Adalet Komisyonu tarafından ertelenen uyum tasarısı kabul edildi. AKP’nin 1. hükümet döneminde Temel Ceza Mevzuatı’na uyum kapsamında gündeme gelen, ancak daha sonra seçim döneminin sonrasına ertelenen bu tasarı 170 yasada değişikliği kapsıyor ve 651 maddeden oluşuyor. Daha anlaşılır bir ifadeyle, mevcut mevzuatın TCK, TMY ve Polis Vazife ve Selahiyet Kanunu’na uyumunu öngören bu paket, hemen bütün kanunların yaptırım öngören hükümlerinin yeniden düzenlenmesi anlamına geliyor.

Kapsamlı bir saldırı sürecinden geçiliyor. Bir yandan kışkırtılan şovenist histeri atmosferi ile Kürt halkına inkar ve imha dayatılıyor, devrimci, demokrat, ilerici güçler devlet terörüne maruz kalıyor, diğer yandan bu atmosferin perdelediği bir çabuklukla sosyal yıkım saldırıları ardı ardına yürürlüğe sokuluyor. Doğal gaza, suya zamlar yapılıyor, yeni zamlar kapıda bekliyor. Emekçiler sefalet batağına sürüklenirken sermaye düzeni de toplumsal muhalefetin önünü kesmek amacıyla yeni saldırılara hazırlanıyor. Sermaye düzeni baskı ve terörünü artıracak yeni yasal düzenlemelere gidiyor, işçi ve emekçilerin hak arama mücadelesinden demokratik hak ve özgürlük istemlerine kadar birçok alanda toplumsal dinamikleri sindirmeyi amaçlıyor.

Yasal değişiklikler kapsamında oda ve borsa organlarına seçilme usulünden, çocuğunu okula göndermeyenlerin cezalandırılmasına kadar çok sayıda kanun maddesi tekrar yazılıyor. Değişiklik öngörülen maddelerin bir kısmı doğrudan işçi sınıfının mücadelesini ilgilendirirken, bir kısmı coğrafyamızdaki hak ve özgürlükler mücadelesinin önüne her zaman olduğu gibi hukuki bir takım engellemeler çıkartılmasını öngörüyor.

Grev silahına saldırı!

Uyum tasarısının en önemli hükümleri işçi sınıfının grev silahına ilişkin olanlar.

Toplu İş Sözleşmesi Grev ve Lokavt Kanunu’ndaki “kanunsuz grev” tanımlaması aynen korunuyor. Ancak yeni düzenleme ile birlikte kanunsuz grev kararı alanlara uygulanacak olan cezalarda artışa gidiliyor. Buna göre şartlar gerçekleşmeden grev kararı alanlarla, bu kararı teşvik edenler, zorlayanlar ya da propagandasını yapanlar 3 aya kadar, bu greve katılanlar ise 6 aydan 2 yıla kadar hapisle cezalandırılacaklar. Yine grevin sürekli ya da geçici olarak yasaklandığı işyerlerinde bu kararı verenler, teşvik edenler, zorlayanlar veya propagandasını yapanlar 2 aydan 6 aya kadar hapis cezası ile karşılaşacakken, buna katılanlar 6 aydan 3 yıla kadar hapis cezası ile karşılaşacaklar.

Yine taslakta grev uygulanan işyerlerinde “Bu işyerinde grev vardır” ibaresini içeren ilanlar dışında grev gerçekleşen işyeri çevresine afiş, pankart vb. görsel ilan asmak yasak. Böyle görsel ilan araçları kullananlar ya da grev çadırı kuranlar 6 aya kadar hapis cezasına çarptırılabilir.

Yasal değişiklik kapsamında grev uygulamalarına ilişkin bu yeni hükümlerin dile getirilmesi sermaye düzeninin hiç umursamıyormuş gibi davrandığı Telekom grevinin nasıl bir korkuya yol açtığını gözler önüne sermektedir. Yalnızca Telekom grevi de değil. Telekom grevini önceleyen süreçte grev yasağı kapsamındaki sektörler de dahil birçok işletmeyi kapsayan grev tehditlerinin sermaye düzenini hızlı önlemler almaya ittiği açık!

Hak aramaya yasak, keyfiyete vize!

Yasal değişikliklerle beraber “kanuna aykırı” toplantı veya gösteri yürüyüşleri düzenleyen veya yönetenlerle, bu eylemlere katılanlar, şayet fiil daha ağır bir cezayı gerektirmiyorsa, 1 yıl 6 aydan 3 yıla kadar hapisle cezalandırılacak. Yasa “miting ve eylem tertip komitelerini” de atlamıyor. “Kanunda belirtilen görevleri yerine getirmeyen düzenleme kurulu üyeleri, 6 aydan 2 yıla kadar hapis cezasına çarptırılacak” diyen tasarı bütün bu düzenlemelerle beraber fiili meşru siyasal eylemlerin önüne geçebilmeyi hesap ediyor. Ancak bu düzenlemenin tek başına siyasal eylemleri kapsamadığı da açık. Bu düzenlemeler yoluyla her türden hak arama mücadelesi fiili baskı ve zorun yanısıra hukuk terörüyle de bastırılmaya çalışılacak.

301’in kapsamı genişletiliyor!

301’in kaldırılmasına ilişkin tartışmalar yürütülmesine rağmen gündeme gelen yeni düzenlemelerle beraber 301 aynen korunduğu gibi, kapsamı kimi alanlarda, örneğin basın-yayını ilgilendiren boyutuyla, daha da genişletiliyor. Yeni düzenlemelere göre “Türkiye Cumhuriyeti’nin varlık ve bağımsızlığına, devletin ülkesi ve milletiyle bölünmez bütünlüğü aleyhine yayın yapan kuruluşların işletenleri, yayın yönetmeni, sorumlu müdürü, haber müdürü, program yapımcısı ve sunucularına, TCK’da yer alan suçlardan iştirak hükümlerine göre verilecek cezalar yarı oranında artırılarak uygulanacak”. Zaten varlığından söz edilemeyen basın-yayın özgürlüğünün tümüyle yok edilmesi anlamına gelen bu hüküm, kapsadığı muğlak ifadelerle beraber yine dizginsiz bir keyfiliğin önünü açacak. Dönemsel politik ihtiyaçlara göre sözcükler ve haberler sakıncalı ilan edileceği gibi, genel olarak hak ve özgürlük mücadelesine ilişkin hiçbir haber “olumlu bir yorumla” verilemeyeceği gibi, sermaye düzeninin seçtiği sözcükleri kullanmamak dahi suç olabilecek. Örneğin PKK militanı ifadesi bir kanalı kapatabilecekken, maddede sayılan tüm ilgilileri ağır cezaya çarptırabilecek. Bunun yerine hiçbir ara ifade değil ama mutlaka “terörist” denmesi zorunlu hale gelecek. Elbette bu örnekler yasalarda yazmayacak. Ancak fiili uygulama, yasanın amacına uygun bir biçimde bu yönde olacak.

Saldırı yasaları sokakta parçalanacak!

Doğal olarak 170 yasada değişiklik söz konusu olunca, ilgili ilgisiz bir dizi madde de gündeme geliyor. Ancak değişiklik paketine bir bütün olarak bakıldığında, toplumsal yaşamda denetimin artırılmasının ve yaptırımların ağırlaştırılmasının hedeflendiği rahatlıkla görülüyor. Ara durakta yolcu indirmek, sokakta kitap satmak, çocuğunu okula göndermemek gibi çok çeşitli suça ilişkin cezanın katbekat artırıldığı bu düzenleme ile birlikte korku toplumunun duvarlarına adeta sıra çekilmek isteniyor.

Sermaye düzeni tarafından gündeme getirilenin bir saldırı paketi olduğu su götürmezdir. Ancak bu ülkenin sermaye düzenine karşı saf tutmuş güçleri de benzer saldırı paketleri ile onlarca defa karşı karşıya gelmişlerdir. Saldırı yasalarını etkisizleştirecek olan açık ki, bu yasalarla beraber bütün olarak saldırının kaynağı olan sermaye düzenine karşı mücadeleyi kesintisiz sürdürmektir. Saldırı yasaları ceylan derili koltuklarda hazırlanıyor, sokakta parçalanacak!

Sosyal yıkım saldırısında perde yeniden açılıyor...

Yıkıma karşı örgütlü militan mücadeleyi yükselt!

Sermayenin son yıllarda önem verdiği konulardan biri de işçi ve emekçilerin iyi kötü faydalandığı sosyal güvenlik sistemini yıkıma uğratmaktır. Bu konuda şimdiye dek ciddi adımlar atılmış, sosyal güvenlik alanındaki kurumsal yapı adeta tümüyle değiştirilmiştir. Başta sağlık hizmetlerinin paralı hale getirilmesi olmak üzere temel önemdeki bir dizi hak ya tamamen ortadan kaldırılmış ya da göstermelik hale sokulmuştur.

Fakat çok istediği halde sermayenin bu alanda işini bitirdiğini, istediği sonuçlara ulaştığını söylemek doğru değildir. Zira kendi içinde belli bir bütünlük oluşturan “sosyal yıkım” yasalarının belkemiği durumundaki “Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Kanunu” bundan önceki hükümet döneminde meclisten geçirildiği halde Anayasa Mahkemesi’nin vetosu nedeniyle yürürlüğe sokulamamıştır. Araya seçimlerin girmesiyle de bu yasanın yeniden düzenlenip meclisten geçirilmesi işi bugüne kadar sürüncemede kalmıştır.

Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Kanunu’nun çıkartılmasının bu şekilde sürüncemede kalması hiç de sermaye tarafından önemsenmediği anlamına gelmemektedir. Daha önce de vurguladığımız gibi bu yasa sosyal yıkım saldırısının belkemiği durumundadır. O nedenle başta TÜSİAD olmak üzere sermaye sözcüleri her fırsatta hükümete bu konuda baskı yapmakta, yasanın bir an önce meclisten geçirilmesini ısrarla istemektedirler. Öte yandan benzer bir baskı da İMF cephesinden gelmektedir. Denebilir ki İMF’nin hükümete temel direktifi bu yasanın meclisten bir an evvel geçirilmesi ve sosyal yıkım saldırısının bu sayede ilerletilmesidir. Çünkü şimdilik raflarda tutulan bir dizi tamamlayıcı saldırı politikasının gündeme getirilmesi için bu yasanın uygulamaya girmesi beklenmektedir.

Dolayısıyla geçtiğimiz günlerde Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Faruk Çelik’in kendi bakanlığının bütçesinin görüşüldüğü sırada yaptığı açıklamalar sermaye açısından bir müjdeli haber niteliğindedir. Zira Faruk Çelik, yaptığı konuşmada, söz konusu yasa tasarısının “tarafaların görüşlerine açıldığını” hatırlatarak Kasım ayının sonuna kadar tamamlanıp meclis gündemine getirileceğini söylemiştir.

Aynı tas aynı taslak

Anayasa Mahkemesi Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Kanunu’nun birçok maddesini iptal etmişti. Öne sürdüğü başlıca gerekçe ise kamu emekçilerinin SSK ve Bağ-Kur üyelerinden daha farklı bir statüde oldukları, bundan dolayı da aynı düzenlemeye tabi tutulamayacakları biçiminde idi.

Basına yansıdığı kadarıyla yeni taslakta da hükümetin meseleye bakışı değişmiş değil. Bunun yerine taslağa Anayasa Mahkemesi’nin itiraz gerekçelerini ortadan kaldırmaya dönük bazı biçimsel düzenlemeler eklenmiş durumda. Örneğin halen

Sendikal ihanet barikadı

“devlet memuru” konumunda olan kamu emekçilerinin “tek çatı” sistemine dahil edilmeyecekleri, ancak yasa yürürlüğe girdikten sonra işe başlayacak olanların “tek çatı”ya dahil olacakları belirtiliyor. Benzer göstermelik düzenleme değişiklikleri başka maddelerde de var.

Yani taslağın özü öncekiyle birebir aynı. Bunun da anlamı şu; bu yasayla ve genel olarak “sosyal güvenlik reformu” ile, çalışanların yararlandığı sosyal hizmetlerin olabildiği kadar daraltılması, bu alanın tamamıyla piyasaya açılması, sosyal güvenliğin bir hak olmaktan çıkartılıp kârlı bir yatırım sektörü haline dönüştürülmesi amaçlanıyor.

İşçi sınıfı cephesinde durum

Sermaye sosyal güvenlik alanındaki bu tarihsel saldırıda perdeyi yeniden açmaya hazırlanırken işçi sınıfı hareketi ve emekçiler cephesinde bunu püskürtmeye dönük bir hazırlıktan şu an için söz etmek yazık ki mümkün değil.

Son dönemde THY ve Telekom işçilerinin ortaya koyduğu kararlı mücadele sınıf hareketi üzerindeki kara bulutların dağılması için yeterli olmuyor. Sermaye ile işçi sınıfı arasındaki mücadele Telekom grevi üzerinden son derece açık bir hal almış olsa da bu çatışma henüz sınıfın geniş kesimlerini mücadelenin görevlerine sahip çıkma konusunda harekete geçirmekte yetersiz kalıyor.

Gerek Telekom grevinde sermayeye geri adım atılabilmesi, gerekse başta sosyal yıkım olmak üzere diğer saldırılara karşı güçlü bir set oluşturulabilmesi için çok daha örgütlü, çok daha yaygın ve etkili bir mücadele pratiğinin hayata geçirilmesi gerekiyor.

Elbette ki sınıfın ve emekçilerin örgütlü olduğu sendikalar böyle bir mücadelenin örgütlenmesi konusunda önemli işlevler yüklenebilirler. Bundan doğal bir şey olamaz. Fakat bugünkü sendikal hareket tablosuna baktığımızda tam tersi bir tablo ile karşı karşıyayız. İhanet çetelerinin denetimindeki sendikal yapıların işçi sınıfının mücadele gündemiyle bir ilgilerinin olmadığını, ilgilendikleri durumlarda ise bunu işçi sınıfının eylemini baltalamak, bölmek, sermaye adına durumu kontrol altına almak için yaptıklarını yaşamış sayısız örnek üzerinden bilmekteyiz.

Sermayenin perdeyi bir kez daha açmaya hazırlandığı sosyal güvenlik saldırısı konusunda da aynı şey geçerli. Sosyal yıkım saldırısının bundan önceki evrelerinde hiç olmazsa göstermelik bazı toplantılar gerçekleştiren, açıklamalar yapan, eylemler örgütleyen sendikal ihanet çetelerinin bu kez konuyla bu sınırlarda dahi ilgilenmek gibi bir niyetlerinin olmadığı görülüyor. Sermaye göstere göstere saldırıya hazırlanırken ihanet çeteleri söz konusu yasa tasarısı konusunda sınıfı aydınlatmak, mücadeleye çağırmak konusunda parmaklarını dahi oynatmıyorlar.

Bu konudaki belki tek istisna Sağlık-İş Sendikası Genel Başkanı Mustafa Başoğlu’nun açıklamaları. Kendisi konuyla ilgili bir açıklamasında “Sosyal güvenlik yasası IMF’nin acımasız politikalarına kurban edilmemelidir” şeklinde konuşuyor. Fakat bunu diyen Mustafa Başoğlu aynı açıklamasının devamında hükümetin 2008 yılında başlatmayı vaadettiği istihdam kampanyasını “umut verici bir

gelişme” olarak selamlıyor ve bunun “Sosyal Hukuk Devleti ilkesine tamamen uygun bir arayış” olduğunu söyleyerek hükümeti övmeye girişiyor. Dolayısıyla toplamından bakıldığında bu açıklamanın herhangi bir ciddiyeti ve samimiyeti bulunmuyor.

Peki böyle temel bir konuyla da ilgilenmiyorlarsa sendikalar ve sendikacılar örneğin Türk-İş yöneticileri şu süreçte ne yapıyorlar, vakitlerini nasıl “değerlendiriyorlar” acaba?

Son zamanlardaki açıklamalarını alt alta koyduğumuzda anlıyoruz ki, Türk-İş yönetimi şu günlerde kendini sermayenin Kürt halkına düşmanlık ve şovenizm kışkırtıcılığı politikasına tam destek misyonuna adanmış durumda. Türk-İş’e ya da diğer konfederasyonlara bağlı pek çok sendikanın temel meşgalesi de aynı. Yani konfederasyonlar, işçi sınıfının sorunlarına karşı oluşturmamışları birlik ve beraberliği şovenizme destek ve Kürt halkına düşmanlık konusunda neredeyse sağlamış durumdalar.

Türk-İş’in artık rutin bir görev halini alan şovenizme destek dışında ilgilendiği bir başka konu daha var. Telekom greviden dolayı akıllarına gelmiş olmalı ki, Türk İş yöneticileri yılbaşından sonra “yabancı sermaye düşmanlığına karşı kampanya” örgütlemeye hazırlanıyorlar. Harıl harıl bu kampanyanın örgütlenmesi için çalışıyorlar. 14 Kasım tarihli Milliyet gazetesinin yazdığına göre bu kampanya “Türk işçisinin ürettiği her malın tüketilmesi bilincini oluşturmak için” örgütlenecekmiş. Kampanya süresince, “Türk işçisinin ürettiği mallar tüketilsin, yabancı sermaye düşmanlığı yerleşmesin” fikri her türlü yol ve yöntemle topluma anlatılmaya çalışılacakmış. Söz konusu gazete haberinde görüşlerine yer verilen Türk İş Genel Başkanı Salih Kılıç, “Bu temayı anlatmak için mümkün olan tüm kitle iletişim araçlarını kullanacağız. Bunlar arasında televizyon reklamları da olabilir. Ancak hangi araçların kullanılacağı ve kampanyanın maliyetinin ne olacağı genel kurulda netleşecek” diye konuşmuş.

Petrol-İş Sendikası özelleştirme saldırısını teşhir çalışmaları kapsamında televizyon reklamı türünden araçlardan faydalanmıştır. Onun dışında bugüne kadar Türk-İş’in hazırladığı, işçi sınıfının sorunlarını anlatan, çıkarlarını savunan bir reklam filmi yoktur. Bu türden etkin bir aracı bugüne kadar işçi sınıfının çıkarlarını savunmak, mücadelesini geliştirmek için kullanmayan Türk-İş yönetimi şimdi Türkiye’de yatırım yapan yabancı sermayedarları şirin göstermek için bu tür araçlardan faydalanacağını göğsünü gere gere açıklıyor.

Türk-İş Genel Başkanı’nın “yabancı sermaye düşmanlığına karşı kampanya” açıklaması, sendikaların sosyal yıkıma karşı neden bir hazırlık yürütmedikleri yönündeki soruyu anlamsız bırakmaktadır. Bu da, sınıfın mücadelesini geliştirmek için çaba gösteren öncü işçilerin ve devrimcilerin sendikal ihanet çetelerinden beklenti içinde olma tutumuna karşı daha kararlı, daha etkin bir savaş vermelerinin güncel bir sorumluluk olduğunu göstermektedir.

DTP’nin 2. Büyük Olağanüstü Kongresi yapıldı...

DTP’nin 2. Büyük Olağanüstü Kongresi yapıldı. Kongrede, DTP’nin siyasi tutum belgesinde yer alan AB referanslı “merkezi yönetimle iller arasında kademelendirilmiş, katılımcı demokrasiyi esas alan idari yapılanma”, “merkeziyetçi devlet altında bölgesel ve yerel yapılanma” ve “tek bayrak altında özerk birim renkleri sembolleri kullanılması” önerileri çeşitli konuşmalarda öne çıktı.

Kongre oturumunda, partinin Başkanı Ahmet Türk ve Eşbaşkanı Aysel Tuğluk birer veda konuşması yaptılar. Türk, “Eksikliklerimin olduğunu biliyorum. Halkıma bir şeyler vermek istedim. Eksikliklerim varsa partim beni bağışlasın” diye konuştu. Veda konuşmasında başarısızlık vurgusunda bulunan Tuğluk, “ABD’nin Kürtlere karşı politikasının belirsiz olduğunu” söyledi. AB’ye de Kürt sorununda yapıcı bir paye veren Tuğluk, “AB sürecindeki iktidar Kürt sorununa yaratıcı demokratik bir yaklaşım göstermelidir” diye konuştu.

Kongrede söz alan Genel Başkan adayları Nurettin Demirtaş, DTP’ye karşı linç kampanyası yürütüldüğünü belirterek, “Bundan kim zarar görür kim kârlı çıkar bunu kimse kestiremez” dedi. Demirtaş, konuşmasında Başbakan Recep Tayyip Erdoğan’ı eleştirerek, “Başbakan bizim partimizi hedef göstererek ırkçı bir politika güdüyor. Sırf Kürt olduğu için insanlara saldırılıyor. Başbakanın bizi hedef gösteren her demecinin ardından mutlaka bir ilde partimiz saldırıya uğruyor” dedi. Demirtaş, Adalet Bakanı Mehmet Ali Şahin’in “askerlerin dönüşüne sevinemedim” sözünü hatırlatarak, “Bu söz gösteriyor ki, insanlığın bittiği noktadalar” dedi. Demirtaş, CHP ve MHP’nin de şiddet ve linç ikliminden beslendiğini vurguladı.

Demirtaş, ülkedeki sol ve demokrasi güçlerinin de dağıntık olduğunu vurgulayarak, bunun sıkıntısının en fazla 22 Temmuz seçimlerinde hissedildiğini belirtti.

Herkesin kendi farklılığını ve rengini taşıdığı bir “çatı partisi” kurulması önerisinde de bulunan Demirtaş, DTP olarak böyle bir parti içinde yer alabileceklerini söyledi.

Kongrede söz alan ÖDP Genel Başkanı ve İstanbul Milletvekili Ufuk Uras üniter yapı içinde Kürt sorununun çözümünün mümkün olduğunu vurguladı.

Tek aday olarak girdiği genel başkanlık oylamasının ilk iki turunda yeterli oyu alamayan Demirtaş, üçüncü turda genel başkanlığa seçildi. 876 delegenin onayına sunulan siyasi tutum belgesi ise, oybirliğiyle kabul edildi.

Kongreye katılan DTP delegelerinin oybirliğiyle kabul ettiği “siyasi tutum belgesi”nde, ulus devletin yerine “Demokratik Cumhuriyet’in esas alınmasının gerekliliği” ifade edilirken, “Demokratik Cumhuriyet’in sağlanması için” ise, öncelikle “Demokratik Özerkliğin sağlanması gerektiği” belirtildi. Türkiye’nin Savunma, Dış ilişkiler ve Maliye hariç olmak üzere idari yönetiminin yerel yönetimlere devredilmesini de öngören tutum belgesinde, Adalet ve Emniyet’in de bölgelere devri dile getirildi. Belgede, “özerk olarak” tanımlanan bölgelerin isimlerini ise, oradaki en büyük ilden alması önerildi. “‘Bayrak’ ve ‘Resmi Dil’ tüm ‘Türkiye Ulusu’ için geçerli olmakla birlikte her bölge ve özerk birimin kendi renkleri ve sembolleriyle demokratik öz yönetimini oluşturması” da belgede dile getirildi. Ayrıca belgede, “salt ‘etnik’ ve ‘toprak’ temelli özerklik anlayışı yerine, kültürel farklılıkların özgürce ifade edildiği bölgesel ve yerel bir yapılanmayı savunur” ifadelerine yer verildi.

Tutum belgesinde, “adil ve onurlu bir barışın tesisi için geliştirilecek her türlü toplumsal-iktisadi programın bölgedeki yoksulluğun siyasal ve tarihsel nedenleriyle yüzleşmesinin zorunlu olduğuna” dikkat çekilerek, çatışmasızlık hali için de bir “yol haritası” maddeler halinde sıralandı.

Gündem’e 6. kez kapatma!

Daha önce çeşitli gerekçelerle hakkında 5 kez kapatma kararı verilen Gündem gazetesi 12 Kasım günü 30 günlük yayın yasağının ardından yayınına başlamıştı. Yayınına yeni başlayan gazeteye “PKK propagandası yaptığı” gerekçesiyle İstanbul 9. Ağır Ceza Mahkemesi tarafından bir ay süreyle kapatma cezası verildi.

Gazete hakkında 6 Mart 2007 tarihinde 30 gün, 9 Nisan 2007’te 15 gün, 12 Temmuz 2007’te 15 gün, 8 Eylül 2007’de 30 gün, 9 Ekim 2007’de 30 gün ve son olarak 14 Kasım 2007’de 30 gün süreyle yayın

durdurma kararı verilmiş oldu.

Gündem gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Yüksel Genç, kapatma kararına ilişkin yazılı bir açıklama yaptı. Kararı şaşkınlıkla karşıladığını belirten Genç, “Gazetemiz karşısında hukuk bitmiştir. Bütün demokratik kamuoyunu tepki göstermeye çağırıyoruz” dedi. “Susturulmak istenenlerin sadece Kürtler değil tüm Türkiye halkları olduğu”nu söyledi ve “Basın özgürlüğü için sansüre hayır!” imza kampanyasına katılım çağrısı yaptı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

2008-2010 arası özelleştirme yağması açıklandı...

Özelleştirme saldırısına karşı mücadeleye!

2008 özelleştirme gelir hedefi 11 milyar 798 milyon YTL olarak belirlendi. Ayrıca daha şimdiden 2010 yılına kadar yapılacak özelleştirmelerin listeleri sermaye hükümeti tarafından gündemleştirilmeye başlandı. Elektrik üretim ve dağıtım şirketleri, milli piyango, otoyollar, limanlar, özelleştirilmeyen şeker fabrikaları özelleştirme kışkacına alındı.

Elektrik üretim ve dağıtım şirketleri sermaye hükümetinin hedefinde...

AKP, yeni hükümet programında, 2 yıl içinde öncelikle elektrik dağıtım şirketinin özelleştirileceğini, ardından elektrik üretim şirketlerinin özelleştirilmesi sürecine başlanacağını açıkladı. Bu çerçevede, Ankara, Kırıkkale, Zonguldak, Bartın, Karabük, Çankırı ve Kastamonu'yu içine alan Başkent Elektrik Dağıtım A.Ş., Sakarya, Bolu, Düzce ve Kocaeli illerini içine alan Sakarya Elektrik Dağıtım A.Ş. ile İstanbul Anadolu Yakası'na elektrik sağlayan AYEDAŞ'ın özelleştirileceğini ilan etti. Elektrik dağıtım şirketlerinin özelleştirilmesinden sonra, elektrik üretim şirketlerinin özelleştirilmesi de yeni açıklanan hükümet programında yer aldı.

Milli Piyango, köprü ve otoyollar, limanlar ve şeker fabrikaları da hedefte...

Sermaye hükümeti, yasal düzenlemenin tamamlanmasının ardından, Milli Piyango İdaresi şans oyunlarının işletim lisansının verilmesi için düğmeye basacak. Ayrıca Karayolları Genel Müdürlüğü'nün (KGM) yapım, bakım, onarım ve işletimini üstlendiği hizmet üretim birimleri olan otoyollar, köprüler ve üzerinde yer alan tesislerin önemli bir kısmı da özelleştirme yağmasına açılacak. Şimdiye kadar özelleştirilmeyen şeker fabrikaları, Bandırma, Samsun ve İskenderun Limanları da özelleştirilecek. Sermaye hükümeti Tekel Sigara Fabrikaları'nın özelleştirme sürecinin de en kısa zamanda tamamlanmasını planlıyor.

Tüm bu özelleştirme saldırılarının yasal işlemlerinin 2008 yılı sonuna kadar tamamlanması öngörülüyor.

Gerçekleştirilen özelleştirmenin sonuçları...

Şimdiye kadar yapılan özelleştirmeler, “yağma”nın boyutlarını gösterdi. Özelleştirmelerin yarısına yakını “blok satış” yöntemiyle doğrudan tekil şahıs ya da şirketlere yapıldı. Özelleştirmelerin hazırlık aşamasında, devreye dünyaca ünlü danışmanlık şirketleri sokuldu. Danışmanlık ücreti adı altında büyük ödemeler yapıldı. Çoğu zaman özelleştirme karşılığında elde edilen gelir, özelleştirme giderlerini karşılamaya yetmedi. Örneğin 2000 yılındaki POAŞ ve GSM lisans satışından sırf bu giderler nedeniyle 1,6 milyar dolar zarar ortaya çıktı.

Petlas'ın önemli bir üretim tesisi olarak lastik tekellerinin türlü oyunlarıyla yılan hikayesine dönen özelleştirme maceraları sonucunda, üzerinde bulunduğu arsanın fiyatı olan 13 milyon dolara KOMBASSAN Holdinge peşkeş çekildi.

Karabük Demir Çelik'e on yıllar boyunca tek bir çivi çakılmadı. Gerekli yatırımlar için hiçbir ödenek ayrılmadı. Bu nedenle teknolojik yenilenme yapılmadı. Sendikaya ve işçiye satma görüntüsü altında, işyeri çürümeye terk edildi.

Tüpraş ve **POAŞ** gibi stratejik kârlı işyerleri gerçek bedellerinin çok altında bir fiyatla sermayedarlara haraç mezar peşkeş çekildi.

İsdemir, şirketin bütün zararının, banka borcunun ve işten çıkarılacak işçilerin (5 bin kişi) kıdem tazminatlarının devlet tarafından üstlenilmesi işlemlerinin tamamlanmasından sonra özelleştirme yağmasına açıldı. Fabrika sadece yatırım garantisi karşılığında ilk iki yılı ödemesiz dört taksitle 50 milyon dolar gibi komik bir fiyatla elden çıkarıldı.

SEK'in özelleştirilen işletmelerinin çoğu kapandı. Kapanmayan SEK işletmelerinde çalışan işçilerin çoğu işten atıldı. İşten çıkarılmayan işçilere ise sendikası, esnek çalışma dayatıldı. Özelleştirilen **Sümer Holding**'in işletmelerinin çoğu kapandı. Bu nedenle 5 bini aşkın işçi, işinden oldu.

Havaş'ın yüzde 60'ı Turgay Ciner'e satıldı. Özelleştirmenin hemen ardından yeni patronun ilk işi 700 işçinin işine son vermek oldu.

Özelleştirme kapsamında olan KİT'lerde 2000 yılına kadar geçen on yılda, çalışanlarının yüzde 30'unu oluşturan 193 bin kişinin önemli bir kısmı işten atıldı. Emekliliğe hak kazanmış olanlar zorunlu emeklilik saldırısıyla yüz yüze kaldı. Çalışmaya devam eden işçilerin çoğunun ücretleri asgari seviyeye düşürüldü. Taşeronlaştırma, bu işyerlerinin yeni

patronlarının ortak tutumu olarak arttı.

Özelleştirmesi tamamlanan şirketlerde işten çıkarma oranı yüzde 70'e yaklaşıırken, sendikasılaştırma oranı yüzde 75'e yaklaştı. Zengin ile yoksul arasındaki fark hızla açıldı. Sefaletin kör kuyusunda yaşamaya itilen işçi ve emekçilerin sayısı ayyuka çıktı.

Sıraladığımız bu örnekler, özelleştirme adı altında yapılanların gayri menkullerin üzerine yatma, üretimi düşürme ya da tatil etme, işçileri işten atma, sendikasılaştırma, asgari ücrete mahkum etme, taşeronlaştırma olduğunu kanıtlamaya yeter de artar bile...

“Özelleştirmelerle yeni iş alanları açılacak” dediler, bugün işsizlik tarihin en yüksek oranına ulaştı. Satılan fabrikaların ve kurumların yerine yenisi açılmadı. “Kamu kurumları ekonominin sırtında kambur, onun için özelleştirme şart” dediler ama tüm yükü çalışanların sırtına bindirdiler. Özelleştirmelerle en çok kâr eden kuruluşlar peşkeş çekildi. Yüzbinlerce işçi işsiz kalırken, aileleri ile birlikte milyonlarca kişi yoksulluğa mahkum edildi. Hiç kuşkusuz özelde elektrik üretim ve dağıtım şirketlerinde, köprü otoyollarda, milli piyango, liman ve şeker fabrikalarında çalışan işçileri, genelde tüm işçi ve emekçileri yukarıda sıraladığımız kötü sonuçlar bekliyor.

Özelleştirmelerle ekonomiyi darboğazdan kurtaracaklarını, borçları ödeyeceklerini, yeni kaynaklar yaratacaklarını söylediler. Aradan geçen çeyrek asra yakın süre tüm bu iddiaların yalan olduğunu gösterdi. Borçlar azalmadı, daha da çoğaldı. Faizleriyle birlikte Türkiye'nin bütçesinin büyük bir bölümü borç ödemeleriyle yabancı tekellerin kasalarına aktarıldı.

Özelleştirmeyle devlet tekelinin kaldırılacağı, sermayenin tabana yayılacağı, rekabetin arttırılarak halka ucuz hizmet verileceği söylendi; ama sermaye tabana yayılmadı, devlet tekeli yerine yerli ve yabancı sermaye tekeli oluşturuldu, verilen hizmetlerde hiçbir ucuzlama olmadığı gibi aksine fiyatlar arttırıldı.

Birleşik mücadele özelleştirme saldırısının panzehiridir!

Sermaye hükümeti 2 yıl süresince yapacağı özelleştirmelerin hedeflerini açıkça ortaya koymuştur. Bu bir savaş ilanıdır. Hedefte elektrik üretim ve dağıtım, şeker fabrikaları, liman işçileri var.

Birleşik, örgütlü, militan bir mücadele özelleştirme saldırısının panzehiridir.

Öncelikle özelleştirme saldırısının hedefindeki işyerlerinden başlayarak mücadelenin ortaklaştırılması hedefiyle, ortak bir mücadele programı oluşturmak yakıcı bir sorumluluktur. Bu sorumluluğun gereği yerine getirilebildiği ölçüde özelleştirme saldırıları boşa çıkarılabilir.

Sınıf devrimcileri özelleştirme kışkacındaki işyerlerine yönelik propaganda ve ajitasyonu kesintisiz sürdürmelidir. Özelleştirmenin kapsam ve niteliğini teşhir etmelidir. Özelleştirme kapsamındaki işyerlerinde mücadelenin ortaklaştırılması için azami çaba göstermelidir.

Siyonist şefler ile Mahmut Abbas ve ekibi Ankara’da...

“Bölgesel güç” mü, daha aktif taşeronluk mu?

ABD emperyalizminin medyada köşe başlarını tutan veya “düşünce kuruluşları”nda mevzilenen akıl hocalarının bir kısmı, gelinen yerde Türkiye’nin “aktif bölge aktörü” olabileceğini, Washington’daki efendilerin, NATO’nun ikinci büyük ordusunu besleyen Türkiye’nin bu potansiyelini gözardı etmemesi gerektiğini vaaz ediyorlar.

Bu tezi hevesle destekleyen bir takım “yerli” görevli kalemşörler de var. Bunlar, hizmetinde oldukları kokuşmuş düzenin “bölge gücü” mertebesine terfi edeceği fikrini işlerken pek heyecanlı görünüyorlar.

“Bölge gücü” olma tezinin gündeme getirilmesi elbette işbirlikçi burjuvazi ve onun devletini yönetenlerin heveslerinden bağımsız değildir. Zira emek-gücü sömürsünü vahşi boyutlara vardırarak emekçilerin ürettiği değerleri yağmalayan kapitalistler, bu sayede sermaye birikimini devasa boyutlara vardırmıştır. Yanısıra “NATO’nun ikinci büyük ordusu”na komuta eden, bu savaş aygıtını sürekli tahkim eden egemenlerde bu hevesin yeniden depreşmesi hiç de şaşırtıcı değil. Dahası sömürgeci bir imparatorluğun mirasını devralan Türk burjuvazisinin bu tür hayallerinin depreşmesi çok yeni de değil. Burjuvazi ve onun devleti, Sovyetler Birliği’nin dağılmasından sonra, “Adriyatik’ten Çin Seddi’ne Türk dünyası”nın kurulacağından dem vurmaları yayılmacı heveslerin dışavurumundan başka bir şey değildi.

Son günlerde artan hareketlilik

“Irak’a Komşu Ülkeler Zirvesi”nden sonra Suriye Devlet Başkanı Beşar Esad, ardından Suudi Arabistan Kralı Abdullah Bin Abdülaziz peşpeşe Ankara’ya geldiler. Ankara’ya son gelenler ise İsrail Cumhurbaşkanı Şimon Peres ile Filistin yönetimi başkanı Mahmut Abbas oldu. Abbas-Peres ikilisinin aynı günlerde Ankara’ya davet edilmesinin, Washington yakınlarındaki Maryland eyaletinin başkenti Annapolis’te 26 Kasım’da yapılacağı bildirilen “Barış Konferansı”na “ön hazırlık” olduğu belirtildi.

Ankara’daki işbirlikçilere “aktif bölge gücü” görüntüsü veren bu politik-diplomatik hareketliliğin, haydutbaşı Bush-Tayyip Erdoğan-generaller görüşmesinin hemen öncesinde başlamış olması tesadüf değildir. Sözkonusu hareketliliğin doğrudan veya dolaylı ama Washington’daki efendilerin bilgisi ve yönlendirmesi altında geliştiğine dair kanılar yaygındır.

Nitekim 5 Kasım’da generallerle birlikte Bush’un huzuruna çıkan Tayyip Erdoğan, müritlerine görüşme hakkında bilgi verirken, Bush’a, “*Ya Barzani’yi, ya Türkiye’yi tercih etmek durumundasınız. Safınızı seçmelisiniz. Siz Teksaslı’sınız, ben de Kasımpaşalı diye bilinirim. Kararlıyız*” dediğini, haydutbaşının ise “yanınızdayız” yanıtını verdiğini söyledi. Beyaz Saray’daki Oval Ofis’te gerçekleşen sözkonusu görüşmenin ardından AKP şeflerinin daha kendinden emin bir havaya büründüğü gözlerden kaçmadı.

Bu tür tutumlara gösterilebilecek en dikkate değer örnek, başbakanlık başkanışmanı olan Tayyip

“Bölgenin etkin gücü” veya “potansiyeline göre küresel aktör” olma hevesine kapılan kapitalistler ve onların siyasal-askeri alandaki temsilcilerinin, bu hedeflerine sınırlı da olsa ulaşabilmelerinin yolu, emperyalist-siyonist güçlerle suç ortaklığını daha da pekiştirmekten geçiyor.

İç ve dışa dönük saldırgan politikaları daha da genişletecek ve derinleştirecek olan bu yayılmacı emellere karşı mücadeleyi omuzlamak görevi komünist, devrimci ve ilerici güçlere düşmektedir. Anti-kapitalist, anti-emperyalist güçler, işçi sınıfını, emekçileri ve ezilen Kürt halkını bu mücadelenin temel güçleri haline getirebilmek için, politik faaliyetin merkezine emekçi kitleleri yerleştirmek durumundadırlar.

Erdoğan’ın “akıl hocası” Ahmet Davudoğlu’nun, “ritmik diplomasi” diye tanımladığı hareketliliğin, Türkiye’yi “**Potansiyeliyle orantılı bir küresel aktör konumuna getirmeyi**” amaçladığını dile getirmesidir. Bu hareketliliğin tam da Annapolis Konferansı arifesine denk gelmesi, bazı abartılı yorumlara göre, Türkiye’ye Ortadoğu’nun kaderinin belirlenmesinde söz hakkı taniyacak.

Siyonist cani Şimon Peres TBMM’de!

Filistin yönetimi başkanı Mahmut Abbas’la görüşmek üzere Türkiye’ye gelen, ancak Abbas’tan çok Türk devlet erkânıyla görüşen İsrail Cumhurbaşkanı Şimon Peres, “barış isteyen İsrail” tablosu çizerek gerçekleri tepetaklak ederken, medyanın ekran ve sayfaları kendisine cömertçe açıldı.

Siyonist rejimin başı Peres, sermaye medyasının sunduğu olanakları değerlendirerek, Filistinli çocukları katleden, 700 km’lik ırkçı-duvar inşaatını tamamlamak üzere olan, Gazze Şeridi’nde yaşayan 1,5 milyon civarında Filistinli’yi boğmak için sıkı bir abluka uygulayan, Yahudi yerleşimleri kurup Filistin topraklarını çalan ırkçı İsrail devletini “barış isteyen taraf”, İsrail işgaline karşı direnen Filistinlileri ise “terörist” gösterme fırsatını sonuna kadar kullandı.

Hal böyleyken İsrail’in Ankara’daki yakın işbirlikçileri/ TBMM kürsüsünü de Şimon Peres’e açtılar. Irkçı-siyonistlere bu jesti yapan gerici dinci AKP hükümetinin Mahmut Abbas’a da aynı olanağı tanıması yanıltıcı olmamalıdır. Abbas burada sadece bir figüran rolü oynayabilmiştir. Yani Abbas’ın rolü, Şimon Peres’e TBMM kürsüsünü açmayı kolaylaştırmanın bir aracı olmuştur. Kaldı ki, işgalci, katliamcı ve ırkçı bir devletin başında bulunan bir şef ile bu işgale maruz kalan halkın şu veya bu sınırlarda temsilcisi olan kişinin, sanki eşit durumda bulunuyorlarmış gibi aynı kefeye konması kaba bir riyakarlıktır.

Filistin sorununun çözümüne katkı mı, ABD-İsrail planlarına destek mi?

Mahmut Abbas’ın TBMM’de yaptığı konuşmada sarfettiği, “Türkiye ile aynı saftayız. Barışın safındayız...” türünden sözler, eğer Filistin yönetiminin resmi görüşünü ifade ediyorsa, bu yönetimin başında bulunan El Fetih şefleri ciddi bir yanılsama içinde demektir. AKP’nin meclis çoğunluğunu ele geçirmesinden sonra, Filistin yönetimi temsilcilerinde bu yanılsamanın iyice pekiştiği bir gerçektir. Hamas siyasi kanat lideri Halid Meşal’in Ankara’ya davet edilmesi, bu örgüt

saflarında da AKP'den beklentileri pekiştirdi. Belirtmek gerekir ki, her iki taraf, hem El Fetih hem Hamas bu konuda ciddi bir yanılısma içindedir. Zira Türk egemenleri, kurulduğu günden beri siyonist rejimin destekçisi olmuştur. Daha Adnan Menderes başbakan iken, iki gerici rejim şefleri arasında gizli görüşmeler başlatılmıştı. '90'lı yılların başında iki devletin militarist güçleri arasında sıkıştırılan ilişkiler, geline yerde doruğa çıkmıştır.

Ekonomik, ticari, siyasi, askeri, diplomatik, istihbarat ve daha bir yığın alanda iki rejim arasında son derece sıkı bağlar geliştirilmiştir. Özellikle son yıllarda silah ihalelerini kazananların başında İsrail savaş sanayi şirketleri gelmektedir. ABD-İsrail-Türkiye üçlünün "şer eksenini" kurmasının ardından savaş aygıtları arasındaki işbirliği ve ortak tatbikatlar yaygın bir hal almıştır. Yıllardır Filistin halkına bomba yağdıran İsraili pilotlar eğitimlerini Konya ovasında pekiştiriyorlar.

Annapolis konferansı öncesinde Abbas-Peres ikilisinin Ankara'da ağırlanması vesilesiyle Filistin sorununun çözümü konusunda somut adımlar atılacağı, dahası Türk egemenlerinin Filistin devletinin kurulmasına katkıda bulunacağı vb. söylemler temelden yoksundur. Zira sözü edilen Annapolis konferansını organize eden bizzat savaş kundakçıları ve siyonist rejimdir.

Önceki örneklerden de bilindiği üzere, böylesi toplantılardan Filistin halkının lehine bir karar çıkması mümkün değildir. Annapolis'te ancak Irak bataklığına saplanan savaş kundakçılarını rahatlatacak çabalara ya da ırkçı-siyonistlerin meşruiyet arayışına hizmet edebilecek girişimlere yer olacaktır. Zira konferansın toplanma nedenleri arasında Filistin halkının temel sorunlarının hiçbirini bulunmuyor. Kaldı ki, "Büyük İsrail düşü" peşinde koşan siyonistlerin işgalci-ilhakçı zihniyeti işbaşında bulunduğu sürece, İsrail devletinin barış istemesi eşyanın tabiatına aykırı olur.

Açıktır ki, yeni toprakların işgali ancak çatışma ile olabilir. Demek oluyor ki, barış Tel Aviv'de hakim zihniyetin planlarına aykırıdır. Bu durumda, Ankara'daki siyonizm destekçilerinin Annapolis Konferansı'na sunacakları katkı, ABD-İsrail saldırganlarına hizmet etmenin ötesine geçmeyecektir. Zaten ABD öncülüğünde "üçlü şer eksenini" kuran bu devletlerin temel amacı da bu politikaların hayata geçirilmesini sağlamak için baskı kurmak, bunun yetmediği yerde askeri saldırı seçeneğini öne almaktır.

Türk burjuvazisi ve onun devletin "bölgesel güç" mertebesiyle taltif edilmesi, ancak emperyalist-siyonist güçlerle suç ortaklığını daha da pekiştirecek yeni açılımlara hazırlık olabilir. "İlmli İslam Projesi"nin ürünü olan AKP'nin TBMM ve Çankaya tepesini aynı anda tutması, işbirlikçi burjuvazi ve emperyalist-siyonist güçler açısından bulunmaz bir fırsattır. Zira gerici dinci akım, kitlelerin bilincini bulandırıp sersemletmekte diğer gerici akımlardan çok daha etkili olabilmektedir.

"Bölgenin etkin gücü" veya "potansiyeline göre küresel aktör" olma hevesine kapılan kapitalistler ve onların siyasal-askeri alandaki temsilcilerinin, bu hedeflerine sınırlı da olsa ulaşabilmelerinin yolu, emperyalist-siyonist güçlerle suç ortaklığını daha da pekiştirmekten geçiyor.

İç ve dış dönük saldırgan politikaları daha da genişletecek ve derinleştirecek olan bu yayılmacı emellere karşı mücadeleyi omuzlamak görevi komünist, devrimci ve ilerici güçlere düşmektedir. Anti-kapitalist, anti-emperyalist güçler, işçi sınıfını, emekçileri ve ezilen Kürt halkını bu mücadelenin temel güçleri haline getirebilmek için, politik faaliyetin merkezine emekçi kitleleri yerleştirmek durumundadırlar.

Hapishanelerde hücre baskınları ve işkence!

Şoven faşist histeri atmosferi devlet eliyle hapishanelere de taşıyor. Hapishanelerde bu yılın ortalarından beri hak ihlalleri ve saldırılar belirgin bir biçimde artış gösterdi. Hemen her gün yeni keyfiyetlerle hak ihlallerinin kapsamı genişliyor. Son süreçte ise şovenist histeri atmosferinin bir uzantısı olarak keyfi ihlaller, fiziki saldırılarla birlikte uygulanıyor.

Çamurlu şebeke suyu dayatması

Tekirdağ F Tipi'nde devrimci tutsaklar şebeke suyu çamurlu, sağlıksız olduğu için kantinden para ile temiz içme suyu alıyorlardı. Kantinden aldıkları suların şişelerini de hücrelerinde muhafaza ederek su stokluyorlar ve diğer temizlik ihtiyaçları için kullanıyorlardı. Yıllardır uyguladıkları bu yöntem, geçtiğimiz ay içerisinde keyfi bir biçimde yasaklandı. Tekirdağ 1 No'lu F Tipi'nde devrimci tutsakların pet şişeleri zorla ellerinden alınmak istendi. Tutsaklar ise su şişelerini vermemekte direndiler.

Bunun üzerine 3 Ekim günü genel arama adı altında devrimci tutsakların hücrelerine saldırılar düzenlenerek, havalandırma ve hücrelerde bulunan pet şişeler zorla alındı. Pet şişeleri vermemekte direnen tutsaklara saldırıldı. Bu tarihten bu yana ise devrimci tutsaklara temiz içme suyu verilmiyor. Buna gerekçe olarak ise "boş pet şişelerin verilmemesi" gösteriliyor. Kantinden su istendiğinde "önce boş şişeler" deniliyor ve bu şişelerin hemen hepsi genel arama adı altında gerçekleştirilen saldırı esnasında gaspedildiği için devrimci tutsakların temiz su hakkı da gaspedilmiş oluyor.

Genel arama adı altında hücre baskınları

3 Ekim tarihi ile beraber Tekirdağ F Tipi'nde saldırganlık daha da arttı. Bu kez Ekim'in 27'sinde, mesai saatinin dışında hücrelere genel arama adı altında baskın gerçekleştirildi. Devrimci tutsaklar,

asker ve gardiyanlar tarafından cop tekme ve tokatlarla darpedilerek, hücreleri darmadağın edildi. Kimi devrimci tutsakların gazete ve dergi arşivleri zorla alındı. Yapılan itirazlar ise saldırının bahanesine dönüştürüldü. Saldırıların sonucunda yaralanan tutsaklar revire "haftasonu" bahanesiyle çıkartılmadı. Benzer bir genel arama saldırısı 4 Kasım tarihinde gerçekleştirildi.

Ayakkabı arama saldırısı

Devrimci tutsaklar genel arama saldırısının yanı sıra ayakkabı arama saldırısına da maruz kalıyorlar. Görüş günleri gündeme gelen bu onursuz arama dayatmasına karşı devrimci tutsaklar yıllardır ayakkabılarını kendileri çıkarmayarak direniyorlar, görevliler çıkartmak zorunda kalıyorlardı. Şimdi ise devrimci tutsaklara ayakkabılarını kendileri çıkartmalarını dayatılıyor ve çıkartmadıkları taktirde görüş hakları gaspediliyor. Bu saldırıya karşı Tekirdağ 1 No'lu F Tipi'ndeki tutsaklar görüşe çıkmama tutumu aldılar. 1 No'lu F Tipi'ndeki 1.5 yıllık görüş yasağının henüz bittiği düşünüldüğünde bu tutumun önemi anlaşılabilir.

Tredman adı altında uygulanan bütün bu saldırılar devrimci tutsakların kimliğini hedef alıyor. Devrimci tutsaklara ellerinde kalan en yenilmez, en kırılmaz silahla, iradeleriyle bu saldırıları püskürtmeye çalışıyorlar. Hücrelerde süren bu irade savaşına, dışarıdan destek vermek devrimci, demokrat, ilerici ve duyarlı tüm kesimler için bir zorunlu bir görev ve sorumluluktur.

Küçükçekmece'de devlet terörü!

Sermaye devletin devrimci, ilerici kurum ve kişilere yönelik saldırıları artıyor. Kimi zaman MHP'li faşist beslemelerini ortaya salan sermaye devleti, kimi zaman da saldırılarını kolluk güçleri eliyle gerçekleştiriyor.

Sefaköy İşçi Kültür Evi sistemin dayatmış olduğu yoz kültüre ve köleliğe karşı açılmış devrimci bir mevzidir. Sistemin birçok saldırısıyla karşı karşıya kalan sınıfın devrimci bir kurumdur. Bu nedenle, fabrikalarda ve emekçi semtlerinde yürüttüğü çalışmalarda hem sermayenin hem de onların tetikçileri olan kolluk güçlerinin birçok saldırısına maruz kalmıştır. Son dönemde yükseltilen milliyetçi dalga ile yine hedef olmuştur.

14 Kasım günü saat 20:00 sıralarında üç kişi sivil olarak, ellerinde G-3 seyyar dipçikli silahla

kurumumuza gelerek kapısında oturan insanları taciz etti. Ayrıca pencereden içeriye silahlarını yönelterek hedef almaya çalıştılar. Kurumun önünden defalarca geçerek taciz etmeye çalıştılar.

Kolluk güçlerinin hedefi devrimci faaliyetimizdir. Biz Sefaköy İşçi Kültür Evi olarak, bu zamana kadar hiçbir saldırıya boyun eğmedik, eğmeyeceğiz. Hiçbir güç faaliyetimizi engellemeyecek.

Bu son olay da göstermiştir ki sermayenin eli kanlı tetikçileri saldırılarına devam edeceklerdir. Sefaköy İşçi Kültür Evi'ne ve çalışanlarımıza yönelik yaşanacak tüm olumsuzlukların sorumlusu başta Küçükçekmece Emniyeti olmak üzere Emniyet Genel Müdürlüğü'dür.

Sefaköy İşçi Kültür Evi

Emperyalistler ve işbirlikçileri yeni saldırılar için hazırlanıyor...

Ortadoğu’ya yönelik yeni karanlık hesaplar ve Türkiye

Bir süredir sistematik bir biçimde devlet tarafından örgütlenen şoven-faşist saldırganlık kampanyası, dikkat çekici biçimde Erdoğan’ın ABD ziyaretinden sonra hız kesti. Öyle ki, Erdoğan’ın ABD ziyareti bu kampanyanın finali gibi oldu. Örgütlü bir şekilde şoven bir histeriyle Kürt halkı başta olmak üzere devrimci ve ilerici kurumları hedef alan düzen cephesi, ABD ziyaretini bir kurtuluş yolu olarak öne sürdüler ve tüm beklentilerini bu ziyarete yüklediler. Yaklaşık iki saat süren ve tamamına yakını tutanak tutulmadan gerçekleştirilen Bush-Erdoğan görüşmesi ile birlikte düzen cephesi, kampanyasını başarıya ulaştığını ilan ederek sona erdirdi. Düzen medyasının “sınır ötesine onay” nidalarıyla duyurduğu bu ziyaretin ne içerdiği hala da tam olarak bilinmiyor. Fakat şurası açıktır ki, varılan bu noktadan geriye doğru bakıldığında ortaya çıkan manzara, yürütülen sistematik kampanyanın, daha baştan Erdoğan-Bush görüşmesine endekslenmiş planlı bir kampanya olduğunu göstermektedir.

Düzen cephesi, ABD emperyalizminin taleplerini karşılama için bir pazarlık marjı oluşturmaya çalışmıştır. Türk sermaye devleti açısından talepler malum, Kürt sorunu eksenslidir. ABD’li efendilerine bu kapsamdaki isteklerin karşılanmasının ilişkilerin “stratejik ortaklık” ekseninde yürütülmesi için hayati olduğu mesajı verilmiştir. ABD’nin Ortadoğu’ya yönelik politikalarında rol almanın karşılığında özünde Kürt halkının ulusal mücadelesini bastırarak ödünler aranmıştır. Toplum düzeyindeki faşist histeri de, bu çerçevede önemli bir dayanak olarak kullanılmaktadır. Açık ki, toplumu saran anti-Amerikancı duygular efendiye, “stratejik ortaklık” olarak adlandırılan kirlî ve karanlık ittifakın önündeki en önemli engel olarak gösterilmektedir. Türk sermaye devletinin yöneticileri, ABD’li efendilerinin karşısına çıktıklarında, bu olguyu hem bir mazeret, hem de efendiden koparılacaklar için bir imkan olarak görmektedirler.

Şovenist saldırganlık kampanyasının nedenlerine ilişkin Erdoğan’ın ABD ziyareti üzerinden ortaya koyduğumuz çerçeve, aslında bugün içerisinden geçmekte olduğumuz sürecin şekil kazandığı daha geniş bir çerçeveye ulaşmamıza olanak sağlamaktadır. Bu geniş çerçevenin içerisinde Türkiye ile ilişkili gelişmeler önemli bir yer tutmakla birlikte merkezde ABD stratejileri ve politikaları bulunmaktadır. Yerel ve bölgesel düzeyde yaşanan tüm sorunlar gelip bu çerçeve içerisinde ABD stratejisi ve bu stratejinin güncel gerekleriyle ilişkilendirilmektedir. Türk sermaye devletinin Kürt sorununu bu çerçevede nasıl da bir politik-psikolojik bir savaş düzeninde gündeme getirmeye çalıştığı ortadadır. Diğer taraftan, ülke gündeminden bu psikolojik savaş dumanının kısmen kalkmasının ardından bu geniş çerçevede değerlendirilmesi gereken olaylar ve gelişmeler de iyiden iyiye belirginleşmektedir. Buradan bakıldığında Türkiye’nin yeri de daha net olarak görülmektedir.

Bugün için bu çerçeve içerisinde yaşananları genel çizgileriyle ortaya koymanın en kolay yolu, bu alandaki mevcut hareketlenmenin yönüne ve kapsamına bakmaktır. Buradan bakıldığında ABD’nin merkezinde olduğu uluslararası ilişkiler alanındaki

hareketlenmenin ana biçimi yoğunlaşan diplomasi trafiği olmaktadır. Türkiye’deki işbirlikçi rejimin Erdoğan’ın ziyaretiyle dahil olduğu bu yoğun diplomasi trafiğinin merkezinde ABD bulunmakta, tüm yollar ABD’ye çıkmakta, ABD’nin çıkar ve amaçları temelinde seyretmektedir. Bununla birlikte belirtmek gerekir ki, bu trafikte yer alanların pozisyonları ve ABD ile ilişkileri güçleri ölçüsünde belirlenmektedir. Güçlerine göre halihazırda iki ana grupta kümelenen oyunculardan birinci grupta bulunanlar, emperyalist güç seviyesinde bulunan Almanya ve Fransa gibi ülkelerin egemen sınıfları ile İsrail siyonizmidir. İkinci gruptaki güçler ise Türkiye gibi daha alta yer alan ve birincilere efendi-uşak ilişkisi temelinde bağlı bulunan ülkelerden oluşmaktadır. Türkiye’nin yanısıra, Suudi Arabistan, Irak, Ürdün gibi ülkelerin gerici rejimleri de bu grupta yer almaktadır.

Genel olarak aktörlerini bu biçimde tanımlayabileceğimiz diplomasi trafiğinin merkezinde bulunan Beyaz Saray’ın kapısında bugünlerde sadece Erdoğan gibi uçak konumundaki kişiler değil, yanısıra emperyalist güçlerin temsilcileri de sıraya girdiler. Önce Fransa Cumhurbaşkanı Sarkozy, ardından ise Almanya Başbakanı Merkel Bush’la buluştu. Bush’un, Erdoğan gibi uçaklardan farklı olarak çiftliğinde ağırladığı Sarkozy ve Merkel’le başta İran olmak üzere Ortadoğu merkezli gelişmeler üzerine görüştüğü açıklandı. Görüşmelerde tam bir mutabakatın sağlandığı da özel bir vurgu olarak belirtilmekteydi.

Öte taraftan özellikle Erdoğan’ın Bush’la görüşmesi ardından bu diplomasi trafiğinin ana bir güzergahı haline dönüşen Türkiye’ye bu hafta içerisinde İsrail Cumhurbaşkanı Perez ile Filistin Devlet Başkanı Mahmud Abbas geldi. Yeni bir “Ortadoğu barış süreci”nin önünü açmak amacıyla oldukları söylenen Perez ve Abbas TBMM’de konuşmalar yaptılar. Ayrıca Perez’in Türk tarafıyla yaptığı görüşmelerde İran konusu ön plana geçti.

Perez ve Abbas’tan önce ise Suudi Kralı Türkiye’deydi. Suudi Kralı’nın Türkiye’den sonraki durağı ise İngiltere oldu.

Bu diplomasi trafiğinin keşişme noktalarından biri olarak tasarlanan ve “Ortadoğu Barış” gündemli olduğu söylenen Annapolis Konferansı da önümüzdeki günlerde toplanacak. İran bu Konferansı bir komplo olarak değerlendirerek protesto etmektedir.

Yoğun bir diplomasi trafiği olarak ortaya çıkan ve ABD’nin stratejilerinin ortakları ya da uçakları olarak tanımlanabilecek güçlerin yer aldığı bu süreç devam etmektedir. Ama diğer taraftan da süreç sadece diplomasi trafiği biçiminde gelişmemektedir. Özellikle Pakistan ve Gürcistan gibi ABD’nin bölge politikalarının diğer en önemli üslerinde ciddi hareketlilikler göze çarpmaktadır. Pakistan’da ABD destekli bir darbeye ipleri elinde toplayan Müşerref, rejim karşıtı dinamiklerin durumunu zorlaştırması nedeniyle, bir kez daha darbeye başvurdu. ABD ilk önce açık destek verdiği bu darbenin zora girmesi üzerine bu kez çark ederek darbecilere sırtını döndü ve ülkedeki diğer Amerikancı aktörlere yöneldi. Halen ülke içerisinde Amerikan emperyalizminin taraf

olduğu kriz ortamı sürmektedir.

Pakistan’la aynı günlerde karışan Gürcistan’daki gelişmeler de Pakistan’daki gelişmelere çok benzemektedir. Öyle ki daha önce Amerikan patentli “gül devrimi” ile yönetime getirilen ekip, bu kez benzer yöntemlerle kendilerini zorlayan muhalefet tarafından tehdit edilmektedir. Ülkesini ABD’nin bir savaş ve saldırı üssü haline getiren Sakaşvili, muhalefetin düzenlediği gösteriler karşısında çareyi olağanüstü hal ilan etmekte buldu. Fakat bunun ülkedeki krizi daha da derinleştirmesi üzerine ve ülkedeki egemenliğini kaybetme ihtimali nedeniyle, bu arada ABD’nin de müdahalesiyle, sonunda seçim kararı alındı. Gürcistan’da bugün yaşanan kutuplaşmanın ABD ile Rusya’nın arkasında olduğu bir güç ve etkinlik mücadelesine dayandığını söylemek mümkün.

Tüm bu söylenenler, Türkiye’yi yönetenlerin de parçası olduğu ve merkezinde ABD emperyalizminin yer aldığı geniş çerçevedeki tabloyu netleştirmek içindi. Bu haliyle manzaraya bakıldığında, ABD’nin başında olduğu emperyalist güçlerin çıkarları uğruna ciddi müdahaleler ve operasyonlarla Ortadoğu üzerinde çalıştıkları görülmektedir. Bu emperyalist müdahale ve operasyonlar, çeşitli boyutlarda ve biçimlerde yürümektedir. Bu boyutlardan biri, bölgenin önemli sorunlarını kullanarak ya da amaçları uğruna bir takım iğreti çözümlerle aşarak önlerini açmak biçimindedir. Kürt sorunu, bölgedeki Amerikan dayanağı güçleri karşı karşıya getirdiği ölçüde bir orta yol bulmaya çalışılmaktadır. Böylelikle önemli bir engel ortadan kaldırılmak istenmektedir. Filistin sorunu kapsamında İsrail ile Filistin yönetimi arasında Türk sermaye devletinin de işin içinde olduğu yeni “barış süreci” türünden girişimler de yine bu kapsamda değerlendirilmesi gereken müdahalelerdir. Pakistan ve Gürcistan’da yaşananlar ise, iç dinamiklerin kendine özgü etkisi saklı tutulursa, bu iki emperyalist saldırı ve savaş üssünü yeni görevler için hazırlamak kapsamındaki müdahaleler olarak değerlendirilebilir. Tüm bunlar yanında süren diplomasi trafiği ise elbette ki, yapılan müdahalelerle bir arada, emperyalist savaş ve saldırı koalisyonuna biçim vermek amacıyla yürütülmektedir. Emperyalist plan ve projeleri hayata geçirmek için, diplomasi ile birlikte askeri ve siyasi güce dayalı çeşitli müdahaleler etkili biçimde kullanılmaktadır.

Ortaya koymuş bulunduğumuz bu tablo, işçi sınıfı ve ezilen halklar için oldukça uyarıcıdır. Açıktır ki, emperyalist güçler ve işbirlikçileri el ele, çeşitli manevra ve müdahalelerle gerici amaçlarına ulaşmak için, demek oluyor ki egemenlik ve yağma için seferber olmuşlardır. Bu uğurda alacakları mesafe, bugün yaşanmakta olduğundan da beter bir kölelik ve yıkım anlamına gelecektir. Yeni savaşlar ve müdahalelerle ezilen halklar kırılacak, böylece yağma ve sömürü katmerlenecektir.

Kısaca bu biçimde tarif edilecek sonuçlarla yüz yüze kalmak elbette kader değildir. Fakat bunun için etkin bir mücadele, özellikle de halkların birleşik devrimci mücadelesi gereklidir. Oyunları bozmanın ve tüm bu planları, planlama kaynaklarıyla birlikte çöpe atmanın başkaca yolu yoktur.

İşçi ve emekçi eylemlerinden...

Adana: Sağlıkta taşeron olmaz!

Adana'da Dev Sağlık-İş, SES, Adana Tabip Odası 13 Kasım günü Balcalı Hastanesi poliklinikleri girişinde bir basın açıklaması gerçekleştirdiler. Sağlık çalışanlarının en temel haklarının elinden alınmasını, nitelikli sağlık hizmetinin önündeki engelleri protesto ettiler. 17 Kasım Ankara eylemine çağrı yaptılar.

Eylemde ilk sözü Adana SES Başkanı Mehmet Antmen aldı. Ardından üç kurum adına ortak basın açıklamasını Dev Sağlık-İş Çukurova Bölge Başkanı okudu. Açıklamada şunlar söylendi: *"Herkes eşit, parasız, nitelikli sağlık hakkı için Ankara'ya gidiyoruz. Sağlıkta taşeronlaştırmaya karşı Balcalı'da başlattığımız mücadeleyi Diyarbakır'dan, Bursa'dan, Antalya'dan Kocaeli'nden, İstanbul'dan, Mersin'den gelecek sağlık emekçileriyle birleştirerek Ankara'da buluşacağız. Tüm sağlık emekçilerini ve siz değerli hastalarımızı, hasta yakınlarımızı sağlık hakkımıza ve iş güvencemize sahip çıkmak için; 16 Kasım Cuma günü Adana'da bulunan bütün demokratik kitle örgütleri ve sendikaları saat 17.30'da İnönü Parkı'nda buluşarak Ankara'ya hareket edecek olan sağlık emekçilerini uğurlama etkinliğimize ve 17 Kasım'da Ankara'ya davet ediyoruz."*

Yaklaşık 70 emekçinin katıldığı eylemde "Direne direne kazanacağız!", "Taşeron gidecek güvence gelecek!", "Parasız eğitim parasız sağlık!" sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/Adana

THY'de işten atma saldırısı...

THY işvereni ve Hava-İş Sendikası arasında yürütülen toplu sözleşme süreci sermayenin grev korkusunu göstermişti. TİS görüşmeleri işverenin geri adım atmasıyla çeşitli kazanımların elde edilmesiyle sonuçlanmıştı.

Şimdi de THY işvereni THY Teknik AŞ'de çalışan, biri sendika temsilcisi, 8 Hava-İş üyesinin işine gerekçe göstermeden son verdi. Hava-İş sendikası konuya ilişkin olarak yaptığı yazılı açıklamayla mücadele çağrısı yaptı ve *"İşten çıkarmalar konusunda tüm çalışanlar ortak net bir tavır koymalıdır. 'Bugün bana bir şey olmadı nasılsa, bana ne' diye düşünmek yarın başına aynı tehlikenin gelmesine onay vermek demektir. Tüm çalışanları bu yasal olmayan ve haksız olan kıyıma karşı hep birlikte birlik olmaya ve tepkimizi ortaya koymaya çağırıyoruz. Bu tepki çalışanları hiçe sayan bu çağdışı yönetim anlayışına 'hiçbirimiz üretmiyoruz' diyerek gücümüzü göstermek olmaktadır"* dedi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Tersanede işçiler kazandı

Gün geçmiyorki tersanelerde yeni bir iş cinayeti ya da hak gaspı yaşanmasın. Tersane cehennemindeki kuralıslığa, kölelik koşullarına karşı yükselttiğimiz mücadele böylesine zorlu bir süreçte adım adım ilerliyor.

Sadıkoglu Tersanesi'nde yaşanan ücret gaspına karşı 8 Kasım günü yine eylemdeydik. Tersaneler havzasında sicilli katil olarak bilinen Sadıkoglu

Balcalı-Adana

Tersanesi'ne işçilerin ücretlerini almak için gittik. Sadıkoglu Tersanesi'ne bağlı Birlik Raspa taşeronunda çalışan ve iki aydır emeklerinin karşılığını alamamış olan 6 işçi arkadaşla beraber, kan emici asalakların karşısına dikildik. "Ücret haktır gaspedilemez!/TİB" şiarlı dövizimizle yaklaşık üç saat süren bir direniş gerçekleştirdik.

Tersane patronlarının ilk işi her zaman olduğu gibi kolluk güçlerini karşımıza dikmek oldu. Taleplerimizi yükseltmeye, eylemimizi kararlılıkla sürdürmeye devam ettik. GİS-BİR'e ve 2 ayda 2 işçi kardeşimizi iş cinayetine kurban verdiğimiz Sadıkoglu Tersanesi patronuna yönelik şiarlarımızı öfkeyle haykırdık. "Tersane işçisi köle değildir!", "Sigorta/ücret haktır gaspedilemez!", "Tersaneler cehennem, işçiler köle kalmayacak!", "Direne direne kazanacağız!" sloganları yükselttik.

Üç saat süren direnişimizin ardından tersane patronları ve taşeron ücretleri ödemek zorunda kaldı. Bir kez daha hak verilmez alınır şiarıyla sürdürdüğümüz mücadelemiz kazanımla sonuçlandı.

Tersane İşçileri Birliği

Petkim işçilerinden eylem!

Rekabet Kurulu'nun, 9 Kasım tarihinde PETKİM'in satışını onaylaması, 12 Kasım günü PETKİM işçileri tarafından protesto edildi. Sabah servislerden inen yüzlerce işçi A kapısının önünde biraraya gelerek eylem yaptı.

Eylemde konuşan Petrol-İş Sendikası Aliğa Şube Başkanı Salih Mehmet Aydın, PETKİM'in özelleştirilmesinin tüm ülkenin gözleri önünde bir hukuk skandalına dönüştüğünü söyledi. İlk özelleştirme ihalesini kazanan firmanın "Ermeni ortağı olduğu ve Ermeni diasporasında yer aldığı" gerekçesiyle satışın durdurulduğunu, ihalede en yüksek ikinci teklifi veren Kazak firması Socar-Turcas-Injaz ortak girişimi grubunun teklifinin ise geçtiğimiz hafta onaylandığını söyledi. PETKİM'in yabancı sermayeye peşkeş çekilmek istendiğini belirtti.

Eylemde, "KİT'leri satanlar vatan haini!", "Gün gelecek devran dönecek, hainler halka hesap verecek!" sloganları atıldı.

Gişe azaltanlar özelleştirme sevdalı!

KESK'e bağlı Yapı-Yol Sen, otoyol ve köprülerde, Bayındırlık ve İskan Bakanlığı'na bağlı birimlerde çalışan üyelerinin özlük hakları doğrultusunda geçtiğimiz yıl boyunca ses getiren iş yavaşlatma ve iş

bırakma eylemleri gerçekleştirmişti.

Yapı-Yol Sen Genel Başkanı Bedri Tekin, Merkez Genel Kurul öncesinde yaptığı yazılı açıklama ile Fatih Köprüsü'ndeki gişe sayısının 8'den 7'ye düşürülmesi sonucu yaşanan mağduriyetlere ilişkin açıklama yaptı. Gişe sayısının düşürülmesinden vatandaşların ve gişe memurlarının da zor duruma düştüğünü belirtti.

31 Ekim 2007 tarihinde Karayolları Genel Müdürlüğü'nün aldığı karar üzerine yapılan değişiklik sonucunda gişe memurları hem daha fazla yoruluyor, hem de köprüyü kullanan araç sürücülerini yaşanan aksaklıktan gişe memurlarını sorumlu tutuyor. Bedri Tekin yaptığı açıklamada köprü geçiş ücretlerini "Deli Dumrul Vergisi" olarak nitelendirdi. Köprü yapım maliyetlerinin alınan geçiş ücretleriyle giderilmesinde açık olduğunun bilinmesine rağmen uygulamaya devam edilmesinin mantıksızlığına dikkat çekti. Açıklamada gişe çalışanlarının sosyal ve ekonomik koşullarının zorluğuna ve yetersizliğine de değinildi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Sağlık emekçilerinden eylem!

Sağlık Bakanlığı'nın radyasyonlu ortamlarda çalışan personelin çalışma saatlerinin 9 saate yükseltilmesi, 8 Kasım Dünya Radyoloji Günü'nde Çukurova Üniversitesi Balcalı Hastanesi'nde sağlık emekçilerinin düzenlediği bir eylemle protesto edildi.

Kızıl Bayrak/Adana

"Kanserden ölmek istemiyoruz!"

SES Aksaray Şubesi, 8 Kasım günü saat 12.30'da Çapa Tıp Fakültesi önünde gerçekleştirdiği eylemle, Sağlık Bakanlığı Tedavi Hizmetleri Genel Müdürlüğü'nün 8 Ekim tarihli, radyasyonla çalışan personelin çalışma saatlerini 5 saatten 9 saate çıkaran genelgenin iptal edilmesini talep etti.

Yaklaşık 50 sağlık çalışanının katıldığı eylemde, SES İstanbul Aksaray Şubesi pankartı ile "Kanserden ölmek istemiyoruz!", "Fazla çalışma ve angaryaya son!", "Fazla çalışma, fazla radyasyon erken ölüm getirir!", "İş güvencemizi istiyoruz!", "Sağlık çalışanları erken ölüyor!" dövizleri taşındı. "9 saat çalışmak cinayettir!", "9 saat genelgesi iptal edilsin!", "Radyasyon vitamin değildir!" ve "Kanserden ölmek istemiyoruz!" sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Adana'da 17 Kasım'a hazırlık...

Devrimci Sağlık İşçileri Sendikası Çukurova Bölge Şubesi, sağlıkta taşeronlaştırmaya karşı yürüttükleri kampanyanın bir ayağı olarak 17 Kasım'da Ankara'da gerçekleştirecekleri mitinge hazırlık çerçevesinde planladıkları eylem ve etkinlikleri hayata geçirmeyi sürdürüyor. Stand açmak, bildiri dağıtmak vb. etkinliklerle eylemin çalışmasını yürütüyorlar.

7 Kasım günü Çakmak Caddesi Kültür Sokak girişinde biraraya gelen Dev Sağlık-İş Çukurova Bölge Şubesi, SES Adana Şubesi ve Adana Tabip Odası basın açıklaması gerçekleştirdi. 17 Kasım'da Ankara'ya çağrı yaptı.

Kızıl Bayrak/Adana

Telekom işçileriyle dayanışma eylemlerinden...

“Yaşasın sınıf dayanışması!”

“Telekom grevi hepimizin!”

Türk-İş’e bağlı İstanbul Şubeleri Platformu biraraya gelerek Telekom greviyle dayanışmak amacıyla bir takvim çıkardı. Grevle dayanışmanın grevi başarıya götüreceğini, grevin başarısının ise sadece Telekom işçilerinin değil Türkiye işçi sınıfının başarısı olacağını ifade etti.

Telekom greviyle dayanışmak amacıyla 12-17 Kasım tarihleri arasında aşağıdaki çalışmaları yapma kararı alındı:

“* *Haber-İş Sendikası’nın grev taleplerine ilişkin bildirisi örgütlü olduğumuz tüm işyerlerinde, yaşadığımız mahallelerde, işçilerin, emekçilerin ve tüm kamuoyunun bilgilendirilmesi ve greve desteğin daha da güçlendirilmesi amacıyla dağıtılacaktır.*

Patronların boyalı basınlarında grevi karalayan işçileri suçlayan haberlere inat Telekom grevinin anlatılması ve kamuoyunun bilgilendirilmesi bizim görevimizdir.

** Grevcilerin dayanma gücünü artırmak için maddi destek sağlanmalıdır. Biz işçiler olarak Telekom işçisi ile ekmeğimizi paylaşarak greve sahip çıkacağız. Telekom işçisi ile “5 LİRANI PAYLAŞ” kampanyası düzenleyerek 1 hafta boyunca toplanacak olan yardımlar ise 17 Kasım’da yapılacak olan büyük ziyaretle Telekom işçisine teslim edilecektir.*

** 17 Kasım 2007 Cumartesi günü Gayrettepe Telekom Müdürlüğü’ne kitlesel ziyaret ve basın açıklaması yapılacaktır. Cumartesi günü saat 12.00’de Mecidiyeköy’de Tez-Koop-İş Sendikası İstanbul 2 No’lu Şube önünde buluşularak 12.30’da yürüyüş başlatılacaktır. Telekom işçilerini ziyarete gidilecek ve 1 hafta boyunca toplanan yardımlar grevci işçilere teslim edilerek basın açıklaması yapılacaktır.”*

Adana BDSP’den ziyaret!

10 Kasım günü Adana Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu olarak Seyhan Telekom Şube Müdürlüğü’nde grevlerini sürdüren işçileri ziyaret ettik. Bir saat süren ziyaretimizde grev gözcüsü olarak orada nöbet tutan ve nöbetteki arkadaşlarını yalnız bırakmayan Telekom işçileriyle sohbet ettik.

Ziyaretimiz sırasında işçilerle grevin gidişatı ve bu süreçte yapılması gerekenler üzerine konuştuk. Telekom patronunun çıkarları doğrultusunda davranan hükümetten ve medyanın sansürcü tutumundan duydukları rahatsızlığı dile getiren işçiler, sadece kendileri adına değil, tüm Türkiye işçi sınıfı adına direndiklerini ve bugün kendi grevlerinin artık bir bayrağa dönüştüğünü ve bu bayrağı yere düşürmeyeceklerini ifade ettiler.

İşçiler, 12 Eylül’den bugüne sermayenin taşeronlaştırma yoluyla işçi sınıfının örgütlülüğünü ortadan kaldırmaya çalıştığını, yaşadığımız sürecin de bunun bir parçası olduğunu söylediler. Bu yüzden yürüttükleri grevin önemini bilincinde olduklarını ve buna göre davranacaklarını belirttiler. İşçiler medyanın “sahibinin sesi” olarak davrandığını ve Telekom işçilerini “vatan haini” ilan ettiklerini söyleyerek, bu yalanlara rağmen mücadelelerine kararlılıkla devam edeceklerini vurguladılar.

Bizler de Adana Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu olarak, işçi sınıfı ve emekçilerin sermaye iktidarına karşı yürüttüğü mücadelesinin bir parçası olduğumuzu, her koşulda kendileriyle dayanışma

içerisinde olacağımızı ifade ederek ziyaretimizi bitirdik.

BDSP/Adana

Direne direne kazanacağız!

Türk-İş, Eskişehir’de 8 Kasım günü Telekom işçilerine destek olmak amacıyla basın açıklaması gerçekleştirdi. Eskişehir merkez Telekom binası önünde gerçekleştirilen basın açıklamasında, Türk-İş Başkanlar Kurulu’nun Türk Telekom çalışanlarını destekleme kararı aldığı söylendi. “Ülkemizin içinde bulunduğu koşulları dikkate alarak bu grevin, çalışanların kazanılmış haklarının yitirilmeden sonuçlanması için, hükümet yetkililerini ve Türk Telekom işverenini sorumluluğa çağırıyoruz. Haklıyız, güçlüyüz, kazanacağız... Haklarımızı alana kadar mücadeleye devam edeceğiz” denildi.

Yaklaşık 70 işçinin katıldığı basın açıklamasında “Telekom sevdamız, ekmeğin için kavgamız!”, “Haber-İş nerede, biz oradayız!”, “Direne direne kazanacağız!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/Eskişehir

Telekom’da grev coşkusu

Telekom işçileri 8 Kasım günü gerçekleştirdikleri eylemle grevin gidişatını kamuoyuna duyurdular. İstanbul’da gerçekleştirilen coşkulu eylemde işçiler grev kırıncılara ve sermayenin baskılarına karşı mücadele kararlılıklarını ortaya koydular.

2 Kasım tarihinde Türk-İş Başkanlar Kurulu toplantısından Telekom grevine destek kararı çıkmasının ardından Haber-İş üyesi Telekom işçileri ve eyleme destek veren Türk-İş’e bağlı sendikalar Acıbadem Telekom Müdürlüğü önünde buluştular. Eyleme Tümtis İstanbul Şubeleri, Deri-İş Genel Merkezi ve Tuzla Şubesi, Tez Koop-İş İstanbul Şubeleri, Hava-İş Genel Merkezi, Tek Gıda-İş Sendikası, Harb-İş Sendikası İstanbul Şubeleri, Belediye-İş İstanbul Şubeleri, Basisen, Toleyis, Tes-İş, Petrol-İş Genel Merkezi, Türk-Metal Sendikası, Demiryol-İş, Sağlık-İş, Denizciler Genel Merkezi, Demiryol-İş Sendikası katıldı. Tekel işçileri de

açtıkları dövizlerle Telekom işçilerine destek verdiler.

Eylemde konuşan Türk-İş 1. Bölge Temsilcisi Faruk Büyükkucak yüzlerce işçiye seslenerek Türk-İş Başkanlar Kurulu’nun Türk Telekom işverenin sabotaj iddialarını kınadığını söyledi. Emniyet güçlerinin sendika yöneticilerine ve üyelerine dönük gözaltı saldırısını protesto etti. Büyükkucak, taleplere cevap verilmemesi durumunda Türk-İş’in yeni eylem kararları alacağını söyledi.

Daha sonra söz alan Haber-İş Sendikası Anadolu Yakası Şube Başkanı Turgut Aktaş, her türlü hileye karşı grev kırıncılara direneceklerini söyledi.

Haber-İş Sendikası 1 No’lu Şube Başkanı Levent Dokuyucu ise grevin bir okul haline geldiğini ifade etti. “Her türlü ayrımcılığın yapıldığı bu günlerde bizi birbirimize düşürmek isteyenler gelsin Telekom işçilerinin grevini görsünler!” diyerek kardeşlik vurgusu yaptı.

Eylem boyunca “Kurtuluş yok tek başına, ya hep ya hiçbirimiz!”, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!”, “Direne direne kazanacağız!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!”, “Sabotaj yok direniş var!”, “Gün gelecek, devran dönecek, Oger işçiye hesap verecek!”, “Yaşasın grev yaşasın toplu sözleşme!”, “Yılgnlık yok direniş var!”, “Genel grev genel direniş!” sloganlarını attılar. Eyleme Avrupa Yakası’ndan Telekom işçileri de otobüslerle geldiler.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Telekom ziyareti

DTP, EMEP, SDP, EHP, ESP temsilcileri ile Eğitim-Sen 3 No’lu Şube Başkanı Dursun Yıldız, 12 Kasım günü Telekom işçilerini ziyaret ettiler. Ziyarete DTP İstanbul İl Başkanı Halil Aksu söz alarak sınır ötesi operasyonun işçi sınıfının karşısında olduğunu belirtti.

Ziyarete EMEP İstanbul İl Başkanı Güven Gerçek de bir konuşma yaparak demokrasiden bahsedenlerin grevin 28. gününde olan işçiler için hiçbir şey yapmadıklarını söyledi. Ziyarete Dursun Yıldız, SDP İstanbul İl Başkanı Yaman Yıldız, ESP temsilcisi Ersin Sedefoğlu da birer konuşma yaptılar.

Kızıl Bayrak/İstanbul

“Düşük yoğunluklu” sıkıyönetim (mi?)

Yüksel Akkaya

-Kızıl Bayrak’ı çıkaran devrimci, sosyalist emekçilere-

1990’lı yılların başında dönemin Genelkurmay Başkanı, yaşanan durumu, “resmi” dile tercüme ederken “düşük yoğunluklu” kavramını kullanmıştı. 1990’lı yılların başında yaşananlar ile son iki haftada yaşananlar karşılaştırıldığında Türkiye’de yaşanan ortamı açıklamak için başvurulacak en önemli kavram “düşük yoğunluklu sıkıyönetim” olsa gerek.

Sıkıyönetimler iç savaşın eşiğinde olunduğunun kabulü veya itirafıdır. “Düşük yoğunluklu” bir sıkıyönetim ilanını da yeni bir iç savaşın eşiği olarak kabul etmek mümkün.

Son iki-üç haftada arka arkaya yaşanan ve her seferinde ölü sayısının 12-13’ü bulduğu “olaylar” Türkiye’yi oldukça farklı bir ortama sürükledi. İlk

“olay”da ölenler sivillerdi ve Türkiye’nin genelini de çok ilgilendirmeyen bir kimliğe sahiptiler. Bir sonraki haftaki “olayda” ölenler askerler idi, ancak onların da önemli bir bölümünün kökeninin “tartışılır” olması infial için “yeterli” olmadı. Üçüncü olay ise tam isabet idi. Ölenlerin kökeni çok tartışılır olmasa da kaçırılan askerlerin kökeni tartışılır idi. Bu üç olayın açıklanmasında tesadüf olduğu düşünülebilir. Kuşkusuz, bu bir olasılıktır, bilimsel açıdan reddetmek de kolay değildir. Ancak, Stalin’in yanıtı çoğunlukla belli olan meşhur sorusu ile sorulacak olursa, “Bu bir tesadüf müdür?” Sorunun üzerine düşünmekte yarar var.

Son üç haftadır, Türkiye Cumhuriyeti’nin seçim

yasaları sürecine uygun olarak seçilip mecliste milletvekili olarak yerlerini alan DTP milletvekilleri üzerinde tartışılan konular “düşük yoğunluklu” bir sıkıyönetimin yaşanmakta olduğunu gösteren önemli verilerden biri olarak karşımızda duruyor. Bunu bir kenara not ederek devam edelim.

Sıkıyönetim dönemleri sermaye cephesi ile emekçilerin karşılaştığı dönemler olarak da çok özel uygulamalara örnek olur. Ne tesadüftür ki, MHP’nin kalesi olan bir sendikada, “Türk” Telekom işletmesinde grev yaşanmakta ve bu grev sürecinde işçilere yönelik bir kampanya ve terör estirilmektedir. Çalışma mevzuatına göre grev kırılcılığının önüne geçilmesi gerekirken, tersine grev kırıcılarına yönelik grev hakkına sahip çıkan işçiler ve yandaşları soruşturulmakta, sert önlemlerle etkisiz kılınmaya çalışılmaktadır. AKP yandaşı islamcı basın grevci işçileri ve sendikaları karalayacak haberlerini sayfalarına taşımakta, gerçeğe aykırı haber yapmakta hiçbir ahlaksız, imansız durum görmemektedir. “Sevdiğimin dini var, imanı yok” türündeki halk türküsünün bir “kubbesini” haklı çıkarmak için elinden geleni yapmaktadır. O kadar ahlaksız ve pervasız olarak yapmaktadırlar ki, bu ilişkinin kokusunu duymamak olanaksız. Örneğin, iktidarın yalakası Star gazetesi promosyon olarak verdiği kitapları “Türk” Telekom ile finanse etmekte, bunu da gazetenin bu promosyon ile ilgili tanıtımında sponsor olarak “Türk” Telekom’u göstermektedir. İç sayfalardaki haberlerde ise grevci işçilere yönelik aleyhte, saldırgan haberler yapmaktadır. Zaman, Yeni Şafak, Bugün gibi aynı yolun yolcusu gazeteler de benzeri tutumu grevin başından beri göstermektedirler. Ancak, son birkaç gündür, Diyarbakır’daki grevci sendikali işçilere yönelik başlatılan kampanya, işin boyutunun da değiştiğini göstermektedir. Bu durumu, açık bir “düşük yoğunluklu” sıkıyönetim olarak kabul etmek gerekir.

DTP milletvekillerine, MHP’nin kalesi olan bir sendikanın grevine yönelik tutumlar “düşük yoğunluklu” bir sıkıyönetim değerlendirmesi için abartılı görülebilir. Bu durumda yeni verilere bakmak, başka gözlemlerden yararlanmak gerekir. Devrimci, sosyalist basına karşı olan tutumlar ihmal edilmemesi gereken gözlem alanlarından biridir. En son örnek olarak *Kızıl Bayrak*’ın iki hafta yasaklanması bu çerçevede değerlendirilebilir.

Kuşkusuz, devrimci, sosyalist gençlik ve bunların etkinliklerine yönelik tutum da bir veri olarak değerlendirilebilir. Ankara ve İstanbul’daki son gözaltı ve tutuklama furyası bu açıdan anlamlı verilerdir.

Velhasıl, nereden bakılırsa bakılsın bir “düşük yoğunluklu” sıkıyönetim ilanının yapıldığı görülmektedir. Bunu anlamak için sadece son iki haftanın “ulusal” renkli-fosforlu basınına bakmak yeterlidir.

Gerilimlerin düzeyine bakarak, “düşük yoğunluklu” sıkıyönetimlerin zamanla resmi sıkıyönetimlere döndüğünü, Türkiye Cumhuriyeti’nin muhtasar tarihinden biliyoruz. Kuşkusuz bu resmi sıkıyönetimlerin bir kısmının da darbelerle sonuçlandığını biliyoruz. Son darbelerin en şiddetli ve uzun süren darbeler olduğunu unutmak da mümkün olmadığına göre, Türkiye’yi bir başka gözle izlemekte yarar var.

Telekom işçilerinden sermaye medyasına ve valiye öfke!..

“Direne direne kazanacağız!”

Telekom şebekelerinde grev sebebiyle oluşan arızaları yasalarda dahi yeri olmayan bir şekilde taşeron firmalar eliyle onarmak isteyen Telekom patronu, kolluk güçlerinin de desteğiyle grev kırılcılık yapmaya devam ediyor. Grev ilerledikçe 26.500 Telekom işçisinin devam ettiği greve sermayenin gösterdiği tahammülsüzlük daha da artıyor. Son günlerde Diyarbakır, Antep, Ankara ve İstanbul’da grev kırıcılara engel olmak isteyen grevci işçiler gözaltına alınıyor, çeşitli baskılarla karşı karşıya kalıyor.

Telekom işçileri artan saldırı ve baskıları protesto etmek için 14 Kasım günü Beyazıt Meydanı’nda toplanarak Sultanahmet Adliyesi’ne yürüdüler. 6 Kasım’da öğrenci gençliğin doldurduğu Beyazıt Meydanı Telekom işçilerinin direniş sloganlarıyla yankılandı.

Grevci işçilere dönük baskı ve terörü görmezden gelerek destekleyen İstanbul Valisi Muammer Güler’e yönelik tepkinin öne çıktığı eylemde işçiler “sabotaj” haberleriyle patronların sözcülüğünü yapan burjuva basına da öfkelerini haykırdılar.

Saat 11.00’de Beyazıt Meydanı’nda toplanan yüzlerce Telekom işçisi “İşçi düşmanı Vali istifa!”, “Grev düşmanı Vali istifa!”, “Zafer direnen emekçinin olacak!”, “Oger zammını al başına çal!”, “Yılgınlık yok direniş var!”, “Bakan istifa!”, “Direne direne kazanacağız!”, “Sabotaj yok direniş var!” sloganlarını attılar. Haber-İş üyeleri “İşçinin gücü sendikal birlik ve beraberliktir!”, “Sendika yoksa gelecek de yok!”, “Örgütlü gücümüzle geleceğimize sahip çıkacağız!” pankartlarını açtılar.

İşçiler, grevin başladığı günden itibaren grevlerini boğmak için elinden geleni yapan burjuva basına biriken tepkilerini dile getirdiler. Eylemde burjuva basın çalışanlarıyla işçiler arasında çıkan kısa süreli gerginlik sendika yöneticileri tarafından yatıştırıldı. Ardından Sultanahmet’e doğru pankart ve sloganlarla yürüyüşe geçildi. Coşkulu geçen yürüyüşün ardından Adliye önünde sendika yöneticileri basın açıklaması yaptılar.

Telekom grevini karalama kampanyasının baş

aktörü Doğan Medya Grubu sahibi Aydın Doğan Adliye önünde devam eden eylemde ana hedefti. Sendika adına konuşan Haber-İş 1 No’lu Şube Başkanı Levent Dokuyucu, İkitelli Organize Sanayi Bölgesi’nde geçtiğimiz Cuma günü Metro inşaatı sırasında kabloları kesen Büyükşehir Belediyesi’ne bağlı taşeron firmanın hatasının Telekom işçisine yüklendiğini, asıl amacın grevi karalamak olduğunu söyledi. Pazar günü Zaman gazetesinde çıkan patron yanlısı habere de tepki gösterdi. Valiliğin sendika düşmanlığı yaptığını ifade eden Dokuyucu, Türk-İş İstanbul Şubeleri’nin Telekom greviyle dayanışmak için planladığı “Telekom greviyle 5 liranı paylaş!” kampanyasının 17 Kasım günü yapılacak kitlesel yürüyüşle hayata geçirileceğini duyurdu.

1500’e yakın Telekom işçisinin katıldığı eylemin ardından sendika yöneticileri ve avukatlar Telekom Avcılar Müdürü Müjdat Demirkesen, Telekom İstanbul İl Müdürü Mehmet Beytur ve İstanbul Valisi Muammer Güler hakkında suç duyurusunda bulunmak üzere Adliye’ye girdiler.

“Yaşasın örgütlü mücadelemiz!”, “Üreten bizsek yöneten de biz olacağız!”, “Esnek çalışmaya hayır!”, “Yaşasın örgütlü mücadelemiz!”, “Boyalı basına hayır!” dövizlerinin yer aldığı eyleme İstanbul Üniversitesi öğrencileri, Türk-İş’e bağlı sendikaların bazı şubeleri, Çağdaş Hukukçular Derneği de destek verdi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Kızıl Bayrak hakkında toplatma ve yayın yasağı!..

Devrimci-sosyalist basın susturulamaz!

Son aylarda tırmandırılan devlet terörü, devrimci-sosyalist basın-yayın organlarını hedef alan saldırılarda ciddi bir artışı da kapsıyor. Sermaye düzeninin içte ve dışta saldırganlığını artırdığı şu günlerde gazetemiz de bu saldırılardan payına düşeni almıştır.

Gazetemizin bu hafta yayınlanan 9 Kasım 2007 tarihli 43. sayısı hakkında mahkemece **el koyma kararı** verildi. Buna gerekçe olarak, sözkonusu

sayının kapağı, aynı sayıda yer alan **Türkiye Komünist İşçi Partisi'nin 2. Kongresi'nin** toplandığını bildiren “**TKİP II. Kongresi toplandı... Parti'yi güçlendirmek ve mücadeleyi büyütmek için!**” başlıklı belgesel metin, **TKİP**'nin yıldönümü etkinliği haberi, etkinlikte **TKİP** adına yapılan konuşmanın metni ve yine etkinlikte okunan **TKİP İstanbul İl Örgütü'nün** mesajı gösterildi. “Yasadışı örgüt propagandası” yapıldığı iddia edilerek verilen

bu kararın yanısıra, düzenin ilerici-devrimci toplumsal muhalefete karşı bir saldırı ve terörünün yasal dayanağı olarak kullanılan Terörle Mücadele Yasası'ndan hareketle gazetemiz **Kızıl Bayrak** hakkında ayrıca “**2 hafta yayın durdurma**” kararı da verildi.

Bu saldırı büyük bir korkunun ifadesidir!

Kızıl Bayrak'ın saldırıya konu edilen 9 Kasım 2007 tarihli 43. sayısında, **Türkiye Komünist İşçi Partisi'nin II. Kongresi'nin** toplandığını bildiren belgesel bir metin yayınladı. Bu topraklarda yıllardır özgürlük, devrim ve sosyalizm mücadelesi yürüten ve işçi sınıfının devrimci siyasal temsilcisi olmak iddiası taşıyan bir partinin temel siyasal değerlendirmeler içeren ve her açıdan belgesel bir değer taşıyan bildirisini yayınlamak, işçi sınıfını, emekçileri ve kamuoyunu bu önemli gelişme hakkında bilgilendirmek en doğal ve meşru bir haktır. Devrimci basın bunu yapmayacak, bu temel işlevi yerine getirmeyecek de ne yapacaktı!

Kızıl Bayrak olarak bunu hep yaptık, yapmaya da devam edeceğiz. Bizim çizgimizin sınırı faşist baskı ve terör yasaları değil, işçi sınıfının ve devrimin tümüyle haklı ve meşru ihtiyaçlarıdır. Hiçbir gerici-faşist yasa ya da yasak gerekçe gösterilerek burjuva demokratik anlamda bile basın özgürlüğü kapsamına girebilen bu hakkı gaspedemez, bu hakkı en meşru bir biçimde kullanmamızı engelleyemez.

Bu saldırı sermaye iktidarının devrimci güçlere, devrimci düşünceye ve devrimci faaliyete karşı bilinen tahamülsüzlüğünün yeni bir örneğidir sadece. Elbette bu aynı zamanda devrimci çalışma ve mücadeleyi ileriye taşıyan her önemli adımdan duyulan kaygı ve korkunun da bir ifadesidir. Yanısıra sermaye düzeninin içeride ve dışarıda baskı ve terörü tırmandığı bir dönemde, devrimci bir yeraltı partisinin siyasal ve örgütsel açıdan büyük bir önem taşıyan kongresini toplamış olmasından duyulan açık rahatsızlığın da bir ürünüdür.

“Sınıfın, devrimin ve sosyalizmin sesi”ni boğamazsınız!

Gazetemizin toplatılması ve yayının durdurulması bizi elbette ki şaşırtmamıştır. **Kızıl Bayrak** işçi sınıfının, devrimin ve sosyalizmin sesi ve soluğudur, temel amacını ve misyonunu böyle saptamış bir yayın organıdır. Böyle bir yayın organı elbette sermaye iktidarının saldırılarına hedef olacaktır.

Biz yıllardır gazetemizi hedef alan çok daha kapsamlı saldırılarla karşı karşıya kalan bir yayın organıyız. Bu ülkede devrim uğruna mücadele etmenin ne demek olduğunu, ne türden bedeller gerektirdiğini de çok iyi biliyoruz. Ve elbette bunun gerektirdiği bir kararlılık ve direniş çizgisinde hareket ediyoruz. Bugüne kadar gazetemizi hedef alan sayısız saldırılar ne **Kızıl Bayrak**'ın susturulmasını başarabilmiştir, ne de yılları bulan kesintisiz yayın faaliyetini esası yönünden etkileyebilmiştir.

Dün ve bugün olduğu gibi yarın da sonuç farklı olmayacaktır!

Kızıl Bayrak susturulamaz!

10 Kasım 2007
Kızıl Bayrak

Kızıl Bayrak'la dayanışma içindeyiz!**Volkan Yaraşır: “Kızıl Bayrak işçi sınıfının militan yüreği ve aklıdır”**

Türkiye hızla Ortadoğu bataklığına giriyor. Bu süreç kendini, dış politikada agresyon, iç politikada şiddetli gerici ve militarizasyon olarak gösteriyor. Kitlelerin faşist ve şoven bir anaforun içine sokularak mobilize edilmesi bu sürecin parçası olarak gelişiyor.

İşçi sınıfı, bir yandan cemaatçi/hayırsever kapitalizm uygulamalarıyla sadaka toplumunun parçasına, diğer yandan faşizmin pençesinde ‘küçük adama’ dönüştürülmek isteniyor.

Kızıl Bayrak bu karşı devrim sürecinde, işçi sınıfının yılmaz savunucusu, militan yüreği ve aklıdır.

Kızıl Bayrak, işçi sınıfının umudu ve ışığıdır. O, Lyon'da, Paris Komünü'nde, Moskova önlerinde, Berlin barikatlarında yükselen bayraktır.

Kızıl Bayrak enternasyonalizmdir; devrimdir; sosyalizmdir; komünizmdir.

Kızıl Bayrak'tan egemenlerin rahatsız olmasından ‘doğal’ bir şey yok. Ve **Kızıl Bayrak** egemen sınıfları rahatsız etmeye devam edecek.

Ekimciler yolu Kızıl Bayraklarla yürüdüler ve Kızıl Bayraklarla yürümeye devam edecekler.

Kızıl Bayrağı hiçbir güç susturamaz. O işçi sınıfının yüreği ve ruhudur.

Bir yoldaş olarak yüreğimle, aklımla mücadelenizin, direnişinizin, inadınızın ve inancınızın yanındayım.

Şimdi görev **Kızıl Bayrağı** daha yukarı, daha yukarı yükseltme zamanıdır.

Rahime Henden'den destek!

Sosyalizmin **Kızıl Bayrağı**'nı hiçbir dönemde hiçbir güç sarartamadı. Sarartamaz.

O gücünü yüzyılları bulan işçi sınıfı mücadelesinin tarihsel gücünden, tarihsel rolünden almıştır.

1871 Paris Komünü'nde ve 1917 Ekim Devrimi'nde dalgalanan **Kızıl Bayrak** şimdi Türkiyeli Komünistler'in ellerinde, giderek daha yükseklerde dalgalanmaktadır.

Ve baskılar tarihin hiçbir döneminde

Komünistler'i yıldırmadığı gibi mücadele azim ve kararlılığını daha da bilemiştir. Tarih bunun kanıtları ile doludur.

Kızıl Bayrak şimdi daha görkemli dalgalanacaktır.

Sağlam dostlukların kurulduğu, yoldaşlığın snandığı bu yoğun baskı günlerinde yüreğimin kızıl rengini **Kızıl Bayrak**'ın rengine aktarıyorum.

Bir kez daha eşitlik,
Bir kez daha özgürlük,
Bir kez daha sosyalizm!
Dünya emeğin olacak!

Genel-İş'ten açıklama!

İçeride işçi sınıfına dönük kapsamlı ve yoğun saldırıların yaşandığı, dışarıda ise Ortadoğu'ya dönük emperyalist işgal politikalarının hayata geçirilmek istendiği bir dönemden geçiyoruz. Böylesi bir dönemde dünyada ve Türkiye'de yaşanan gelişmeleri işçi emekçilere duyurmak, onları güncel gelişmeler karşısında bilgilendirmek, hayati bir önem taşıyor.

Ancak tıpkı örgütlenmenin önüne konan yasal engeller gibi muhalif çizgide yayın faaliyetini sürdüren basın-yayın organları da çeşitli yasaklarla ve engelleme girişimleriyle karşı karşıya kalıyorlar. Bu girişimlerden sonuncusu ise haftalık olarak yayın faaliyetini sürdüren **Kızıl Bayrak** Gazetesi hakkında verilen toplatma ve 15 günlük yayın yasağıdır. Genel-İş Sendikası 3 No'lu Bölge olarak işçi sınıfının, emekçilerin yanında yer alan bir gazeteye bu tarz bir engel konmasını şiddetle kınıyor, gazetenin yayınlanmasının önündeki engellerin derhal kaldırılmasını istiyoruz!

DİSK/Genel-İş Sendikası İstanbul Anadolu Yakası 3 No'lu Bölge ve Bağlı Şubeler adına 3 No'lu Bölge Başkanı Veysel Demir

Kızıl Bayrak'ı toplatma ve yayın durdurma kararı protesto edildi...**# Kızıl Bayrak susturulamaz!**

Haftalık olarak yayın faaliyetini sürdüren gazetemiz *Kızıl Bayrak*'a sermaye devleti tarafından defalarca yayın durdurma ve toplatma yasakları getirildi. Son olarak 9 Kasım 2007 günü İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı tarafından gazetemize 15 gün süreyle el koyma ve yayın durdurma kararı bildirildi.

Devrimci çizgide yayın yapan gazetemize dönük bu saldırı 12 Kasım günü İstanbul'da yapılan basın toplantısı ve basın açıklaması ile protesto edildi. İlk olarak İHD İstanbul Şubesi'nde gerçekleştirilen basın toplantısında *Kızıl Bayrak* gazetesi adına açıklama yapıldı.

Basın metninin okunmasından önce bir *Kızıl Bayrak* çalışanı söz alarak, gazetemiz hakkında verilen saldırı kararının 13 yıllık devrimci, sosyalist çizgide yayın yapan gazetemizi yıldıramayacağını ifade etti. Gazetemizin bundan sonra da haklı ve meşru mücadelesine devam edeceğini altını çizdi. *Kızıl Bayrak*'a yönelik yayın yasağının tüm ilerici, devrimci güçlere uygulanan baskı ve terörle bağına dikkat çekerek, ilerici, devrimci kamuoyuna saldırılara karşı birlikte mücadele ve dayanışma çağrısı yaptı.

Ardından gazete adına hazırlanan basın açıklamasına geçildi. Açıklamada, son aylarda tırmandırılan devlet terörünün devrimci, sosyalist basın-yayın organlarını hedef aldığı ifade edilerek şunlar söylendi: “*Gazetemizin bu hafta yayınlanan 2007/43. sayısı hakkında mahkemece el koyma kararı verildi. Buna gerekçe olarak, söz konusu sayının kapağı, aynı sayıda yer alan Türkiye Komünist İşçi Partisi'nin 2. Kongresi'nin toplandığını bildiren 'TKİP II. Kongresi toplandı... Parti'yi güçlendirmek ve mücadeleyi büyütmek için!' başlıklı belgesel metin, TKİP'nin yıldönümü etkinliği haberi, etkinlikte TKİP adına yapılan konuşmanın metni ve yine etkinlikte okunan TKİP İstanbul il örgütünün mesajı gösterildi. Yasadışı örgüt propagandası yapıldığı iddia edilerek verilen bu kararın yanı sıra, düzenin ilerici-devrimci toplumsal muhalefete karşı bir saldırı ve terörünün yasal dayanağı olarak kullanılan Terörle Mücadele Yasası'ndan hareketle gazetemiz Kızıl Bayrak hakkında ayrıca 2 hafta durdurulması kararı da alınmış durumda.*”

Açıklamada gazetemize yönelik saldırının devrimci güçlere dönük tahammülsüzlüğün yeni bir örneği olduğu ifade edildi. Verilen kararın sınıfın ihtilalci komünist partisinin siyasal ve örgütsel açıdan büyük bir önem taşıyan kongresini toplamış olmasından duyulan açık rahatsızlığın bir ürünü olduğu vurgulandı. Geçmişte de defalarca kez hakkında toplatma ve el koyma kararı verilen gazetemizin şimdiye kadar tüm saldırılara göğüs gerdiği, devrimci yayın çizgisinden asla vazgeçmediği ve vazgeçmeyeceği belirtilerek açıklama sona erdi.

Açıklamanın ardından söz alan BDSP temsilcisi, saldırının genel olarak ilerici, devrimci güçlere yönelik olduğunu belirtti. BDSP olarak *Kızıl Bayrak* gazetesine uygulanan bu sansürcü ve saldırgan tutumu kınadıklarını açıkladı. Sermaye düzeninin saldırılarının artacağına açık olduğunu belirten BDSP temsilcisi saldırılara karşı birleşik mücadele çağrısı yaptı.

Açıklamaya Devrimci Hareket, DHP ve Atılım Gazetesi de destek verdi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

BDSP: “Kızıl Bayrak susmaz!”

Devrimin ve sosyalizmin sesi *Kızıl Bayrak* hakkında verilen el koyma ve yayın durdurma kararı 12 Kasım günü BDSP tarafından Galatasaray Lisesi'nde yapılan eylemle protesto edildi.

“Sınıfın, devrimin ve sosyalizmin sesi *Kızıl Bayrak* susturulamaz!/BDSP” pankartının açıldığı eylemde yapılan açıklamada, saldırıların sermaye düzeninin korkusunun bir ifadesi olduğu vurgulandı. TKİP II. Kongresi'nin toplanmasıyla ilgili haberi sayfalarına taşıyan *Kızıl Bayrak*'ın işçi sınıfının, devrimin ve sosyalizmin haklı, meşru taleplerine yanıt vermek amacı taşıdığı söylendi. *Kızıl Bayrak*'ın sesini hiçbir gücün boğamayacağı vurgulandı.

“Kızıl Bayrak susmaz, susturulamaz!”, “Yaşasın devrim ve sosyalizm!”, “Devrimci basın susturulamaz!” sloganlarının atıldığı eylemde BDSP'liler “*Kızıl Bayrak* susturulamaz!”, “Sınırsız söz, basın, örgütlenme özgürlüğü!”, “Devrimci basın susturulamaz!” dövizleri taşıdılar.

Kızıl Bayrak/İstanbul

“Baskılar bizi yıldırılmaz!”

Gazetemizin 9 Kasım 2007 tarihli 43. sayısı hakkında verilen el koyma kararı ve “yasadışı örgüt propagandası” yaptığı iddiasıyla, 2 hafta yayın durdurma yasağını 12 Kasım günü İnönü Parkı'nda gerçekleştirdiğimiz basın açıklamasıyla protesto ettik.

Eylemde “Devrimci, sosyalist basına yönelik baskılara son! *Kızıl Bayrak* susturulamaz!” pankartı açtık. Yaptığımız açıklamada son dönemde artan baskılara ve saldırılara değinerek, devrimci, sosyalist basına yönelik toplatma ve kapatma kararlarının artmasını teşhir ettik. Özgürlük, devrim ve sosyalizm mücadelesine yönelik saldırılara rağmen işçi ve emekçilere seslenmeye devam edeceğimizi vurguladık. Sermaye iktidarının devrimci güçlere ve faaliyete karşı gösterdiği tahammülsüzlüğün gerisinde dışarda ve içerde izlenen işbirlikçi politikaların olduğunu ifade ettik. Bundan önce gerçekleştirilen saldırı ve baskılara değinerek, *Kızıl Bayrak*'ın susturulamayacağını haykırdık.

“*Kızıl Bayrak* susturulamaz!”, “Baskılar bizi yıldırılmaz!”, “Sosyalist basın susmadı, susmayacak!”, “Yaşasın devrim ve sosyalizm!” sloganlarının atıldığı

eyleme Alınteri, ÇHKM ve Mücadele Birliği de destek verdi.

Kızıl Bayrak/Adana

“Söz, basın, örgütlenme hakkımız engellenemez!”

İzmir BDSP, 12 Kasım günü Konak Kemeraltı önünde, gazetemiz hakkında verilen “yayın durdurma” ve “toplatma” kararını protesto etmek için bir eylem gerçekleştirdi. Eylemde, Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu imzalı “*Kızıl Bayrak* gazetesi susturulamaz! Baskılar bizi yıldırılmaz!” imzalı pankart açıldı.

Yapılan açıklamada, sermaye iktidarının dışta emperyalist savaş ve saldırganlıkta aktif role hazırlanırken içerde de işçi ve emekçilere, ezilen halklara, devrimci güçlere azgınca saldırdığı ifade edilerek şunlar söylendi:

“*Sermaye iktidarının işçi ve emekçilere saldırısının son örneğini ise Telekom işçilerinin grevinde görmekteyiz. Telekom işçilerinin haklı mücadelesinin bir parçası olan Telekom grevini kırabilmek amacıyla bizzat kolluk güçlerini kullanarak zor yoluyla taşeron işçiler çalıştırılırken, diğer taraftan bu grev kırıcılığına karşı direnen işçiler gözaltına alınmaktadır. Eş zamanlı gerçekleştirilen bu saldırılarda devrimci, demokrat gazetelerin yayını durdurulmakta, devrimci güçler tutuklama terörüne maruz kalmaktadırlar.*”

Kızıl Bayrak'a yönelik saldırının toplam saldırıların bir parçası olduğu ancak *Kızıl Bayrak*'ın susturulamayacağı söylendi.

Eylemde “Sosyalist basın susturulamaz!”, “*Kızıl Bayrak* susturulamaz!”, “Baskılar bizi yıldırılmaz!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “Yaşasın devrim ve sosyalizm!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/İzmir

Ankara BDSP: “Kızıl Bayrak susturulamaz!”

Ankara BDSP, *Kızıl Bayrak* gazetesi hakkında 2 hafta yayın yasağı ve 9 Kasım 2007 tarihli 43. sayısı hakkındaki toplatma ve el koyma kararı ile ilgili olarak 14 Kasım günü İHD Ankara Şubesi'nde bir basın toplantısı gerçekleştirdi.

Basın açıklamasında, son dönemde artan devlet terörüyle birlikte devrimci, sosyalist basına dönük saldırıların arttığı ifade edildi. Yıllardır bu topraklarda işçi sınıfının, devrimin ve sosyalizmin sesi-soluğu olan *Kızıl Bayrak* gazetesinin susmadığı, susturulamayacağı vurgulandı.

Ardından BDSP adına bir açıklama yapıldı. Emekçilerin ve ezilen halkların tüm dünyada emperyalist-kapitalist sistem tarafından cendereye alınmaya çalışıldığı, Ortadoğu'nun kana bulandığı, ülkede sınır ötesi operasyonla birlikte Kürt halkına yönelik saldırganlığın zincirlerinden boşaldığı ifade edildi. Ülkedeki bu saldırganlığın gerisinde işçi-emekçileri teslim alma hedefinin olduğu dile getirildi. Açıklamada son olarak *Kızıl Bayrak* gazetesinin daha önce de karşı karşıya kaldığı saldırılara nasıl bir kararlılık ve direnişle yanıt veriyse, bugün de aynı kararlılık ve dirençle yolunu yürümeye devam edeceği söylendi.

Kızıl Bayrak/Ankara

“Aydınlığın en yakın olduğu an, k

Değerli arkadaşlar,

Sözlerime 20. Yıl’ınızı kutlayarak ve hepinizi selamlayarak başlamak istiyorum.

Biliyorum, pek çoğunuz Türkiye’den geldiğim için benden biraz açıklayıcı bilgiler bekliyorsunuz. Ama sizleri düş kırıklığına uğratma pahasına söyleyeyim ki, doğrusunu isterseniz, bu içinde yaşadığımız manzarayı yorumlama ve ona açıklık getirme bakımından ben de kendimi son derece yetersiz görüyorum. Dolayısıyla, içinde yaşadığımız dönemin özelliklerine bir açıklama getirmekten ziyade, belki kafaları biraz daha karıştıracak bir biçimde düşüncelerimi sizlerle paylaşmak istiyorum.

Gerçekten de bizim öngördüğümüzün ötesine geçen çok özel bir durumla karşı karşıyayız. Ben Türkiye’de şovenizmin, militarist değerlerin ve giderek toplumsal çılgınlığın bu boyutlara vardığını ve bu ölçüde kapsayıcı olduğunu şimdiye kadar hiç görmedim. Akıl almaz bir akıl yitimi, inanılmaz bir çılgınlık, toplumun buna karşı bir ölçüde korunaklı sandığımız kesimlerini de anaforunun içine almış durumda. Burada televizyonlardan ya da yazılı basın aracılığıyla izleyerek Türkiye’de olup bitenlere teşhis koymak gerçekten ilk kez mümkün değil. Ancak içinde yaşamak lazım. Ve içinde yaşamak giderek zorlaşıyor. O hale geldi ki, belki de ilk kez insanlar sokağa çıkmaktan bile bir ölçüde çekinir hale gelebildiler.

Size anlatacağım iki olay ne demek istediğimin daha iyi anlaşılmasını bir ölçüde kolaylaştıracaktır.

Bursa’da kitap fuarındaydım. Bir arkadaşla beraber 3. sınıf bir lokantada yemek yiyoruz. Sadece yoksulların yemek yediği bir lokanta. Tabii ki oranın çalışanı, garsonu da haliyle yoksul. Bizim yabancı olduğumuzu anlayınca kendileriyle biraz sohbet ettik. “Nasıl buldunuz Bursa’yı” diye sordu bize garson. “İyi, hoş” dedik. Tersinden kenti biz kendisine sormuş olduk. Bize, “Bursa mahvoldu, şu oldu bu oldu, herşey felakete gitti”, dedi. “Ne oldu” dedik, “neden Bursa bu hale düştü” ki diye soracak olduk... “Bu Kürtler’in yüzünden” demesin mi? “Kürtler geldiler ve Bursa’yı mahvettiler”... İnanılır gibi değil, ama yazık ki aynen böyle. Bu gerçekten yeni bir durum, bu nedenle örneklemiş oluyorum. Ve yazık ki bu çarpık bilinç, bu hastalıklı ruhhalı alabildiğine yaygınlık kazanmış bulunuyor.

İkinci örneğe geçiyorum. İzmir’de bir toplantı arasında bir Kürt arkadaş çıkageldi. Otuzbeş yıldır İzmir’de aynı apartmanda oturuyormuş, yani artık İzmirli olmuş. Otuzbeş yıldır komşularıyla bir apartmanda oturuyor. “Korkuyorum artık”, dedi, “işin fenası komşularım da benden korkuyorlar, benim Kürt olduğumu biliyorlar ve bunun için korkuyorlar; daha da kötüsü ben onlara hak da veriyorum”, dedi. “Bu hale geldik; ben sokağa çıkarken korkuyorum, onlar ben apartmana girerken korkuyorlar...”

İspanya’da bir toplantıda, Birleşmiş Milletler için Yugoslavya ile ilgili araştırma yapan Norveçli bir uzmanın bir konuşmasını dinledim. Yugoslavya’ya ilişkin bu bilimsel çalışma daha önce de yapılmıştı ama sonuçlar bilinmiyordu. Norveçli uzman şunları söyledi: “Yugoslavya’da bir kez daha kanıtlandı ki, iç savaşlarda, en makul olanlar, en suya sabuna dokunmayanlar, en korkaklar, en sıradan insanlar, aklın alamayacağı ölçüde en fazla vahşileşenler, en fazla

yıkıcı olanlar, en fazla akıl almaz cinayetler işleyenler haline dönüşüyorlar. Öndeki militanlar falan değil, sıradan yurttaşlarlar çıldırıyor”, dedi.

Bugün Türkiye’de gerçekten böyle bir dönem başladı.

En azından ben kendi payıma söyleyeyim, bütün bu olaylar yaşanırken, yakın geçmişte soruna bir ölçüde yüzeysel baktığımızı şuradan anlıyorum. Taa seçim öncesinde Çağlayan Mitingleri, milliyetçiliğin yükselişi, ordunun müdahaleleri vb. var. O dönemde bana durum şöyle görünüyordu: Türkiye Kürt sorununu çözmekte hem niyetsiz, hem de niyetsiz olduğu kadar yetmiş yıllık tavırların sonucu olarak yeteneksiz de. Kendi çıkışının yollarını da zamanında bertaraf etmiş. Sonuçta hem niyetsiz hem yeteneksiz... Dolayısıyla bu ortamda şovenizm kışkırtılır, bu ortamda militarist değerler yaygınlaştırılır... Ve sonuçta bu çaresizlikten de vazife çıkaranlar olur. Bundan hareketle de, diyorduk ki, ortada bir iktidar kavgası var. Taraflar bu iktidar kavgasında Kürt meselesini, “terör”e karşı alınacak tavırlara da taşıyarak, birbirlerine karşı kullanıyorlar, bununla birbirlerini yıpratmaya çalışıyorlar. Yani içerdeki iktidar mücadelesinin bir aracı olarak bunu yapıyorlar. Ayrıca bunu Güney Kürdistan yönetimine, Irak yönetimine, Amerika Birleşik Devletleri’ne karşı diplomatik bir baskı aracı olarak da kullanmak hesabıyla bu olayları biraz kışkırtıyorlar. Onları PKK’ye yöneltmek, PKK’nin perspektifini bozmak, Kuzey Kürdistan halkını da biraz sindirmek için kullanıyorlar, bu da olabilir. Ayrıca belki sonuçta toplumu da bununla biraz yatıştırmak istiyorlar. Hani düdüklü tencerelerden biraz buharın alınması gibi, bırakıyorlar insanlar çıksınlar, bayrak taşınsınlar, bağırsınlar/çağınsınlar, birkaç cam kırsınlar ve böylece biraz toplum da

“İnsanlık tarihine sahip çıkmak, ka

Değerli dostlar,

Marksist teorinin önemli kurucularından biri olan Engels’in kentinde sizlerle birlikte olmaktan mutluyum, hepinizi sevgiyle selamlıyorum...

İnsanlık tarihi, kendi tarihinin en acımasız, en kirlenmiş, en çürümüş zaman dilimlerinden bir tanesini yaşamaktadır.

Kapitalizmin tarihi, insanlık tarihine savaşın açıldığı, insanlığın ortadan kaldırılmaya çalışıldığı bir tarihtir. Bir avuç kapitalistin daha fazla kâr elde etmek için fabrikalarda, imalathanelerde emeği azgınca sömürdüğü, emeği tüketirken insanlığı tükettiği ve dünyayı yağmalamadığı bir çağın en acımasız zaman dilimini yaşıyoruz.

Dolayısıyla, tarihin böyle bir döneminde devrimci olmak, sosyalist olmak, komünist olmak insanlık tarihinin en önemli görev ve sorumluluklarından bir tanesi olarak karşımızda duruyor. Bu nedenle bu onuru paylaşmak, insan olmanın belki de en önemli değerlerinden bir tanesidir.

Kapitalizme karşı mücadele tarihi uzun sürmüş kanlı isyanlarla dolu, devrimlerle dolu, acılarla dolu,

mutluluklarla dolu bir tarihtir.

Kapitalizmin sınırlarını tam bundan 140 yıl önce çözmeye çalışan Karl Marks’ın en önemli yapıtını, *Kapital*’i, bir devrimle taçlandırmış olan Ekim Devrimi 90. yılını geride bırakmış bulunuyor. Ve kapitalizmin bugünkü aşaması, insanlığın Yeni Ekim Devrimleri’ne muhtaç olduğunu gösteriyor.

Bundan 200 yıl önce kapitalist hayat tarzına karşı şiddetli bir mücadele sürdürmüş olan Ludistler, makina kırıcıları olarak bilinen Ludistler, insanlık tarihinin belki de en önemli savaşlarından bir tanesini vermişler, ancak 19. yüzyılın başında çok acımasız şekilde bir yenilgiye uğratılmışlardır.

Bugün dönüp baktığımızda, ikiyüz yıl öncesinin o acımasız tarihiyle karşı karşıya bulunduğumuzu görüyoruz. Ludistlerin o dönem karşılaştığı kapitalist yaşam tarzı, bugün çok daha acımasız olarak insanlığa büyük bir zulüm, büyük bir zalimlik olarak kendini göstermektedir.

Kapitalizmin bu tarihi aynı zamanda, cezaların tarihidir, hapishanelerin tarihidir. Ne zaman ki sınıf mücadelesi şiddetlenmiştir, ne zaman ki bu gidiş

aranlığın en koyu olduğu andır...”

Haluk Gerger

rahatlasın... Bunların hepsi, yani egemenlerin yaptıkları bu türden işler, bir parça anlaşılabilir türden işler..

Oysa bugün yaşadıklarımız, giderek egemenlerin kendi bunalımlarını da dönüştürdükleri bir yeni ortam anlamına geliyor. Bugün bunun nedenlerini tahmin etmek çok zor. Çünkü bütün bu yaptıkları onları aşıp, tam tersi sonuçları vererek, kendi kendilerini tutsak alan nesnel ve öznel dinamikler yaratıyor. Öyle ki, bugün egemenler kendi yazgılarını da, yönettikleri ülkenin ve halkının yazgısını da kontrol edemez hale geldiler.

Ve ana soru buradan çıkıyor. Neden böyle yaptılar? Neden işi bir taktikten çıkartarak, kendilerini de tutsak alan ve kendilerini de çözümsüz bırakan, giderek kendilerinin ve Türkiye’nin bugünkü bildiğimiz haliyle tasfiyesine yol açacak olan bir süreci başlattılar?

Bu soruya yanıt vermek gerçekten çok zor. Ama herhalde anahtar bu soruya verilecek yanıtta. O hale geldi ki arkadaşlar, bulabildikleri bütün önlemlerin kendisi sonuçta yeni bir bunalım nedenine dönüşüyor. Mesela ellerinde bir araç vardır. Bundan önce 23-24 kez yaptıkları gibi, toplumu bir ölçüde tatmin etmeye yönelik, pek dengelerini de bozmayan, hava hareketları yapabilirlerdi. Gidip dağı taşı bombalarlardı. Gelip bir de bilanço çıkartırlardı; şöyle zarar verdik, şu kadar adam öldürdük, şu kadar kampı yerlebir ettik vb. diye. Bu aldatıcı da olsa sonuçta bir kazanım olabilirdi. Bu olanak da artık ellerinden gitti. Bugün Türkiye toplumunu bununla idare etmek, kandırmak, yönetmek artık mümkün olmaktan çıktı. Hadi diyelim ki, buna Amerika’yı da katarlar, iki Amerikan jeti de uçar, Amerika bize koordinatları verdi diyebilirlerdi, ama artık bu da geçti. Ya da sınıra girerler, 5-10 km yürürler, şöyle vurduk böyle kırdık derlerdi, bu da geçti. Yani ellerindeki bütün imkanları kendileri tükettiler. Ve

giderek olayları kontrol etme olanağını, kapasitesini, yeteneğini yitirdiler.

Bugün benim kişisel kanaatim şudur arkadaşlar; Türkiye Cumhuriyeti’nin geleceğine ilişkin hayati kararlarda, esas olarak başka güçlerin, Türkiye’yi yönetenlerden daha fazla söz, inisiyatif ve karar sahibi olma durumu var. Birincisi, emperyalizm, esas olarak da Amerikan emperyalizmi. Öteki de, tabii daha az ölçüde olmakla birlikte Kürtler. Bu bakımdan Yugoslavya’ya benzer bir durum var. Biliyorsunuz Yugoslavya’yı tasfiye kararını emperyalizm verdi. O tasfiyeden yarar uman Hırvatlar, Boşnaklar, Kosovalı Arnavutlar oldular. İşin içinde Avrupa da var, işbirliği yaptılar ve tasfiye ettiler.

Kürtler’in Türkiye’nin tasfiyesi çerçevesinde emperyalizmle işbirliği yapacaklarını bugün için söyleyemeyiz. Emperyalizmin bugün için Türkiye’yi tasfiye etmeye karar verdiğini de henüz söyleyemeyiz. Ama böyle bir olasılık var.

Ve gerçekten çok ilginç şeyler de oluyor. Türkiye’yi yönetenler içinde en fazla soven, en ulusalcı ve sözde anti-Amerikancı söylemle davrananlar, tek dayanak olarak emperyalist desteğe sığınmış bulunuyorlar.

Emperyalizm ne yapıyor bu arada peki?

Size çok ilginç bir haber okuyacağım. Ortadoğu uzmanı bir profesör var, Michael Rubin isminde; siyonist devletle ilişkileri olan, İsrail ve Amerika’da belli bir etkinliği olan bir kişi bu. CNN Türk’te bir görüşmesinde, bu zat diyor ki; bu sorun ancak Barzani’nin İmralı’ya getirilmesiyle sona erebilir.

Bundan daha muazzam bir kışkırtmanın olabileceğini düşünmüyorum arkadaşlar. Kalk sen Amerika’dan gel ve Türkiye’ye, Barzani’yi al İmralı’ya getir diye gaz ver. Ama demek ki böyle bir damar var, Amerikan emperyalizminin kendi bünyesinde... Türkiye’yi bir felakete götürüp, Güney Kürdistan bataklığına çekmeyi amaçlayan bir damar bu...

Kaçınılmaz olarak böyle bir savaş mutlaka iç bastırma operasyonu ile birlikte yürütülecektir, bundan da kuşku duymamak gerekir. Yani bir iç ve dış savaşın birlikte yaratıldığı bir yeni maceraya çekilmek isteniyor Türkiye.

Buna karşın egemen çevrelerin nasıl bir siyaseti olabildi?

Dün uçakta gelirken *Milliyet* gazetesini okudum. Taha Akyol’u biliyorsunuz, eski MHP’li bir eski faşist, Profesör Halil İnancık’la sohbet etmiş ve kendi köşesindeki makalesini bu sohbetle ayırmış. Ben normalde Taha Akyol’u okumam, ama Halil İnancık’ı görünce, belki bu ülkede bir ölçüde bir sağduyu kalmış olabilir, acaba bu profesör ne diyor diye tutup yazılanlara baktım.

Ama ne görsem iyi dersiniz... Profesör İnancık diyor ki, batı Osmanlı İmparatorluğu’nu aynen bugün yaptığı türden yöntem ve araçlarla yıktı, bugün Türkiye’ye de aynı şey yapılıyor. Ve Profesör İnancık buna karşı ne yapılabileceği konusunda tek şey söyleyebiliyor. Diyor ki, Türkiye Cumhuriyeti’nin Osmanlı olmadığını anlatmak, bizim ödevimizdir. Evet, aynen “ödev” sözcüğünü kullanıyor. Peki Türkiye Cumhuriyeti’nin Osmanlı olmadığını nasıl anlatacaksınız? Buna ilişkin olarak da bir tek şey söylüyor. Biz sisteme, yani emperyalizme hizmet ediyoruz, NATO üyesiyiz, Amerika bizi kaybederse bu onun için şöyle kötü olur böyle kötü olur? Ama bunları söylerken elinde hiçbir

pitalizme karşı çıkmaktan geçiyor!”

önemli bir doruğa ulaşmıştır, cezalar daha da ağırlaştırılmış, hapishanelerin duvarları daha da kalınlaştırılmış, hücrelerin pencereleri daha da daraltılmış, demirleri daha da kalınlaştırılmıştır.

Dolayısıyla dünden bugüne, bu mücadelelerin içinde yer almış olanların tarihi bizim onurumuzdur, önlerinde saygıyla eğilmekten başka yapacak şeyimiz olduğunu düşünmüyorum.

Bugün uygarlık açısından baktığımızda, kitapları okuduğumuzda, teknolojisine baktımıza, yararlandığımız alet-edevatına baktığımızda, uygarlığın en doruk noktasında olduğumuz söylenebilir. Oysa insanlığın kendi açısından baktığımızda, insan olmanın kriterleri açısından baktığımızda, insanlık tarihinin en çöküntülü, en kirlenmiş dönemlerinden birinde olduğumuzu da söyleyebiliriz.

Bir parça ekmek uğruna kapitalizme teslim olmuş, kapitalizmin kendi işleyiş mekanizmalarına başkaldırmaktan korkmuş, çürütülmüş, korkutulmuş, kaygı içinde yaşatılan bir toplumla karşı karşıyayız.

Bu toplumu tekrar ayağa kaldırmak, insanlığı diriltebilmek için devrimci olmaktan, sosyalist

olmaktan, aynı anlama gelmek üzere komünist olmaktan başka çaremiz yoktur.

Bugün fabrikalarında saatlerce çalıştırılıp karın tokluğuna evine gönderilen, yaşamın bir parçasına bile tutunamayan insanların bulunduğu bu dünyada, bu korkuyu, bu kaygıyı yenebilmek için, hepimizin yeniden insanlık tarihine sahip çıkmamız gerekiyor.

İnsanlık tarihine sahip çıkmak, kapitalizme karşı çıkmaktan başka bir anlam taşıyor olsa gerek. Bu nedenle hepimizin bu onurlu mücadelede dünden bugüne kalan mirasa sahip çıkması gerekiyor.

Yakın zamanda verilen mücedeleler bize göstermektedir ki, hapishanelerin tarihi, devrimci mücadelelerin tarihidir, dolayısıyla hapishanelerin burçlarında kızıl bayrakların dalgalandığı günleri görmek, hepimizin dileği olmaktan başka bir şey olmasa gerek.

Hapishane duvarlarında kızıl bayrakların dalgalandığı günlerde buluşmak üzere, hoşça kalın, esence kalın...

(20. Yıl Gecesi’nde yapılan konuşma...,
3 Kasım 2007)

CMYK

koz, hiçbir kart, hiçbir argüman yok. Amerika’ya yalvarıyor adeta; biz sana hizmet ediyoruz, bizim Osmanlı’dan bu farkımız var, bu farkımızı anla ve bize acı, demeye getiriyor...

İşte bugün içine düştükleri durum tam da bu makalede anlatılıyor.

Bu durumda neler olabilir? Herşey olabilir arkadaşlar. Türkiye’de darbe olabilir, faşizm askeri biçimleri içinde gelebilir. Güney Kürdistan’da büyük bir yenilgi sonrasında iç savaşıyla birlikte oluşmuş büyük felaketleri olabilir. Ve bu arada bugünkü biçimiyle Türkiye’nin bir tasfiyesine de gidebilir...

Ama şunu da biliyoruz ki, intihar etmeye doğru koşan egemenler sadece kendileri intihar etmiyorlar. Türkleri, Kürtleri, giderek bütün bölgeyi de kendileriyle beraber ateşin içine çeken bir çılgınlık içinde intihar ediyorlar. Sadece kendi intiharları olsaydı, bizim için sorun olmazdı. Ama intihar ederken hepimizi ölüme götürüyorlar, hepimizi ateşe atmaya götürüyorlar. Problem de burada çıkıyor zaten...

Acaba egemenler içinde bu korkunç sona doğru gidişten ürken ve dolayısıyla onların arasında gerçek bir yönetememe krizine neden olabilecek anlaşmazlıklar çıkmaz mı? Hiç kuşkusuz böyle bir ihtimal de var.

Bir ölçüde bu gidişe dur diyebilecek, belki kendi iradesi ve başlangıç hesapları dışında devrimci-demokratik bir ortama da yol açabilecek bir egemenler içi karşı çıkış olabilir mi? Olabilir. Eğer böyle bir şey olursa, o klik amacını ve araçlarını bulamayacağı için ve egemenler arası gerçek bir kaos çıkabileceği için, sonuçta devrimci durum da doğmuş olacaktır. Yani burada devrimci-demokratik bir gelişme ve giderek devrimci durumun ortaya çıktığı bir yeni tablo da çıkabilir karşımıza. Bu daha zayıf bir ihtimaldir, ama böyle bir ihtimal de vardır.

Demek ki bizim bütün bunlara daha hazırlıklı olabilecek bir yeni yapılanma ve hazırlık içinde olmamız gerekiyor.

Değerli arkadaşlar,

Yazgımızın ortak olduğunu görmek konusunda bence hiçbir güçlük yok. Cumhuriyet’in kuruluşu döneminde Şeh Sait İsyarı’yla birlikte Takrir-i Sükun Yasası ve sıkıyönetim ilk önce Kürtler’le beraber İstanbul’daki işçileri, onların örgütlenmelerini, sendikalarını ve yayınlarını vurdu. Nerede Kürdistan, nerede Şeyh Sait İsyarı, nerede İstanbul? Ama sonuçta olan bu oldu ve bunun bir mantığı vardı.

12 Eylül’e kadar hep böyle yaşadık. Türkiye işçi sınıfının emek hareketiyle Kürtler’in ulusal uyanışı ve aydınlanması ya hep beraber yükseldi ya hep beraber yenildi. 12 Eylül sonrasında Kürt hareketinin yükselişine işçi sınıfının yükselişinin eşlik edememesi bütün bu tarihsel süreç içerisinde bir istisna olarak kalıyor. (Belki burada, 87-91 işçi hareketi de bir ölçüde bu istisnanın dışında tutulabilir.) Ama şaşmaz yasa şu. Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkıyla Kürtler’in kurtuluş hareketi arasındaki bağ beraber yükselmek ve beraber yenilmek biçiminde tecelli ediyor. Bugün de öyledir; ya birlikte yenileceğiz ya birlikte kazanacağız! Çünkü birlikte kazandığımız zaman emperyalizmi denklem dışı bırakmış olacağız. Ve unutmayın, bugün Türkiye Cumhuriyeti’nin bu egemenlik sistemi dommuş bir ceset ağırlığıyla emperyalizmin üzerinde de bir yük haline gelmiştir.

İkincisi, ne olursa olsun, Amerika Birleşmiş Devletleri’nin içine düşmüş olduğu durum dolayısıyla, bugün Güney Kürtler’i hiç de Amerika’nın basit işbirlikçisi konumunda değillerdir. İşbirliği yapmaktadırlar, buna kuşku yok, ama hiç de basit bir işbirlikçi konumunda değillerdir. Onlar Amerika’ya muhtaçtır ama Amerika da onlara muhtaçtır, buna da kuşku yok. Bugün emperyalizm Kürtleri Türk müdahalesiyle, Türkleri Güney Kürdistan ve bölünme korkusuyla korkutarak, her ikisini de köleleştirmek istiyor. Bu açık. Ama eğer bu korkuları ortadan kaldıracak olan bir devrimci dayanışma kurulabilirse, emperyalizmin oyunları bozulur ve devre dışı kalır. Ve bizim kurtuluşumuz o zaman başlar.

Bunu kim yapacak? Asıl görev Türkiye işçi sınıfına, onun bugünkü durumuna baktığımızda, Türkiye işçi sınıfının politik temsilcilerine yani devrimcilere, komünistlere düşüyor.

Bugün Türkiye sosyalist hareketi esas olarak üçe ayrılıyor.

Bir grup ne yazık ki seyirci bir konumda bulunmaktadır. Bu seyirci konumdaki sosyalist hareketler sekter, dogmatik, son derece keskin ama hayata müdahale edemez durumdadır.

Öte yanda ise, ya liberalizme ya milliyetçiliğin kuyruğuna takılmış bir kuyrukçu sol var. Buradan da bir şey çıkmayacağını biliyoruz, bu çok açık.

Şimdi bize ideolojik, örgütsel ve sınıfsal, yığınal konumlarını güçlendirmiş, dağınık ve güçsüz olmayan bir yeni, müdahaleci, devrimci, sosyalist güç ve işbirliği gerekiyor. Şimdi ya büyük bir felakete gideceğiz ya da o felaketten bir devrimci durum çıkartabilecek bir yeni projeyi Kürtlerle birlikte hayata geçirebileceğiz. Başkaca bir yol görünmüyor...

Son bir nokta olarak şunu söylemek istiyorum:

Hepinizin bildiği gibi, aydınlığın en yakın olduğu an, karanlığın en koyu olduğu andır. Biz şimdi karanlığın en koyu olduğu andayız, ama artık buradan bir aydınlık da çıkmak üzeredir...

Hepinizi sevgi ve saygıyla selamlıyorum...

(20. Yıl Gecesi’nde yapılan konuşma..., 3 Kasım 2007)

Tersanelerde seminer ve faaliyet...

Tersane İşçileri Birliği Derneği’nde işçi sağlığı ve iş güvenliği ile ilgili bir seminer gerçekleştirdik. Seminerde konunun tüm yönlerini tartıştık. Konuyla ilgili nasıl bir mücadele yürütülmesi gerektiğini

gündemleştirdik.

Seminerin ilk kısmında “İşçi sağlığı ve iş güvenliği tebdirleri nelerdir, nasıl sağlanır?” başlıkları üzerinden bir sunum yapıldı. İkinci bölümde ise bu tedbirler için hangi taleplerle nasıl bir mücadele yürütülmesi gerektiği anlatıldı. Seminere katılan tersane işçileriyle yapılan canlı tartışmalar sonucunda mücadele kararlılığı ortaya çıktı.

Seminerin sonunda bir sonraki gerçekleştirilecek seminere ve 2. Tersane İşçileri Kurultayı’na çağrı yapıldı. 2. Tersane İşçileri Kurultayı’nın da tartışıldığı seminer

yaklaşık 3 saat sürdü. Seminerde yapılan tartışmaların sonucunda konuyla ilgili broşür hazırlanması ve imza standı açılması karar altına alındı.

2. Tersane İşçileri Kurultayı’na hazırlık kapsamında gerçekleştirdiğimiz diğer faaliyetlerimiz de giderek güçleniyor. Bu çerçevede hazırladığımız bültenimiz Rota’yı İçmeler Tren İstasyonu, Aydıntepe İstasyonu ve Tuzla Gemi Tersanesi önünde ajitasyon konuşmaları eşliğinde dağıttık.

Tersane İşçileri Birliği

Düzenin yeni hapisane ihtiyacı!

Hapishanelerdeki tutuklu ve hükümlü sayısı 87 bin 203’e ulaştı. 2000 yılında çıkan ve kamuoyunda Rahşan affı olarak bilinen aftan bu yana (7 yılda) hapishanelerdeki tutuklu sayısı 49 binden 87 bin 203’e yükseldi. Sadece ‘07 Şubat’ı ile ‘07 Kasım’ı arasında geçen süre zarfında tutuklu sayısı 9 bin 878 kişilik bir artış yaşadı. 12 Eylül döneminde dahi tutsak sayısı 79 bini geçmemişti!

Adalet Bakanlığı tarafından sunulan veriler, son aylarda artırılan devlet terörünün de bir belgesi durumunda. Örneğin 15 Ekim tarihi itibarıyla hapishanelerdeki tutuklu ve hükümlülerin 4 bin 249’u “terör” suçundan “ceza” almış kişilerden oluşuyor. Yani devrimciler, ilericiler ve yurtseverler... 4 bin 249 devrimci tutsağı bir kenara bıraktığımızda ise geriye kalanları adli tutuklulardan oluşuyor.

Türkiye’de hapishanelerdeki bu doluluk oranının kaynağında iki gerçek yatıyor. Birincisi sınıfsal çelişkilerdeki, servet-sefalet kutuplaşmasındaki derinleşmenin

ürünü olarak suç oranındaki artış. İkincisi ise devrimcilere yönelik devlet terörü ile hukuk terörünün kolkola yürütülmesi. Sermaye düzeni yeni hapishaneler yaparak “sorunu” çözmek niyetinde.

Hapishanelerdeki tutuklu ve hükümlü sayısındaki artış üzerine alınacak önlemlerin ilkinin 41 yeni hapishane açılması olduğu söylendi! Yani devlet karşılaştığı her “sorunu” tutuklayarak çözmekte kararlı! Türkiye ile nüfusu neredeyse aynı olan İngiltere’de 139, Fransa’da 182, Almanya’da 248 hapishane bulunuyor. Türkiye’de ise halihazırda 392 hapishane var!

Sanlı Ekim Devrimi'nin 90., Komünist Hareket'in 20. yılı coşkuyla kutlandı...**“Geçmişi aştık geleceği kazanacağız!”**

Emperyalist-kapitalist barbarlığın dünya işçi ve emekçilerine, ezilen halklarına dizginsizce saldırdığı bir süreçte sosyalizm tüm yakıcılığı ile kendini hissettiriyor. Ekim Devrimi dünya işçi sınıfına yol göstermeye devam ediyor.

Büyük Ekim Devrimi'nin tarihsel misyonu ve 150 yıllık tarihsel birikimini sahiplenerek “Yeni Ekimler için ileri!” şiarıyla mücadele sahnesine çıkan Komünist Hareket, Türkiye solunun ideolojik kimliğini belirleyen popülizme, demokratizme ve liberalizme karşı sağlam bir ideolojik-teorik temele dayalı devrimci bir çıkıştı.

11 Kasım günü gerçekleştirdiğimiz bir etkinlikle Ekim Devrimi'nin 90., Komünist Hareket'in 20. yılını coşkuyla selamladık.

Ön hazırlığı yaklaşık bir ayı aşkın bir zaman dilimini kapsayan, yoğun bir çabanın ve emeğin ürünü olan etkinliğimiz, baştan sona canlı bir havada, devrimci bir disiplin içinde, politik içeriği ve programı güçlü bir atmosferde gerçekleşti.

“Spartaküsler'den Komünarlar'a, Bolşevikler'den Yeni Ekimler'e Devrim ve Sosyalizm Mücadelesi Sürüyor!” şiarlı etkinliğimize 250 işçi ve emekçi katıldı.

Salon görsel açıdan oldukça iyi hazırlandı. Etkinlik salonunun bir bölümü “Onlar Parti'nin düşünen ve savaşan militanları... Onlar Partimiz'in özü ve özetidirler!” şiarıyla Habip, Ümit ve Hatice yoldaşlar şahsında Partimiz'e ayrıldı. Yoldaşlarımızın fotoğraflarının yer aldığı bölüm kırmızı ve sarı renklerden oluşan bezlerle donatıldı. Karanfiller ve mumlarla hazırlanan bölümde yoldaşlarımıza ait sözlerin yer aldığı panolar kullanıldı.

İşçi Kültür Evleri, Genç Komünistler, Sosyalist Kamu Emekçileri etkinliğimizi gönderdikleri mesajlarla selamladılar.

Ekim Devrimi ile devrim ve sosyalizm mücadelesinde her biriilmekilmek emekle, çabayla, dirençle, bilinçle ve kararlılıkla örülen 20. yılımızı selamladığımız etkinliğimiz, Kızıl Bayrak'ın son sayısının toplatma ve 2 hafta yayın durdurma kararının teşhir edilmesiyle başladı. Daha sonra Kızıl Bayrak gazetesi çalışanlarının etkinliğe gönderdiği mesaj okundu.

Kızıl Bayrak susturulamaz!

Mesajda Ekim Devrimi'nin 90., Yeni Ekimler'in Partisi'nin 9. ve Komünist Hareket'in 20. yılı selamlandı. Son dönemde artan devlet terörü teşhir edildi. Kürt halkının, işçi ve emekçilerin hak ve özgürlükler mücadelesini terörle ezmeye çalışan sermaye devletinin devrimci ve sosyalist basına yönelik saldırısı anlatıldı. Kızıl Bayrak'ın, 43. sayısı hakkında İstanbul 13. Ağır Ceza Mahkemesi tarafından yayın toplatma ve 2 hafta yayın durdurma “ceza”sıyla susturulamayacağı vurgulandı.

“Yüreği devrimden ve sosyalizmden yana atanlara, umudu diri, yüreği temiz kalanlara, zorbalara direnenlere, umudu büyütenlere selam olsun!”

Etkinliğin açılış konuşmasında, Komünist Hareket'in mücadele sahnesine çıktığı andan itibaren beslendiği marksist-leninist ideolojik çizgi sayesinde bugünkü Partili düzeye ulaştığı ve kalıcı olduğu ifade

edildi. “Geçmişi aştık, geleceği kazanacağız!” şiarının küçük burjuva devrimciliğiyle ideolojik hesaplaşmanın sonucu olarak yükseltildiği dile getirildi. Komünist Hareketin modern burjuva toplumun tek tutarlı devrimci sınıfı olan proletaryayı temsil ettiği söylendi.

Etkinliğe katılanlar “Artık bilincimiz, yüreğimiz ve yumruğumuz olan bir partimiz var. Türkiye işçi sınıfının bir komünist partisi var” vurgusuyla selamlandı.

Komünist Hareket'in doğuşunu, çıkışını ve bugününü toplumsal kesitleriyle birlikte anlatan “Ekim'den Parti'ye, Parti'yle devrime!” şiarlı sinevizyon gösterimi büyük bir ilgi ve dikkatle izlendi. Politik, teknik ve görsel açıdan son derece iyi hazırlanmış sinevizyon sona erdiğinde tüm salon ayakta, tek yumruk ve tek yürek olarak Parti'yi selamlayan sloganlarını haykırdı.

Daha sonra dünyada ve Türkiye'de devrim ve sosyalizm mücadelesinde yitirilen tüm devrimciler şahsında saygı duruşuna geçildi.

“Partiyi güçlendirmek devrim ve sosyalizm mücadelesine sorumluluğumuzdur!”

Daha sonra günün anlam ve önemine ilişkin konuşmasını yapmak üzere bir yoldaşımız sahneye davet edildi. Bundan önce de her yıl Ekim Devrimi ve Parti'nin yıldönümü vesilesiyle etkinlikler düzenlendiğini hatırlatan yoldaşımız, bu yılki etkinliğin özel anlamına değindi. Bu yıl Komünist Hareket'in 20. yılıyla Ekim Devrimi'nin 90. yılının aynı anda kutlandığını dile getirdi. Komünist Hareket'in siyaset sahnesine doğuşunu özlü bir biçimde ifade eden yoldaşımız, Ekim'in siyaset sahnesine çıktığı dönemde sola hakim olan genel tasfiyeci dalgaya, Sovyetler Birliği'nde yaşanan çözülmenin bu tasfiyeci dalgaya etkilerine değindi. “Ekim hareketinin tarih sahnesine çıkışı bu koşullar altında değerlendirildiğinde anlam ve önemi daha

güçlü bir biçimde kavranacaktır” dedi. Ekim'in siyasal mücadele alanına çıktığı andan bugüne Parti sorununa kilitlendiğine vurgu yapan yoldaşımız, bu çerçevede Ekim'den Parti'ye uzanan süreci ana noktalarıyla çarpıcı bir biçimde özetledi. Komünist Hareket'in dünya ve Türkiye'de yıllardır kesintisiz olarak süregelen devrim ve sosyalizm mücadelesinin bütününe sahiplendiğini, tüm devrimci değerlerin mirasçısı olduğunu dile getirdi. Komünistlerin geçmişi devrimci bir eleştiriye tabi tutarak bu mirası, ileriye taşıyacak güç olduklarına dikkat çekti.

“Devirmeyen darbe güçlendirdi” diyen yoldaşımız, “tüm değerlendirmelerimizde de ifade edildiği gibi bugün Partimiz, her açıdan en güçlü dönemini yaşamaktadır” dedi ve Parti'yi her düzeyde büyütme çağrısı yaptı. Yoldaşımız, “Bu çağrı Parti'yi büyütme içindir. Ama bunun da ötesindedir. Bu çağrı işçi sınıfının nihai zaferi içindir. Bu çağrı devrim ve sosyalizm içindir” diyerek sözlerine son verdi.

“Spartaküsler'den Komünarlar'a, Bolşevikler'den Yeni Ekimler'e...”

Konuşmanın ardından etkinliğin başlığını taşıyan şiir dinletisi sahne aldı. Bir kareografi ile birlikte düşünülerek hazırlanan şiir dinletisinde işçi sınıfının kurtuluşu için devrim ve sosyalizm mücadelesinin zorunluluğuna, bu zorunluluğun gereklerine dikkat çekildi. Devrim ve sosyalizm mücadelesinden tarihsel kesitleri içeren şiirler okundu. Şiirlerden oluşan program devrim ve sosyalizm sürecine dair anlatımlarla güçlendirildi. Tiyatral şiir dinletisinin anlatımı sinevizyon gösterimi ile daha da güçlendirildi. “Güneşi içenlerin türküsü” şiirinin hep bir ağızdan okunması ile sonlanan dinleti, etkinliğe katılanlar tarafından coşkuyla alkışlandı.

Daha sonra sahneye çıkan müzik grubu Türkiye devrim marşlarından oluşan bir dinleti sundu. Etkinliğin başında salona hakim olan coşku programın bu bölümünde de devam etti. Tüm salon bir koro

halinde devrimci marşlara eşlik etti.

“Yeni Ekimler’i yaratacağız!”

Aranın ardından etkinlik programı değişik bölgelerde sınıf çalışması yürüten komünist işçilerin mesajıyla başladı.

Esenyurt’tan,
Küçükçekmece’den,
Ümraniye’den,
Gaziosmanpaşa’dan,
Kartal’dan, Maltepe’den,
Pendik’ten, Topkapı’dan,
Tersaneler’den işçiler;

“Tezgahlarda dokuyoruz
yaşamı, örste dövüyoruz
öfkemizi. Sabahın alaca
şafağından gecenin kör
karanlığına, biliyoruz kinimizi.

Biz açlık ordusuyuz. Biz sömürülen milyonların
sesiyiz. Bizi güzel ve umutlu günlere çağırın
Partimiz’in fabrikalardaki sesiyiz.

Yıkamak için saltanatlarını asalakların, yürüyoruz
düşmanın üstüne üstüne.

Doğuyoruz umutla her yeni güne kurmak için
emeğin iktidarını.

Dostlar, yoldaşlar,
Şanlı Ekim Devrimi’nin 90., Komünist Hareket’in
20., Parti’nin 9. yılında hepinizi coşkuyla
selamlıyoruz.

90 yıl önce buzu kıran ve yolu açan şanlı Rus
proletaryasının izinden gitmeye devam ediyoruz. Bu
topraklarda işçi sınıfını iktidara taşıyacak olan
komünist hareketin saflarında partili mücadeleyi
büyütmeye devam ediyoruz. Söz veriyoruz dostlar,
yılmayacağız bu kavgada, vazgeçmeyeceğiz. Birlikte
yaratmak için güneşli güzel günleri yürümeye devam
edeceğiz. Fabrikalardan, atölyelerden, tersanelerden
çıkacağız yola, ellerimizde kızıl bayraklarla

zaptedeceğiz güneşi.

Parti’yi kazandık, Parti’yle kazanacağız, Yeni
Ekimler’i yaratacağız!” sözleriyle etkinliği
selamladılar.

“Poliste, mahkemede, zindanda ölümün üzerine tereddütsüzce yürüyenlerimize adıyoruz şiirlerimizi...”

Komünist Hareket’in 20 yıllık mücadelesinden,
toplam birikim ve değerlerinden kesitlerin sunulduğu
etkinlikte Parti’nin ihtilalci komünist kimliği, direnişçi
ve başeğmez geleneğine vurgu yapıldı.

Programın bu bölümünde şiirler “Duvarlarınızı
deldik, düzeninizi de yıkacağız!” diyen Habip yoldaş
şahsında; devrim ve sosyalizm mücadelesinde
başeğmez tutumun, direnişçi geleneğin mirasını
geleceğe taşıyan Partimiz şahsında; poliste,
mahkemede, zindanda ölümün üzerine tereddütsüzce
yürüyenlerimize, düşmanın üzerine ‘asıl siz teslim
olun’ diyenlerimize adandı.

Ulucanlar katliamının ardından yazılan “Zafere on
yıldız” şiiri kısa bir sinevizyon gösterimiyle birlikte
okundu. Şiirin bitiminde tüm salon “Yaşasın devrim
ve sosyalizm!” sloganıyla çınladı. Tüm salonun
nefesini tutarak dinlediği şiir dinletisinin ardından
Partimiz’in etkinliğe gönderdiği mesaj okundu.

Parti’yi her alanda ve her açıdan büyütmeye
çağrısının yapıldığı mesaj yine tüm kitle tarafından
yumruklar havada haykırılan coşkulu sloganlarla
karşılandı.

Mesajın ardından müzik grubu tekrar sahneye
çıktı. Seslerini, ezgilerini, yüreklerini böylesine
anamlı bir günde bizlerle paylaşan dostlarımız, ikinci
bölümde dünya devrimci marşlarından oluşan etkili
bir program sundular. Müzik programı “Enternasyonal
Marşı”nı bir kez daha yumruklarıyla ayağa kalkan tüm
kitlenin hep birlikte söylemesiyle sona erdi.

“Devrim ve sosyalizm mücadelesini her alanda büyütelim!”

Etkinliğimiz şu çağrıyla sona erdi:

“Bugün burada Komünist Hareket’in 20 yıllık
birikiminden kesitler sunduk. Ama yolumuz var daha
yürüyecek. Bayrağımız var kızıl, sermayenin
burçlarına dikecek. Devrim işçiyiz biz. Yürek
işçisiyiz, yani emek işçisi. Türkiye’nin gelmesi
kaçınılmaz yeni devrimci yükselişine damgasını
vuracak işçi sınıfının komünist partisiyiz. Asalak
barbarların iktidarını yıkıp yerine proletaryanın
iktidarını kuracak ihtilalci komünistleriz.

Türkiye’nin devrimci geleceği, bu hazırlığın her
alanda ve her açıdan güçlendirilmesi bizlere bağlı.
Evet bizlere bağlı dostlar!

Partimiz’in işçi sınıfı içinde ete-kemiğe
büründürülmesi bize bağlı. Dünyanın ve insanlığın
geleceği ve kurtuluşu bize bağlı.

Partimiz bizlere sesleniyor dostlar,

Bu çağrıya kulak verelim,

Partimizi, devrim ve sosyalizm mücadelesini her
alanda büyütelim!”

İstanbul’dan Komünistler

YTÜ’de ÖGB terörü...

Devrimci siyasal faaliyetimiz engellenemez!

YTÜ yönetimi, üniversite içerisinde
yürütülen devrimci siyasal faaliyetlere karşı
sürdürdüğü baskıcı, anti-demokratik
uygulamalarına 14 Kasım günü bir yenisini daha
ekledi.

Üniversitede yürütülen siyasal faaliyete
soruşturma ve cezalarla müdahale etmeye
çalışan YTÜ yönetimi, bununla da yetinmeyip
ÖGB’lerini ve çevik polisleri devreye
sokmaktadır.

Başta “*Ekim Gençliği*” ve “*Haklar ve
Özgürlükler Cephesi*” imzalı afişler olmak üzere,
okul içerisinde kullandığımız, ulaşım sorunu ve
mimarlık fakültesi öğrencilerinin teknik gezi
masrafları vb. ile ilgili afişlere saldıran ÖGB’ler,
karşılarında bizleri buldular. İtişmelerle birlikte
ellerinden afişleri alarak, indirilen yerlere tekrar
afişlerimizi yaptık. Kısa bir süre sonra da
“güvenlikten sorumlu” genel sekreter yardımcısı
ile birlikte sayılarını da arttırarak gelen ÖGB’ler
afişlerimize tekrar saldırdılar. Üniversitedeki
diğer devrimcilerle birlikte afişlerimizi ve
siyasal faaliyetimizi savunduk. İtişmeler
esnasında bir taraftan afişlerimizin önüne geçip,
yırılmaya çalışılan afişleri ÖGB’lerin ve
yönetimin elinden aldık, diğer taraftan da kitleye

ajitasyon konuşmaları yaparak üniversite
yönetimini ve tutumunu teşhir ettik. Öğrencilerin
yönetimin bu tavrını görebilmesi için yırtılmış
afişlerimizi Tono’z’daki panolara astık ve
civardaki öğrencilere durumu anlattık. Afişlerin
indirilmeye çalışıldığı tüm yerlere tekrar
afişlerimizi astık.

YTÜ yönetimi de Davutpaşa
Kampüsü’ndeki afişlerimize saldırarak siyasal
faaliyetimizi engellemeye çalıştı. Fen-Edebiyat
Fakültesi kantinine astığımız kampanya ve
ulaşım sorunu ile ilgili toplantı afişlerini
“*siyasal içerikli afişlere izin vermiyoruz*”
gerekçesiyle indirmeye çalışan ÖGB’lere karşı
afişlerimizi kararlılıkla savunduk. Burada
yaşanan itişme sırasında teşhir konuşmaları
yaptık. Ardından aynı yerlere tekrar afişlerimizi
astık. Kantinde yaptığımız bildiri dağıtımı
sırasında yönetimin tutumunu teşhir eden
konuşmalar yaptık.

YTÜ yönetiminin soruşturmaları, cezaları
ve fiili saldırıları bizi engelleyemez. Bugüne
kadar sürdürdüğümüz devrimci siyasal
faaliyetimiz bundan sonra da artarak devam
edecektir!

Ekim Gençliği/YTÜ

Eskişehir: “Faşizme karşı omuz omuza!”

Eskişehir’de 8 Kasım günü gerçekleştirilen faşist
saldırıyı lanetlemek amacıyla 9 Kasım akşamı saat
17.00’de Adalar Migros önünde üniversite
öğrencileri olarak bir basın açıklaması
gerçekleştirdik.

“*Faşist saldırılara boyun eğmeyeceğiz! Yaşasın
halkların kardeşliği!/Üniversite Öğrencileri*” imzalı
pankart açılarak “Faşizme karşı omuz omuza!”,
“Faşizmi döktüğü kanda boğacağız!”, “Yaşasın
halkların kardeşliği!”, “Biji biratiya gelan!”,
“Baskılar bizi yıldıramaz!”, “Yaşasın devrimci
dayanışma!” sloganları atıldı ve faşist saldırı
lanetlendi.

Basın açıklamasında; yükseltelen şovenist
dalgaıyla birlikte faşist saldırıların arttığı, bu tür
saldırıların polis destekli saldırılar olduğu, faşist
saldırıları karşısında yılmayarak sokakların faşistlere
bırakılmayacağı vurgulandı. Gerçekleştirilen bu
faşist saldırılardan devletin tüm kurumlarıyla
sorumlu olduğu belirtilerek halkların kardeşliği dile
getirildi.

Ekim Gençliği, Eskişehir Gençlik Derneği, DPG,
ÖDP Gençliği, SGD, DGH, SDG, Mücadele Birliği,
Eskişehir Öğrenci Kolektifleri, Emek Gençliği, TKP,
EHP ve İHD’nin katıldığı basın açıklamasına
yaklaşık 60 kişi katıldı.

Ekim Gençliği/Eskişehir

Ankara’da Ekim Devrimi ve Parti etkinliği...

Ekim Devrimi’nin 90., Komünist Hareketin 20. yılını coşkulu bir etkinlikle kutladık!

“Ekim Devrimi ışığında, Yeni Ekimler’in yolunda sosyalizm kazanacak, dünya emeğin olacak!” şiarıyla örgütlediğimiz etkinlik 10 Kasım günü gerçekleştirildi. Ankara Sanat Tiyatrosu’nda düzenlediğimiz etkinliğin ön çalışmasını sosyalizmin güncelliğini ve yakıcılığını ele alan bildiri, afiş ve davetiye vb. araçları kullanarak örgütledik. Ekim Devrimi’nin 90. yılının Komünist Hareketin 20. yılıyla taçlandırıldığı bir süreçte günün anlam ve önemine uygun bir çalışma örgütlemeyi hedefleyerek hareket ettik.

Etkinlik bu hedefe uygun bir atmosferde geçti. Sahnede etkinlik çağrı şiarının yer aldığı pankart asılırken, salonda “İşçi sınıfının devrimci programı altında birleşelim, savaşalım!/Kızıl Bayrak”, “Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz!/BDSP”, standda ise “Çelik aldığı suyu unutmuyor, zaman devrime akıyor!/Kızıl Bayrak” pankartları yer aldı. Eksen Yayıncılık standı açıldı.

İki bölümden oluşan etkinlik ilk olarak sosyalizmi anlatan bir şiir sunumuyla başladı. Ardından kısa bir “hoş geldiniz” konuşması yapılarak Mustafa Suphiler’den Habip, Ümit ve Hatice yoldaşlara, devrim ve sosyalizm mücadelesinde ölümsüzleşenlerin anısına saygı duruşu yapıldı. Saygı duruşu sırasında hep bir ağızdan Avusturya İşçi Marşı okundu. Ekim Devrimi’nin 90. yılında ifade ettiklerini ele alan bir açılış konuşması sunum şeklinde yapıldı. Ardından Yeni Ekimleri bu topraklarda ete-kemiğe büründürecek olan Komünist Hareketin tarihini ele alan sinevizyon gösterimine geçildi. Sinevizyon gösterimi ilgiyle ve coşkuyla izlendi. Sonunda hep birlikte Komünist Hareketi 20. yılında selamlayan sloganlar atıldı. Etkinliğin bu bölümünde Brecht’in “Tahterevallı”, Meyerhold’un “Parti” şiiri programla birlikte sunuldu.

Etkinliğin ikinci bölümü Haluk Gerger, Yüksel Akkaya, BDSP temsilcisinin konuşmacı olarak katıldığı panelden oluşmaktaydı. Bu bölüm Ankara’dan komünist işçiler, Ekim Gençliği ve Kültür-Sanat alanından komünistler imzalı mesajların okunmasıyla başladı.

Panel Yüksel Akkaya’nın sunumuyla başladı. Yüksel Akkaya sunumuna Kapital’in 140. yılı vesilesiyle kapitalizme dair bir konuşma ile başladı. Ardından “Kapitalizmin tarihi, aslında kendisine karşı yürütülen mücadelelerin de tarihidir” diyen Akkaya, bu tarihsel süreç içerisinde gerçekleşen 1831 Lyon Komünü’nden 1871 Paris Komünü’ne, Paris Komünü’nden şanlı Ekim Devrimi’ne işçilerin özgürleşme deneyimlerinin tarihsel önemine değindi. Bu deneyimler ışığında devrimi yapmak kadar onu yaşatmanın ve geleceğe taşımanın önemine vurgu yaptı.

Etkinlik Haluk Gerger’in sunumu ile devam etti. Konuşmasına “Konusu itibarıyla insanlara unutturulmak istenen çok önemli bir tarihsel gerçeği tekrar hatırlatmak için düzenlenen bu etkinliği

düzenleyenlere teşekkür etmek istiyorum” sözleri ile başlayan Gerger, insanlığın tarih bilincinin her gün tahrifata uğratıldığı bir süreçte Ekim Devrimi’ni ele alan bir etkinlik örgütlenmiş olmasının anlamlı olduğunu ifade etti. Geline yerde hayatın birçok alanında kullanılan bir dizi hakkın dün işçi sınıfı tarafından verilen böylesine görkemli ve zorlu mücadelelerin kazanımı olduğunu vurgulayan Gerger,

“bugün bu haklar tek tek burjuvazi tarafından geri alınmaya çalışılıyor” dedi. Bu saldırılara karşı mücadelenin mevcut olan hakları korumak ve statükoyu devam ettirmek sınırında kaldığını, bunun ise reformizmi ve demokratizmi beslediğini söyledi. Bu tablonun karşısında statükonun devamı için değil yeni bir hayat projesi, yani sosyalizm için, dün Bolşevikler’in ve Lenin’in yaptığı gibi devrimci bir çıkışın gerçekleştirilmesi gerektiğine değinen Haluk Gerger, mücadele çağrısı ile sunumunu tamamladı.

Haluk Gerger’in ardından sözü BDSP temsilcisi aldı. Ekim Devrimi deneyimine ve onun ortaya çıkardığı bir dizi gerçeğe değinen BDSP temsilcisi, tarihi doğru devrimci bir yaklaşımla ele almanın önemine vurgu yaptı. Tüm bu tarihsel birikim ve deneyimler üzerine yükselen tarihin aynasında Parti davasına değinen BDSP temsilcisi sosyalizmin güncelliğine ve yakıcılığına işaret etti.

Etkinlik toplamında ele alınan tarihsel süreçlerin ve komünist iradenin 20 yıllık siyasal süreci üzerinden yapılan kapanış konuşması ile program sona erdi.

Kapanış konuşmasında “böylesine zorlu bir tarihsel süreçte yol yürümesini bilenler ancak geleceği kucaklayabilirler” denilerek, geçmiş aşma ve geleceği kazanma iradesi ile Parti’nin güncel çağrısına yanıt verme çağrısı yapıldı.

Etkinliğe 120 kişi katıldı.

Ankara BDSP

Adana’da Parti etkinliği...

Devrim ve sosyalizm mücadelesini daha da büyüteceğiz!

Ekim Devrimi’nin 90., Komünist Hareket’in 20. ve Parti’nin 9. mücadele yılını Adana’da yapmış olduğumuz bir etkinlikte kutladık.

Etkinlik, Parti, devrim ve sosyalizm şehitleri adına gerçekleştirdiğimiz saygı duruşu ile başladı. Ardından “Ekim Devrimi Aynasında Parti Davası” adlı sinevizyon gösterimi yapıldı. Program, Ekim Devrimi ve bugünkü koşullarda partili mücadelenin önemini anlatan bir konuşma ile devam etti. Bir arkadaşımız Bertolt Brecht’in “Parti Biziz” şiirini okudu.

Etkinlik, Komünist Hareket’in 20 yılını ve Türkiye’deki devrimci hareketin tarihini anlatan “Ekim’den Partiye, Partiyle Devrime” adlı sinevizyon gösterimi ile devam etti. Sinevizyondan sonra “Yeryüzü Aşkın Yüzü Oluncaya Dek” şiiri okundu.

Ardından bir arkadaşımız yaptığı konuşmada Denizler’den, Mahirler’den, İbolar’dan aldığımız mücadele bayrağını daha da yükseltmeye ve Partimiz’in gerçekleştirmiş olduğu 2. Kongre vesilesi ile devrim ve sosyalizm davasını daha da büyötmeye çağırdı. Komünist hareketin bundan 20 yıl önce yükselttiği bayrağın, küçük-burjuvazinin

toplumsal-sınıfsal konumundan, Türkiye devrimci hareketinin her türlü zaaflı anlayışından köklü bir kopuşu simgeleyen proleter sosyalizmin bayrağı olduğu vurgulandı.

Konuşmanın ardından Mayakovski’nin “Lenin Destanı” şiiri okundu. Etkinlik, coşku ile söylenen devrimci marşlarla son buldu.

Adana’dan Komünistler

Komünist Hareketin 20. yılı seminerleri...

Komünist Hareketin 20. yılı etkinlikleri kapsamında tüm çalışma alanlarımızda ve yerelliklerimizde ‘20’li yıllardan günümüze dünyada ve Türkiye’de yaşanan toplumsal gelişmeler ve sol hareket tablosu içinde Komünist Hareketin içine doğduğu toplumsal, siyasal koşulları birlikte ele alan seminerler dizisi gerçekleştirdik. Seminerler Komünist Hareketin 20. yılı etkinlikleriyle açlandı.

Seminerlerimiz bir ayı aşkın bir süre boyunca toplam 4 başlık şeklinde gerçekleşti.

İlk seminer konusu olarak ‘20-‘71 arası dönemde yaşanan toplumsal olaylar ele alındı. Bu dönemde solun dar bir aydın ve ileri işçi çevresinden oluştuğu ve dönem boyunca sol adına tümüyle TKP’de temsil edildiği bu 40 yıllık tarihi evrede TKP’nin Şefik Hüsnü’den itibaren geçirdiği süreç anlatıldı. İdeolojik-politik çizgisiyle kemalizme bağımlı TKP’nin kemalist hareketi daha sola itmek misyonuyla davrandığı, bu durumun TKP’yi pratikte kemalizmin sol uzantısı bir akım haline getirdiği vurgulandı. Bu uzun sayılabilecek tarihi evrede hemen tümüyle TKP’de temsil edilen solun sürekli biçimde devletin baskı ve terörüne maruz kaldığı, kitlelerden yalıtık olduğu ve toplumda etki gösteremediği vurguları öne çıkarıldı. ‘51 tevkifatıyla birlikte TKP’nin uğradığı büyük tasfiye nedeniyle, solun en güçsüz olduğu bir dönem olarak tanımlandı.

‘60’lı yılların Türkiye’de ve Türkiye solu açısından bir dönüm noktası olduğu ifade edildi. Bu yıllar kapitalist gelişme süreci ve modern sınıfların ortaya çıkışı üzerinden büyük bir sosyal uyanış, arayış ve kaynaşma dönemi olarak tanımlandı. Başta işçi sınıfı olmak üzere alt sınıfların mücadele sahnesinde kendini gösterdiği bu evrede, bu taze sosyal uyanış ve kaynaşma üzerinden solun hızla önemli bir güç kazandığına dikkat çekildi. Bu dönemin Türkiye’de sosyalizmin kitlelere malolduğu ve solun toplumda meşruiyet kazandığı bir dönem olduğu ifade edildi.

Bu yılların, Türkiye’de sola düşünsel planda orta sınıf aydınlarının damgasını vurduğu bir “burjuva sosyalizmi” dönemi olduğu dile getirildi ve burjuva sosyalizmi kavramının ne anlama geldiği, nasıl anlaşılması gerektiği ortaya konuldu. Dönemin sol ideoloji ve programında düzen ve devletin aşılmadığı ifade edildi.

‘60-71 dönemi ise solun ilk kez kitleleştiği, emekçi kitle desteğine ulaştığı ve meşru bir siyasal güç olarak toplumun gündemine girdiği bir dönem olarak tanımlandı. Yanısıra solun ideolojik ve kültürel aydınlanma dönemi geçirdiği ifade edildi. Bu döneme damgasını vuran üç akım ele alındı. Neo-kemalist, darbeci YÖN-Devrim çizgisi, Aybar ve Boran’ın temsilciliğini yaptığı parlamentarist TİP çizgisi ve Mihri Belli’nin önderliğini yaptığı MDD Hareketi politik, ideolojik zeminleriyle birlikte anlatıldı.

Seminerlerde asıl vurgu, dönemin kitle hareketinin, özellikle de işçi ve gençlik hareketlerinin bu akımların tümünü de aşan, devrimci düşünce ve eğilimleri besleyen militan bir gelişme çizgisi izlemesine yapıldı. Aynı dönemde dünyada da yaşanan devrimci kaynaşma ve mücadelelere dikkat çekildi. 15-16 Haziran Direnişi ile 12 Mart askeri faşist darbesi ayrıntılarıyla anlatıldı.

İkinci seminer konusu olarak ‘71-80 arası dönem ele alındı. Bu başlık altında özellikle ‘71 hareketinin doğuşu toplumsal koşullarıyla birlikte anlatıldı. ‘71 devrimci hareketinin ‘60’ların birikimi üzerinden solun

parlamentarist ve darbeci çizgisinden bir kopuş olduğu vurgulandı. Bu yıllar, ‘60’lı yılların mücadele birikimi üzerinden ve marksist teorinin genel etkisi altında darbeci-parlamentarist, aynı zamanda burjuva sosyalist anlayıştan, yani reformist soldan kopuş olarak tanımlandı.

Bu ilerici yanına rağmen küçük-burjuva sınıf karakterli devrimci-demokratik kimlikte tanımlanan ‘71 devrimci hareketinin ideolojik yönden Marksizm’den etkilenmiş halkçı bir dünya görüşünün sınırları içinde olduğu dile getirildi. Bu yanı sıra proletarya sosyalizminden belirgin bir şekilde uzak olduğu vurgulandı. Bu çıkışın Türkiye’de devrimci küçük-burjuva sosyalizminin doğuşunu temsil ettiği ifade edildi.

‘74-80 döneminin Türkiye tarihinin en büyük ve en yaygın devrimci sosyal kaynaşmalarına sahne olduğu, halkçı küçük-burjuva devrimciliğinin gelişip serpiştiği, dönemin sonuna doğru da sınırlarına dayandığı vurgulandı.

Bu tarihi evrede solun devrimci ve reformist kanatlarıyla iki kanaldan gelişmekte olduğu ifade edildi. Solun devrimci kanadının daha çok gençlik ve küçük-burjuva katmanlar içerisinde, reformist kanadın ise aydınların ve küçük-burjuvazinin bir bölümünün yanısıra, asıl olarak sendikalar üzerinde etkin olduğu söylendi. Bundan dolayı reformizmin dönemin güçlü işçi hareketi üzerinde belirgin bir etkiye sahip olduğu dile getirildi. Dönemin toplamı içerisinde işçi sınıfı hareketinin, genel toplumsal hareketlilik içinde önemli bir yer tuttuğu, ancak sınıfın halkçı-devrimci akımlar tarafından büyük ölçüde reformistlere terk edildiği söylendi.

Dönemin işçi hareketinin en güçlü çıkışlarını yaptığı ve ileri kesimleri şahsında kitlesele olarak sosyalizme eğilim duyduğu halde, halkçı akımların bu toplumsal olguyu marksist açıdan görece, değerlendirecek ve şaşmaz bir yöneline dayanak yapacak bakıştan yoksun bulundukları gerçeği dile getirildi. Bu durumun ancak dönemin sonuna doğru, ancak kısmen ve yalnızca bazı gruplar şahsında bir

parça aşılabildiği ifade edildi. Komünist Hareketin doğuşunu hazırlayan koşullar tüm yönleriyle ele alındı.

Üçüncü olarak ‘80-2007 yılları arası ele alındı. Bu dönemde asıl olarak ‘60’larda ve ‘70’lerde gelişip serpiyen burjuva ve küçük-burjuva sosyalizminin yenilip çözüldüğü, çözülüp tasfiye olduğu vurgulandı. ‘80 askeri faşist darbesiyle dağılan ve çözülen solun yenilgi ruh haline kapıldığı, sınıf ve kitle hareketinin yaşadığı kırılma ve saldırıların kapsamı ele alındı.

‘87-91 yıllarında yenilginin etki ve sonuçları üzerinden solda çözülme, ayrışma ve yeniden saflaşma dönemi yaşandığı ifade edildi. Komünist hareketin doğuşuna tanıklık eden bu dönemin, aynı zamanda revizyonist akımların çözülüp tasfiye olduğu, buna karşılık ‘70’li yılların devrimci hareketinin önemli temsilcilerinin liberal tasfiyeciler süreçlerin ardından yeni türden reformist akımlar olarak sahneye çıktığı vurgulandı. Halkçı küçük-burjuva gruplardan bir bölümünün herşeye rağmen eski devrimci çizgilerinde yeniden toparlanmaya çalıştıklarına işaret edildi. Geçmiş sorgulamadan, derslerinden yararlanmadan, dolayısıyla da tüm yapısal zaaflarını koruyarak girişilen bu çabanın dayandığı tıkanmaya değinildi.

Günümüze kadar uzanan süreç Komünist Hareketin siyasal yaşamıyla bağlantılandırıldı. Komünist Hareketin böyle bir dönemin içinde var olduğu ve herşeye rağmen belli bir düzeyde geliştiği, bunu tüm temel alanlarda stratejik belirleme ve yönelimlerine bağlı olarak yapabildiği vurgulandı.

4. ve son seminerde ise Komünist Hareketin gelişimi, sorunları, temel ideolojik yaklaşımları, güncel görevleri ve ihtiyaçları ayrıntılarıyla anlatıldı.

Tüm seminerler çeper güçlerimizi de kapsayan tarzda ve canlı tartışmalar eşliğinde sunuldu. Komünist Hareketin 20. yılı kapsamında gerçekleştirilen seminerler vesilesiyle toplam güçlerimiz politik, ideolojik olarak donatıldı.

Seminerler soru-cevaplarla daha da güçlendirildi. Konuların tartışmalara dayalı bir tarzda sunumu seminerlerin daha anlaşılır kılınmasını sağladı. Canlı bir atmosfer yarattı.

Tersane İşçileri Birliği Derneği Yönetim Kurulu üyesi Cahit Atalay ile 2. Tersane İşçileri Kurultayı üzerine konuştuk...

“Grev hedefiyle kurultaya hazırlanıyoruz!”

- *Tersaneler havzasında son dönemde kamuoyunun da dikkatini çeken bir dizi gelişme yaşandı. Gerek tersanelerde yaşanan sorunlar gerekse de bu sorunlara karşı yürüttüğünüz mücadele hakkında bilgi verir misiniz?*

Tersaneler, sorunlar açısından ülkedeki diğer işletmeler arasında en kabarık dosyaya sahip bir havza. Burada işçiler en doğal ve temel hakları için dahi direnişe geçmek, eylemlerle hak alma mücadelesi yürütmek durumunda. Havzada aylarca çalışıp ücretlerini alamayan, birkaç sene boyunca 50-60 gün sigortası yatırılmamış işçiler, adına “bekar evleri” denilen ve kimi zaman dükkandan bozma, kimi zaman eski bir depodan çevrilmiş odalarda 20-30 kişi kalan gurbetçiler, iş kazalarında çalışamaz duruma gelen büyük bir işçi kitlesi var. Burada çalışan işçiler, bu sorunlardan en az biriyle gündelik olarak karşılaşılıyor. Bu sorunlar, direniş ya da eylemlerin sık sık yaşanmasının da temel nedeni.

İşçi düşmanı burjuva medyanın bir takım yazarlarını bile dehşete düşürecek kadar vahşi bir sömürünün yaşandığı tersaneler, sınıf hareketi açısından oldukça durgun geçen bir dönemin içerisinde hareketliliğin yaşandığı bir alan. Acıların ve sorunların böylesine büyük olduğu bu alanda elbette öfke de, tepki de büyük olacaktır. Bugün yaşadığımız tam da budur.

- *Basına yansıyan haberler üzerinden de biliyoruz ki, henüz tersanelerde yaşanan bu eylemlilikler havzanın üretimine etki edebilecek, tersane patronlarını sorunların çözümüne zorlayacak nitelikte görünmüyor. Bu konuda ne düşünüyorsunuz?*

Elbette son dönemlerde parça parça birçok eylem ve direniş yaşandı. Bu eylem ve direnişler parçalı olduğu koşullarda sorunların çözümü bakımından yeterli bir gücü ifade etmemektedir. Ancak sınıf hareketinin en temel sorunlarından birisi “güven sorunu” ise, öteki de deneyim sorunudur. Genel için doğru olan bu olgu, tersaneler için de geçerlidir.

Öncelikle havzadaki sorunların çözümü için kitlesel, birleşik, militan bir mücadele örgütlenmelidir. Mücadelenin gelişmesi ve sonuç alıcı olabilmesi sözünü ettiğimiz engellerin aşılmasına bağlı. Tersane işçilerinin sınıf kardeşlerine olan güvenini kazanabilmesinin, bir takım olumlu deneyimler biriktirebilmesinin ve herşeyden önce bunlarla birlikte bir sınıf olarak kendi sınıf çıkarları eksenini etrafında kenetlenilebilmesinin yolu bu parçalı direnişlerden geçmektedir. Bu eylemliliklere böyle bakmak gerekir. Tersane işçilerinin ihtiyacı olan, fiili-meşru bir grev/direniş ve GİSBİR’le yapılacak bir toplu sözleşmedir. Bu gücü ve iradeyi açığa çıkaracak temel yöntem de parçalı gelişen hak arama eylemlerinin yaygınlaşması ve daha genel mücadele süreçleriyle birleşebilmesidir.

- *Fiili-meşru bir grevden bahsediyorsunuz. Bunu biraz açabilir misiniz?*

Tersane İşçileri Birliği olarak biz gerek tersanelerdeki üretimin yapısı, gerek taşerondan kaynaklı parçalı yapısı nedeniyle burada örgütlenmenin sorunlarını çok iyi biliyoruz. Tersane işçilerinin bir takım taleplerini kazanabilmesi,

kuralsızlığı kaldırabilmesi için tüm tersane işçilerinin ortak mücadelesinin şart olduğunu söylüyoruz. Ortak mücadelenin de tüm tersane işçilerinin katıldığı bir grevle taçlanması gerektiğini düşünüyoruz. Grevin de tersane patronlarının örgütü GİSBİR’i toplu sözleşme masasına oturtmanın, haklarımızı kazanmanın bir aracı olduğunu söylüyoruz. Burada sayıları binlerle ifade edilen taşeronların varlığı, kaçak işçi çalıştırmanın yaygınlığı vb. sorunlar, bildiğimiz klasik anlamda tek tek tersanelerde örgütlenmeyi anlamsızlaştırıyor. Çünkü taşeronlar arasında sürekli bir işçi sirkülasyonu yaşanıyor. Bir işçi bir süre sonra birçok taşeron değiştirmiş olabiliyor. Bu da tek tek tersane işletmelerinde örgütlenmeyi imkansızlaştırıyor. Tüm tersane havzasını bir tek fabrika gibi düşünmek durumundayız. Tek tek taşeronları ya da tersane patronlarını değil onların örgütü olan GİSBİR’i hedef almak zorundayız. Tersaneler havzası tıpkı bir tek fabrika gibi ortak hareket eder ve aynı anda greve/direnişe çıkarsa, üretimi durdurursa, bu tüm tersane patronlarını ve taşeronları dize getirecektir. Ancak böyle bir mücadele yöntemi ve hattı ile tersanelerdeki kuralsız sömürüyü ve ağır çalışma koşullarını dizginleyebiliriz.

- *9 Aralık 2007 tarihinde 2. Tersane İşçileri Kurultayı’nı örgütleyeceğinizi ilan ettiniz. Bu kurultayın hedefleri nelerdir?*

13 Şubat 2006 tarihinde 1. Tersane İşçileri Kurultayı’nı gerçekleştirmiştik. Kurultay tersane işçileri için bir dönüm noktası olmuştu. 2. Tersane İşçileri Kurultayı’nı ise bir önceki dönemde yarattığımız birikime, kazanımlara ve deneyimlere yaslanarak gerçekleştireceğiz. Hem tersane işçilerinin birliğini, hem de örgütlülüğünü bir üst aşamaya sıçratmanın bir aracı olarak planlanmış bulunuyoruz. Kurultay böylesi bir sürecin eşidir.

1. Tersane İşçileri Kurultayı öncesinde henüz ilk adımları atılan Tersane İşçileri Birliği, havzadaki örgütlenmenin ve mücadelenin önündeki engellerin ele alınması, sorunları, sorunların çözüm yöntemi ve araçlarını ve bu temelde bir mücadele programının oluşturulması, kurultay çalışmasının yarattığı olanakların maddi bir temele oturtulması sorunu ile yüzyüze idi. 1. Tersane İşçileri Kurultayı bu anlamda misyonuna uygun gerçekleşti. Havza açısından oldukça önemli kararlar alındı. Bu değerlendirmeler ve kararlar ışığında belirli dönem için bir mücadele programı, hattı çizildi. Daha o dönemde ortaya konulan örgütlenme modeli ve araçları çerçevesinde

somut ilk adımlar atıldı. Bunun ötesinde ilk kurultay sorunlar açısından bir açıklığın yakalandığı ve çözümler için çeşitli başlıklar altında kampanyaların planlandığı bir kurultay oldu.

Kurultay sonrası süreç, ilk kurultaydan alınan güçle ve ortaya konulan irade ile bir mücadele hattının somutlandığı dönem oldu. Bu dönemde Tersane İşçileri Birliği Derneği açıldı. Çok önemli bir mevzi olarak kazanılan dernek yoğun bir emek ve mücadele sonucu havzada tersane işçileri nezdinde meşruluk kazandı ve işçilere güven verdi. Artık bir dizi sorun karşısında tersane işçileri derneğe başvurmaya başladı. Bu anlamda dernek, birliği oldukça güçlendirdi. Hak arama mücadelelerinin yoğunluğu içerisinde sosyal-kültürel etkinlikler alanında yaşanan bir dizi eksikliği de 2. Kurultay’dan sonraki süreçte gidereceğiz.

1. Kurultay’dan bugüne birlik artık sınırlarını aşan bir etkiye ve iddiaya sahip oldu. Varolan örgütsel zemini zorlayan bu etki ve sorumluluklar birliğin örgütlenme planına ağırlık verecek bir hattı önüne koymasını zorunlu hale getirdi. Az önce bahsettiğimiz “genel grev/direniş” hedefine yaklaşan bir örgütsel zemin bugün 2. Tersane İşçileri Kurultayı sürecinde aşılması hedeflenen bir eştir. Bu kurultayda örgütlenme ve mücadelenin sorunları üzerinden yapacağımız tartışmalar ve ortaya koyacağımız pratik çaba bizi havzadaki bir genel greve/direnişe daha güçlü adımlarla yaklaştıracaktır.

- *Kurultay çalışmaları kapsamında neler yapıyorsunuz? Çalışmalarınız ne yönde ilerliyor?*

Çok yönlü bir kurultay çalışması örgütleniyoruz. Tersanelerde kurultaya hazırlık çerçevesinde alt komiteler oluşturduk. Aynı zamanda tersane işçilerinin yaşadığı semtlerde çalışma yürütmek için komiteler kurduk. Yine gurbetçi işçilerin sorunlarını gündemleştirmesi amacıyla “Gurbetçi İşçiler Komitesi” oluşturduk. Gurbetçi işçilerin en temel sorunlarından birisi olan “barınma hakkı” talepli bir kampanya örgütleniyoruz. Kurultay öncesi tersane işçilerine sürekli ve sistemli olarak seslenen bir dizi propaganda/ajitasyon aracını kullanıyoruz. Afiş, bildiri, bültenler, broşür, eğitim seminerleri, kitle toplantıları ve imza kampanyası vb. araçlarla çok yönlü bir faaliyet yürütüyoruz. Kuşkusuz çalışmamız sadece propaganda eksenli bir çalışmayla sınırlı değil. Temel olarak tersane işçilerinin sınıf birliğinin örgütlenmesini ve eylemli bir sınıf tepkisinin açığa çıkarılmasını hedefleyen bir çerçevede faaliyetlerimiz devam ediyor. Tüm çalışmalarımızda kurultayı ve gündemlerini işleyeceğiz. Yine kurultay gündemi ile bağlantılı bir “İşçi sağlığı ve iş güvenliği tedbirleri alınsın!” kampanyası planladık. Bu çerçevede bir dizi seminer, panel vb. toplantılar hedefliyoruz. Kısacası oldukça yoğun bir çalışma dönemi içerisindeyiz. Tüm bunlara ek olarak yaşadıkları sorunlar ve hak gaspları üzerinden derneğe başvuran işçilerle birlikte gündelik hak alma mücadelemiz kesintisiz sürüyor.

Tüm bu çalışmaların başarısı aynı zamanda 2. Tersane İşçileri Kurultayı’nın başarısı olacaktır. Biz böyle değerlendiriyoruz. Aynı zamanda bu başarı tersane işçilerinin kazanımları üzerinden tüm bölge işçi sınıfının kazanımlarına dönüşmenin imkanlarını ve güçlerini yaratacaktır.

Dünyadan...

Brown: “ABD kuyrukçuluğuna devam!”

İngiltere başbakanı Gordon Brown, İngiltere’nin Ortadoğu politikasına ilişkin suskunluğunu bozdu. Bush’un fino köpeği olarak tarihe geçen Blair’in Ortadoğu’nun kalbi Filistin’de kilit bir göreve atanmasının ardından koltuğu devralan Brown, yaptığı konuşma ile İngiltere’nin uluslararası politikalarında değişen bir şey olmadığını gözler önüne serdi.

Brown’un konuşmasının temel başlıklarından birisini Pakistan oluşturdu. Müşerref’in politikalarını yeren bir konuşma yapan Brown, uluslararası topluma buradan görev çıkardı. Konuşmanın Pakistan gündemi dışındaki iki ana vurgu noktasını ise “ABD ile dostluğun, İran ile düşmanlığın” geliştirilmesi oluşturdu.

Emperyalist savaş çıkırtkanları kervanına katılan Brown da, ABD ile çıkar birliği arayışında olan birçok devlet gibi İran’ın nükleer teknolojisini eleştirdikten sonra, İran’ın “daha katı” yaptırımlarla karşılaşmasının şart olduğunu belirtti.

İran’ı açıktan tehdit eden Brown, ayrıca kendisinin bir ABD karşıtı olmadığını belirterek, ülkesinin “en önemli” ikili ilişkileri ABD ile kurduğunu söyledi. AB’ye de ABD ile ilişkilerini geliştirme çağrısında bulundu.

Kısacası İngiltere’nin “yeni dönem” dış politikasında yeni hiçbir şey yok!

Zürich’te coşkulu ve kitlesel yürüyüş

Tırmandırılan şovenist histeri dalgasına ve faşist kudurganlığa karşı Avrupa’da da karşı bir duruş sergileniyor. Bunlardan biri de 10 Kasım günü Zürich’de gerçekleştirildi.

“Çözüm savaş ve işgalde değil! Karanlık savaş destekleme, seyirci kalma, karşı çık! Şimdi hepimiz Kürdüz!” şiarı altında Zürich’de bir yürüyüş düzenlendi. Yağmura ve soğuk hava koşullarına rağmen yaklaşık 3 bin kişinin katıldığı yürüyüş oldukça coşkulu geçti. Sloganların hiç susmadığı, coşkunun hakim olduğu yürüyüş kentin en kalabalık caddelerinde ilgiyle izlendi. Aynı gün Türk faşistlerinin de yapmak istediği gösteri 150 kişilik zayıf bir katılımı ve gerçekleşmeden dağıldı.

IDGP (İsviçre Demokratik Göçmenler Platformu) tarafında örgütlenen yürüyüşe BİR-KAR da katıldı.

BİR-KAR/İsviçre

1700 kişiye 300 gözetleme kamerası!

Stade, Almanya’nın Aşağı Saksonya eyaletinde küçük bir şehir. Alman İçişleri Bakanı, kendinden önceki İçişleri Bakanı Otto Schilly’nin yarıda bıraktıklarını bir bir hayata geçiriyor. İkisinin ortak özelliği 11 Eylül saldırısından sonra devlet eliyle toplumu kriminalize ve terörize etmek ve bunun için ise açık cezaevleri oluşturmaktır. Stade kentinin 1700 kişilik nüfusunun %70’i işsizlerden ve kısa süreli çalışan insanlardan oluşmaktadır. Bu kentte kamuya ait bütün meydanlar, evlerin girişi ve çıkışları,

asansörler, binaların iç merdivenleri ve büyük binalarda çöplerin atıldığı bidonlar da dahil olmak üzere tam bir terör estiriliyor. Kentin bir çok yerine 300 kamera yerleştirilmiş olmasına rağmen, 100 kamera daha eklemek istiyorlar. Bu saldırılara karşı Stade halkının tepkisi ise her geçen gün artıyor.

Almanya’da hak gaspları!

Almanya’da demokratik hak ve özgürlüklere dönük saldırılara hergün yenileri eklenerek devam ediyor. Yakın zamanda yoğun tartışmalara neden olan telekomünikasyondaki (telefon, internet vb.) bilgilerin altı ay geriye dönük olarak bekletilmesi 9 Kasım günü 524 milletvekilinden (CDU ve SPD) 366’sının oylarıyla kabul edildi. Çıkarılan bu yeni yasaya karşı geçtiğimiz hafta, Almanya’nın 30 ayrı kentinde olmak üzere başta Almanya Gazeteciler Federasyonu ve Barolar Birliği olmak üzere binlerce insanın katıldığı gösteriler düzenlendi. Ayrıca bu yasanın iptali için toplumun değişik katmanlarının içinde olduğu 7 bin kişi Anayasa Mahkemesi’ne ortak dava açacak.

İtalya’da genel grev!

Ekim ayı içerisinde Prodi hükümetinin üç ayrı sendika federasyonu (CGIL, CİSL, UİL) anlaşması ve onların desteğiyle emeklilik yasını 2008’in Ocak ayında 58, 2013 yılında ise 61 yaşına yükseltmesine tepkiler yükseliyor. Bu karara karşı Cuma günü sendika federasyonu CUB’nun çağrısıyla yüzbinlerce kamu emekçisinin katıldığı bir genel grev gerçekleşti. Ayrıca Roma ve Mailand’da binlerce kişi gösteriler düzenleyerek ‘emekliliğimizden elinizi çekin!’ şiarını yükseltti.

Chavez: “Şımarık veletler...”

Venezüella’da gerçekleştirilmeye çalışılan sosyal dönüşümlerden rahatsızlık duyan Chavez karşıtları sanki toplumun bütününde bir tepki varmış gibi bir hava yaratmaya çalışıyorlar. ABD tarafından da alkışlanan burjuva kesimlerde görülen hareketliliğe ilişkin Chavez şu açıklamalarda bulundu: “Ağzlarında gümüş kaşıkla doğmuş bu zengin çocuklarının, bu küçük şımarık veletlerin Caracas’ın göbeğini birbirine katmalarına izin vermeyeceğiz...” Chavez karşıtları Anayasa değişikliği öncesi karışıklık yaratarak onu yıpratmaya çalışsalar da, Chavez Venezüella’nın

yoksul kesimlerinin desteğini almayı sürdürüyor.

Fransa’da üniversite boykotları

Fransa’da geçtiğimiz sene üniversiteli ve liseliler cephesinden neo-liberal politikalara karşı dişe diş bir mücadele yürütülmüştü. Onbinlerce öğrencinin katıldığı üniversite işgalleri, yer yer polisle fiili çatışmaların yaşandığı sokak eylemleri ile Fransa gençliği, “neo-liberal saldırılara geçit yok” demişti. Fransa üniversitelerinde yine bir hareketlilik hakim... Fransa’da üniversitelerin statüsüyle ilgili yeni çıkan yasayı protesto eden öğrenciler süreci yaygın ve kitlesel eylemler ve üniversite boykotları ile yürütüyor.

Fransa Milli Eğitim Bakanlığı’nın açıklamasına göre, boykotların ilk başladığı Toulouse, Tours ve Perpignan’dan sonra boykota katılan üniversite sayısı 10’a çıktı. Üniversite öğrenci sendikaları en azından 40 üniversitede aktif boykot yüzünden eğitimin aksadığını ifade ettiler. 40 üniversite Fransa açısından anlamlı bir katılımı ifade ediyor. Zira Fransa’da 85 üniversite bulunuyor.

Parlamentodan geçen yeni yasa ile Fransa üniversitelerine daha geniş bir mali özerklik tanınacak. Tepkilerin kaynağını ise “mali özerklik” adı altında üniversitelerin özel sektörün talanına açılacak olması ve elbette sorunun diğer bir yanı olarak da üniversiteler arası eşitsizliğin derinleşecek olması...

Kürt halkıyla dayanışmak yasak!

Berlin’de 9 Kasım günü “Faşist devlet terörüne, ırkçı şoven saldırılara, sınır ötesi operasyonlara karşı Kürt halkıyla dayanışmaya!” başlığı ile Kreuzberg semtinde yapılması planlanan mitinge verilen izin, hukuki dayanağı olmayan gerekçelerle mitinge iki gün kala iptal edildi. Bu keyfi uygulama ve yasaklamaya karşılık ADHK, AvEG-Kon, ATİK, BİR-KAR ve PDD yazılı bir açıklama yaparak eylem yerinin değiştirilmesi ile ilgili dayatmayı kabul etmediklerini duyurdular.

İsrail İran’ı tehdit etti!

İsrail Başbakan Yardımcısı Şaul Mofaz, ABD ziyaretinin ardından yaptığı açıklamada, İran’ın nükleer programını sona erdirmek için “tüm seçeneklerin masada olduğunu” söyledi. “Tüm seçenekler” ise Ortadoğu’da son çeyrek yüzyıldır çok iyi biliniyor. İşgal, kan ve arkası kesilmeyen ölümler...

Mofaz, şu an uygulanan stratejilerden birinin yaptırım ve İran’a karşı birleşik bir cephe oluşturmak olduğunu, ancak yapılacakların bununla sınırlı olmak zorunda olmadığını söyledi. Artık konuşarak çözüm yaratma olanaklarının daraldığını, “son çare” olarak İran’a karşı askeri bir güç kullanmanın gündeme gelebileceğini belirtti. Son çare! Tıpkı Filistin’de, Afganistan’da, Irak’ta ve Lübnan’da olduğu gibi...

Kısacası emperyalist savaş çıkırtkanları yine iş başında ve yine saldırganlıklarına teoriler üreterek dünya halklarını kandırma çabasında... Ancak yalanlar her geçen gün daha çıplak bir biçimde açığa çıkıyor.

İrkçı-siyonistlerin Filistin topraklarını gaspetme pervasızlığı sürüyor!

ABD Dışişleri Bakanı Condoleezza Rice, İstanbul’da düzenlenen “İrak’a Komşu Ülkeler Zirvesi”ne katıldıktan sonra Ortadoğu turuna çıkmış, Bush’un “fino köpeği” Tony Blair de aynı günlerde bölgede boy göstermişti.

Resmi açıklamalara bakılırsa, sicili kanlı bu iki savaş suçlusu, Filistin sorununa çözüm bulmak amacıyla bölgeye gelmişlerdi. Oysa biliniyor ki, bu iki emperyalist güçten İngiltere, siyonist devleti bir hançer gibi Ortadoğu halklarının bağrına saplayan sömürgeci güçtür. ABD emperyalizmi ise, yarım asrı aşan bir süreden beri ırkçı-siyonist devletin özel hamiliğini yapmakta, dahası mali ve silahlanma alanında tahkim ederek İsrail devletin ayakta kalmasını sağlamaktadır.

Varlıklarıyla Ortadoğu’yu kirleten Anglo-Sakson emperyalistlerin her iki temsilcisi İsrail, Mısır, Ürdün ve Filistin’de görüşmelerde bulundu. ABD güdümünde hazırlığı devam eden “Ortadoğu Barış Konferansı”nın ön hazırlığı çerçevesinde bölgeye gelen iki savaş kundakçısı, ırkçı-siyonistlerin pervasız hamileri olduğu için, üstü açık hapishanelerde kölece yaşamayı kabul etsinler diye, Filistin halkına baskı kurmaya çalıştılar. Emperyalist güçlerden medet umacak derecede umarsızlaşan Filistin yönetimi başkanı Mahmut Abbas’la ekibi ise, halen boş hayaller peşinde oldukları için, direnişçi Filistin halkının da emperyalist-siyonist güçlerin sahte vaatlerine inanmasını istiyor, bu yönde çaba harcıyor.

Söz konusu Filistin olduğunda, salt İsrail savaş makinesinin azgın saldırılarıyla emperyalist-siyonist

güçlerin Filistin halkını boğan ablukası bile, yayılan sahte hayalleri etkisiz kılmaya yeter. Ancak ırkçı-siyonistlerle onları koruyan emperyalistlerin Filistin’i hedef alan pervasızlıkları bunlardan ibaret değil. İrkçı Yahudilerin, İsrail ordusu koruması altında “Yahudi yerleşimleri” adıyla Filistin topraklarını parçalayıp gaspetmesi de vahşi işgalin en çirkin görünümlerinden biridir.

Batı Şeria, Gazze Şeridi ve Doğu Kudüs’ün 1967’de işgal edilmesinden kısa süre sonra kurulmaya başlanan Yahudi yerleşimleri, artık Filistin topraklarını tam bir kalbura çevirmiştir. İsrail devletin üzerinde kurulu olduğu toprakların %80’i acımasız katliamlar, terör saldırıları, akıl almaz işkence ve zorbalıklarla göç ettirilen Filistinliler’den gaspedilmiştir. Bununla da yetinilmemiş, siyonist rejimin bekçileri “Büyük İsrail” düşünüyü gerçekleştirmek uğruna her yola başvuracak kadar azgın oldukları için, toprak gaspı kesintisiz devam etmiştir.

İsrail ordusu koruması altındaki toprak hırsız Yahudiler, bir karavan ve bir tanker yerleştirip yanına İsrail bayrağı dikerek başlatıyorlar “yerleşim alanı” kurmaya. İşgalci ordu yerleşimleri korumak, bu yerleşimlere giden yollar açmak gerekçesiyle “geçiş koridoru” açarak işgal alanını genişletiyor. Ardından çevredeki Filistinliler’in çalışması, tarım, hayvancılık, narenciye vb. işlerin yapılması büyük ölçüde engelleniyor. Yerleşim alanlarına taşınan ırkçı-Yahudiler silahlı oldukları için, sık sık cinayet işliyor, ancak İsrail yasaları onları cezadan muaf tuttuğu için haklarında dava bile açılmıyor. Yerleşimlerin yasadışı

olduğu genel kabul görmekle birlikte, bu pervasızlık halen devam ediyor. Siyonizmin hamiliğini yapan emperyalist güçlerle medyadaki tetikçileri, dünyada eşi benzeri bulunmayan bu zorbalığı yok sayıyorlar. Bundan da güç alan toprak hırsız Yahudiler, sözümona barış konferansının toplanmak üzere olduğu şu günlerde bile yine işbaşındalar.

İsrail’de faaliyet gösteren ‘Barış Şimdi’ adlı işgal karşıtı örgütün yakın zamanda Yahudi yerleşimleriyle ilgili yayınladığı raporda, İsrail’in, Batı Şeria’daki yerleşimleri genişletmeyi durdurma sözü vermesine rağmen, buralardaki inşaat faaliyetinin devam ettiği belirtildi.

1967’de işgal edilen bölgedeki Yahudi nüfusunun artış hızının, İsrail’dekinden üç kat fazla olduğunu saptayan örgüt, Yahudilerin, yerleşimleri genişletme amacıyla karavanların kullanılmasına yönelik yasağı, prefabrik konutlar yaparak deldiklerini belirtti.

İşgal karşıtı örgütün raporunda da ifade edildiği gibi, işgal altındaki Filistin topraklarında Yahudi nüfusunun hızlı artışı, halen İsrail dışından gelenler arasından seçilen kökten-dinci, ırkçı, faşist Yahudiler’in özellikle yerleşimlere yönlendirilmesi sonucu gerçekleşiyor.

Hal böyleyken, emperyalist-siyonist güçlerle onlardan medet uman Mahmut Abbas ve ekibinin Filistin sorununun çözümünden söz etmesi, çirkin bir kandırmacadır.

Ancak, işgal karşıtı direnişin sembolü olan Filistin halkının artık bu tür ucuz kandırmacalara kanması söz konusu bile değildir.

Birleşik Arap Emirlikleri’nde 40 bin inşaat işçisinin grevi

Birleşik Arap Emirlikleri’nin (BAE) başkenti Dubai’de, inşaatı devam eden Burj Dubai’de çalışan inşaat işçilerinin Kasım ayının ilk günlerinde iş bırakarak başlattığı eylemin yayılması, Körfez ülkelerini ilk defa bu çapta bir grevle tanıştırdı. Kısa sürede yayılan greve BAE’nin 26 farklı bölgesinde çalışan 40 bin Asyalı işçinin katıldığı bildirildi.

İşçilerin herhangi bir haklarının bulunmadığı bu Ortaçağ kalıntısı krallık rejiminde sendika kurmak da, greve gitmek de yasaktır. Nitekim inşaat işçilerinin greve çıkmasını “uygar olmayan bir davranış” olarak niteleyen BAE Çalışma Bakanı, işçilerin ulusal güvenliği tehlikeye soktuklarını öne sürdü. Bu zihniyete göre, “uygar davranış”, 500 bin “yabancı işçi”nin demokratik ve sosyal haklardan yoksun bırakılıp köle gibi çalıştırılmasıdır.

Petro-dolarlarla semiren diğer Körfez ülkelerinde olduğu gibi BAE’de de işçi sınıfının ezici çoğunluğu genelde yabancılardan, özelde Asyalılardan oluşuyor.

Eylemi “uygar” bulmasa da, Dubai hükümeti asgari ücret konusunda gerekli adımların atılacağını duyurmak zorunda kaldı. Onbinlerin meşru grevinin basıncı ile asgari ücret uygulamasının BAE’de başlatılması, sadece bu ülkede değil, Körfez ülkelerinde kölece çalışma koşullarına mahkum edilen milyonlarca işçi için de bir kazanım olacaktır.

Almanya ve Fransa’da grev

Alman demiryollarında yük trenleri grevinden birkaç saat önce Fransa’da demiryolları işçilerinin başlattıkları grev Fransa’yı felce uğrattı.

Fransa demiryolu işçileri Cumhurbaşkanı Sarkozy’nin ekonomik reform programına karşı eylemlerinin ilk aşaması kapsamında süresiz greve çıktı. İş bırakma eylemi 13 Kasım gecesi uzak mesafe trenlerinde başladı. 14 Kasım sabahı Paris’teki metro çalışanları da greve katıldı. Demiryollarında şu an yüzde 15-20 arası tren çalışıyor. Grevin bitiş tarihi ise belirlenmedi.

Fransa’da demiryolları çalışanlarının yanısıra gaz ve elektrik sektöründeki işçiler de greve çıkacaklarını açıkladılar. Öğrenciler ve öğretmenlerin de iş bırakma ve okul işgali, tren istasyonlarının işgali gibi eylemlere başlaması bekleniyor. Adalet sisteminin dönüştürülmesi, bazı mahkemelerin kapatılmasını da içeren diğer bir reform paketi de tepki yarattı. Bu paket nedeniyle yargıçlar da greve gitmeyi planlıyor. Memurlar ise 20 Kasım tarihinde bir gün iş bırakacaklar.

Sarkozy ise planlanan “reform”ları sürdürmekte

kararlı olduğunu açıkladı. Çalışma Bakanı ise sendikalarla görüşme planladıklarını açıkladı.

Almanya’da tarihi grev

Almanya demiryolları tarihinin en büyük grevi başladı. Makinistler Sendikası GDL, 14 Kasım günü ülke genelinde saat 12:00’den itibaren makinistleri yük trenlerinde iş bırakmaya çağırdı. Aynı günün gecesi ise tüm yakın ve uzak mesafede işleyen yolcu trenlerinde greve gidilecek. Grev 17 Kasım sabahına kadar sürecek.

Grev planlandığı şekilde sürerse yük trenleri 62, yolcu trenleri 48 saat iş bırakacak. Tabandan ise süresiz greve gitme konusunda gösterilen basınç artıyor.

GDL Sendikası Alman Demiryolları Şirketi DB’nin (Deutsche Bahn) diğer çalışanlarından ayrı bir toplu sözleşme ve ücret artışı talep ediyor. Deutsche Bahn ise bu talepleri şu ana kadar reddetti. Son beş hafta içindeki bu altıncı grev, aynı zamanda tüm trenlerdeki ilk grev oluyor.

Demiryollarında örgütlü Transnet Sendikası ise hükümetin demiryollarını özelleştirme planları çerçevesinde kitlesel işten atmaların yaşanacağını, sosyal hakların da gaspedileceğini ifade ediyor. Transnet Sendikası başkanı özelleştirme saldırısına karşı kitlesel ve güçlü bir direnişle karşı koyacaklarını açıkladı.

Alman Devrimi ve Rosa Luxemburg

Volkan Yaraşır

1918-1923 Alman Devrimi, tarihe “gerçekleşmeyen” devrim olarak geçti. 5 yılı kapsayan bu süreçte, Almanya’da aralıklarla yaşanan devrimci durumlara karşın, işçi kitlelerinin mücadelesine nüfuz edecek, bu mücadeleye yön verecek ve şekillendirecek güçlü ve yaygın bir devrimci partinin olmaması, devrimin yenilgisini kaçınılmaz kıldı.

Kasım 1918 ve Ocak 1919 ayaklanmalarında, işçi ve asker konseylerinin kurumsallaştırılamaması, Kapp Darbesi sonrası oluşan koşulların lehte kullanılamaması ve yeterli düzeyde değerlendirilememesi, KPD-Alman Komünist Partisi’nin Mart 1921 ayaklanmasında konjonktürden yararlanmaması, gücünü abartarak sürece erken müdahale etmesi ve bu olumsuzluğun etkisiyle 1923’te tereddütlü davranması, “gerçekleşmeyen” devrimin zeminlerini ördü.

Alman Devrimi, reformizmin ihanetini, reform ve devrim arasında uzlaşma aramanın kaçınılmaz trajedisini göstermesi açısından derslerle dolu oldu.

Alman devrimci solu, sosyal demokrasiye karşı 1912’den beri ilkeli bir muhalefet sürdürmesine, bunu izleyen süreçte, 1914’te SPD-Alman Sosyal Demokrat Partisi’nin ihanetinin açığa çıkmasına ve 1916’da bir grup -Spartakistler Birliği- oluşturmaya rağmen, SPD içinde kalarak, sosyal demokrasiye gerektiğinde kopmadı, disiplinli, ortak politikalara sahip devrimci bir partiyi zamanında oluşturamadı.

1918-1923 “devrim yılları” arasında, işçi hareketiyle bütünleşmiş reformizmin hegemonyasını parçalayacak devrimci bir partinin olmamasının sıkıntıları şiddetle hissedildi.

Alman Devrimi, devrimde öznel öge ve iktidar sorununu yakıcı olarak ortaya koydu.

Alman Devrimi’nin yenilgisi daha büyük bir yenilgiye kapı aralayarak, Hitler faşizmine giden yolu açtı. Bu yenilgi aynı zamanda Ekim Devrimi’nin gelişimini de etkiledi. Dünya devrimi yalıtıldı. Çünkü Ekim Devrimi dünya devriminin bir parçası, bir başlangıç noktasıydı. Ekim Devrimi ulusal sınırlara hapsoldü.

“Gerçekleşmeyen” Alman Devrimi, her şeye rağmen gelişmiş kapitalist bir ülkede devrimin olanaklı olduğunu göstermesi açısından büyük önem taşıdı.

Alman Devrimi’nin en önemli adı Rosa Luxemburg’tu. Onun ideolojik-teorik mimarisi aynı zamanda devrimin yoluydu.

Alman Devrimi’nin her momentini Rosa’nın teorik gücünü geliştirdi. Konsepsiyon yeteneğini artırdı. Devrimci sürecin her momentinde Rosa Luxemburg’u görmek mümkündü. Rosa’nın ideolojik-teorik mimarisi bir yanıyla Alman Devrimi’nin anatomisi, diğer yanıyla Marksist teorinin önemli katmanları oldu.

Rosa Luxemburg: İhtilalin kızı

Rosa Luxemburg’un siyasal kimliğinin oluştuğu ve oturduğu dönem imparatorluklar çağına denk düşer. Hobsbawn açılımıyla bu çağ 1875’lerde başlar 1914’te sona erer.

Bu dönem 20. yüzyılın niteliğini oluşturan bütün olguların köklerinin ortaya çıktığı, 30 yıllık bir kesittir. Rosa Luxemburg bu olağanüstü ve paradokslarla dolu yılların içinde entelektüel gücünü ve o mükemmel politik dehasını inşa etti. Yine aynı süreç, onu asi bir baş haline getirdi, kuşku ve eleştiriyi silaha dönüştürme yeteneği verdi.

Rosa’ya göre, sosyalizm engin bir yenilenme ve

zenginleşme kaynağıydı. Gücünü ve derinliğini eleştirinin yıkıcılığından ve yaratıcılığından almaktaydı. Dogma, sosyalizmi donduruyor ve gericileştiriyordu.

Rosa Luxemburg, Marx’ın “varolan her şeyi insafsızca eleştirme” yöntemini benimsedi. Sosyalizm düşüncesi içinde tartışılmayacak hiçbir konunun olmadığını ileri sürdü. Kişisel tarihinde de tüm kavramları, kurumları ve kişileri tartışabilecek ve eleştirebilecek teorik kapasiteye ve cesarete sahip olduğunu gösterdi.

Sosyalizm mücadelesi içinde Rosa Luxemburg kadar eleştiriyi silaha dönüştüren, teorik yenilenmenin bütün risklerini kimliğinde taşıyan ve bunu salt bir teorisyen olarak değil, mükemmel bir pratisyen olarak da gerçekleştiren başka bir kimlik yoktur desek abartmış olmayız. Daha 1900’lerin başlarında, SDP’nin “görkemli” bir yapı olarak görüldüğü, Kautsky ve Bernstein gibi müthiş karizmatik ve teorik etkiye sahip kimliklerin varolduğu şartlarda, partinin niteliğini ilk tespit eden Rosa Luxemburg’tur. Rosa Luxemburg partinin, heybetli görünümünün altındaki hantallığı, bürokratik kastlaşmayı ve sistem tarafından ıslah edilmesini teorik sezgileriyle çözümledi ve bütün siyasal riskleri göze alarak ilk ifade eden oldu.

Rosa Luxemburg statüko düşmanıydı. Dönemin tartışılmaz isimlerine karşı aldığı tutum ve teorik tavır bu özelliğinin somut göstergesidir. Rosa Luxemburg, teorinin devrimcileştirilmesinin savaşıydı. Aynı zamanda eylemin teorileştirilmesinin savaşıydı olduğu gibi...

Sosyal reform mu, sosyal devrim mi?

1890’lar Almanya’nın toplum ve devlet ilişkilerinde bir dizi değişimin yaşandığı yıllar oldu. Alman kapitalizmi, 1873 durgunluğunu aşmasıyla birlikte, emperyalist amaçlar doğrultusunda Afrika’dan Büyük Okyanus havzasına, Osmanlı topraklarından Avusturya-Macaristan’a kadar geniş bir coğrafyaya yönelik politikalar geliştirmeye ve adımlar atmaya başladı. Ülke içi politikalar da bu makro plana uygun hale getirilmeye çalışıldı. Bu yönde işçi sınıfı içinde özellikle vasıflı işgücüne farklı ücret politikaları uygulandı. Tekeller bu yöntemle vasıflı işçileri işçi sınıfından kopartarak, işçi aristokrasisi ya da Engels’in ifadesiyle ayrıcalıklı işçiler yaratıp, işçi sınıfının birleşik gücünü parçalamak istiyorlardı.

İşçi sınıfı içinde bir zaman sonra oluşan bu aristokrat kesim, SDP’nin parlamenter çizgisiyle bütünleşti. Siyasal arenada reformcu eğilim giderek güçlenmeye başladı.

Bu eğilimin en önde gelen sözcüsü Bernstein’dı. 1896-1898 arasında Bernstein, Kautsky’nin yönettiği Die Neue Zeit gazetesinde “Sosyalizmin Sorunları”nı içeren yazılarıyla “yeni politik” açılımlarda bulundu. Bernstein, “Evrimci Sosyalizm” diye de tanımlanan temel görüşlerinde, kapitalist toplumun gelişiminin sınıflar arası çelişkiyi yumuşatacağını, kapitalizmi ehlileştirceğini ve sendikal mücadeleyle kapitalist sömürünün ortadan kalkacağını ileri sürmekteydi. (1)

Rosa Luxemburg, Bernstein’ın tezlerine karşı çıkıp, parti yönetiminin de bu revizyonist görüşlere (bütün kuşkusuna rağmen) tavır almasını istedi. Çünkü Rosa, SDP üzerindeki Kautsky’nin ağırlığının farkındaydı. Her ne kadar Kautsky örgütlülüğü korumayı amaçlasa da eylemsizliği savunuyordu. Rosa, Kautsky’nin sosyalizme bakışındaki problematiği daha o günlerde

görüyordu.

Rosa Luxemburg 1899’da yayımlanan “Sosyal Reform mu Devrim mi?” adlı çalışmasıyla Bernstein’ın revizyonist görüşlerine yönelik eleştirilerini dile getirdi. Böylece SDP içinde reformizm ile devrimci çizgi arasında en sert biçimde devam edecek mücadele net olarak taraflarını bulmaktaydı. Luxemburg bu çalışmasında, kapitalizmin çelişkileri, devrimci mücadele içinde sendikaların rolü, parlamentarizm, karma hükümetler, devrimci şiddet, açlık ve devrim gibi konuları inceleyerek işçi sınıfının kurtuluşunun sosyal reformlarla değil, sosyal devrimle mümkün olacağını savundu.

Rosa’nın entelektüel yeteneklerinin konsantre ifadelerinden biri olan bu çalışma, onun çıkarsama gücünü ve eleştiri silahını kullanmadaki cüretini ortaya koydu. Rosa, SDP’nin hızla büyüdüğü ve herkesin bu büyüme karşısında büyüldüğü koşullarda, partinin karşılaşacağı sorunları alenen gösteriyordu. Parti içinde sendikalara ve sendikacılara (sendikal bürokrasiye) yönelik eleştiri mahiyetinde hiçbir şeyin söylenemediği bir dönemde Rosa Luxemburg, sendikaları bir emek sisysphos’u olarak değerlendirdi. “*Sendikalar; kârın saldırısına karşı, emek gücünün savunma örgütü olmaktan başka bir şey değildir. Çalışan sınıfın kapitalist ekonominin baskısına karşı direnişini ifade eder.*” Kısaca, Luxemburg sendikaların ancak ücret sistemini etkileyebileceğini, fakat ücretli emek sistemini değiştiremeyeceğini, yıkamayacağını belirtti.

Kitle grevleri

Rosa Luxemburg’un siyasal sistematğinde kitle hareketi büyük önem taşır. Rosa, bu konuyla 1890’ların sonlarında ilgilenmeye başladı. Özellikle Belçika işçi sınıfının anayasal haklar elde etmek ve seçim sistemini değiştirmek yönünde, önce 1891’de, daha sonra 1893’te, gerçekleştirdiği kitlesel grevler uluslararası düzeyde sarsıcı etkiler yaratmıştı. Rosa bu eylemler üzerine eğilerek önemli çözümlemelerde bulundu. Kitle grevlerini, proletaryanın özel savaş silahı olarak değerlendirdi. Kitle inisiyatifine büyük önem verdi. 1905 Rus Devrimi düşüncelerini daha sistematize etmesine yaradı. İşçi sınıfının iktidar mücadelesinin temel yönteminin, siyasal ve ekonomik nedenli kitle grevleri olduğunu belirtti.

Rosa’ya göre, kitlelerin siyasal önderliğinin burjuvazinin elinde olduğu, devrimin kapsamının hükümet değişikliği ile sınırlı tutulduğu geçmiş burjuva devrimlerinde, barikat savaşları belirleyici mücadele biçimiydi. Ama işçi sınıfının var olan siyasi iktidarı almak ve kapitalist sömürüyü sona erdirmek için yürüttüğü devrimci mücadelede ise, temel mücadele biçimi kitle grevleriydi. Rosa için, kitle grevleri, işçi sınıfının kendini örgütleme faaliyeti idi. Aynı zamanda işçi sınıfını harekete geçirme ve şekillendirme anlamında doğal bir işlev görüyordu. Kitle grevleri devrimci hareketin kendiliğinden oluşan biçimiydi.

Rosa, geçmiş burjuva devrimlerinin ana hareket biçimi olan barikat savaşlarının da bu süreçte devrimci mücadele hattının bir anı olduğunu ifade eder. Ayrıca Rosa, Rusya’daki kitle grevlerini değerlendirerek, devrim döneminde işçi sınıfının siyasal mücadelesi ile ekonomik mücadelesinin birbirini etkilediğini ve beslediğini belirtir. Birinin diğerinin doğuşunu ve yaygınlaşmasını sağladığı gibi, öbürünün de benzer şekilde etkide bulunduğunu ileri sürer. Bu bağın nedeni

ve sonucu arasında sarmal ve değişken bir ilişkinin varlığına vurgu yapar. Bunun yanında Rosa, kitle grevlerinin işçi sınıfının örgütsel kapasitesini arttırdığı gibi, entelektüel gelişmesini de sağlayacağını söyler ve ek olarak kitle grevlerinin hazırlıksız ve zamansız gerçekleşen bir dizi ayaklanma sonucunda, yaşanan kısmi yenilgilerle olgunlaşan, işçi sınıfının devrimci ayağa kalkışını gösteren açık bir ayaklanma olduğunu ifade eder.

Sermaye birikimi

Rosa Luxemburg 1913’te yayımladığı “Sermaye Birikimi” adlı kuramsal çalışmasıyla Marksist öğretiyeye önemli katkılarda bulundu. Luxemburg, bu çalışmasında sermaye birikimi üzerine klasik Marksist şemayı inceleyerek, bu şemaya bazı eleştiriler getirdi. Kapitalizmin, sömürge ülke pazarlarına doğru genişlemesinin nedenlerini ortaya koydu. Bu genişlemenin (sermaye ihracının) kapitalist ekonomik sistemin iç çekişmeleri üstüne ne tür etkileri olduğunu çözümlledi.

Rosa, Sermaye Birikimi’nde, emperyalizm üzerine en yaratıcı ve en özgün çözümlemelerde bulundu. Kapitalizmin artı-değeri realize etmede kapitalizm dışında kalan üretim biçimlerine gereksinim duyduğunu, realizasyon sorununa çözüm bulmak için bu üretim biçimlerine nüfuz ederek onları dağıttığını açıkladı.

Rosa, emperyalizmi dışsal bir değişken değil, daha çok biriktirme dürtüsüyle hareket eden kapitalist üretim biçiminin ayrılmaz parçası olarak gördü. Emperyalizmi tanımlamaya yönelik “ekonomik açıklamanın” kapitalizmin işleyiş mekanizması içinde mana kazanacağını belirtti.

Rosa, kapitalizmi ve kapitalizm dışı üretim arasındaki ilişkileri ortaya koyarak, azgelişmişlik ve emperyalizm bağlamını kurdu. Emperyalizm ve militarizm arasındaki içkin ilişkiye de özel vurgu yaptı.

“Sermaye Birikimi” adlı çalışmaya Marksist düşünürler farklı düzeylerde eleştiriler getirdi. Yine de bu eser “*Kapital’in kategorik sistemini, yeni çağın ışığında ve dünya boyutunda yeniden düşünüp geliştirmede, en radikal ve özgün çabayı simgeledi.*” (Rosa Luxemburg, Sermaye Birikimi; Belge Yay., 2004, s. 8.)

G. Lukacs’a göre Luxemburg bu çalışmasıyla “... *ipliğin ucunu Marx’ın bıraktığı yerden yakalayıp (emperyalizm) sorununu Marx’ın ruhuna uygun bir şekilde çözdü*”. (Age., s. 19)

1917 Ekim Devrimi

Ekim Devrimi sırasında tutuklu olan Luxemburg, Bolşevikleri ve Lenin’i yürekten destekledi. Bolşevik Partiyi Rus ihtilalinin motor gücü olarak gördü. “*Lenin’in partisi gerçekten devrimci partinin misyonunu ve görevini kavramış tek partiydi; ‘bütün iktidar proletarya ve köylülerin ellerine’ sloganıyla devrimin sürekli ilerlemesini güvenceye alıyordu. Bolşevikler bu sayede, Alman Sosyal Demokrasisi’nin üstüne kabus gibi çöken ‘halkın çoğunluğunu kazanma’ sorununu çözmüşlerdi... Ancak nasıl önderlik edileceğini, yani olayların nasıl ileri götürüleceğini bilen bir parti fırtınalı zamanlarda destek toplar*” (Peter Nettle, Rosa Luxemburg; Ataul Yay., cilt 2, 1996, s. 201). Ama kaygılarını belirtmeyi de ihmal etmedi. Hem de Ekim’in o görkemli günlerinde... Öne çıkardığı temel konulardan biri devrimin giderek demokrasiyi devre dışı bırakması ve dejenere etme riskiydi.

Rosa’ya göre, önemli olan devrimin tüm aşamalarında kitlelerin bizzat işin içinde olmaları ve daha önce burjuva iktidarında kullanamadıkları her türlü özgürlüğü sonuna kadar kullanabilmeleri idi.

“*Luxemburg, Lenin’den farklı olarak, parti yaşamıyla toplum yaşamını, partiyle devrimden sonraki toplumu ayırmıyordu; onun gözünde sosyalist devrim,*

sosyalizmin partiden bütün topluma genişlemesinden başka bir şey değildi.” (Age, s. 207)

Luxemburg, bir düzine aydının masa başında sosyalizmi kuramayacağını, sosyalizmin kitlelerin yaratıcı gücüyle inşa edileceğinin altını özellikle çiziyordu.

“*Evet, evet: Diktatörlük! Ama bu diktatörlük bir demokrasi uygulama biçiminden ibarettir; onun kaldırılması değil, burjuva toplumunun ekonomik koşulları ve kazanılmış hakları üzerine enerjik ve kararlı elkoymadır ki bu elkoyma olmadan sosyalist değişim gerçekleşemez. Bu diktatorya, sınıfın diktatoryası olmalıdır; sınıf adına yöneten küçük bir azınlığın değil...*” (Rosa Luxemburg, 1917 Ekim Devrimi; BDS Yayınları; 1989, s. 33)

Böyle olmaması durumunda devrimin asıl dinamosunu (kitleleri) kaybedeceğini ve toplumun ağır bir “uykuya çekileceğini” belirtti.

Rosa, kitle inisiyatifine son derece önem vermektedir. Ona göre devrimci işçi hareketinin eylem içinde yaptığı hatalar, en iyi merkez komitesinin yanılmazlığından daha değerliydi.

Rosa’nın bu yaklaşımı kitlelerin gücünü abartma ya da kitle kuyrukçuluğu değildi. O kitlelerin örgütlü bir önderliğe ihtiyacı olduğunu savunuyordu. Ama bu önderliğin kitlelerle bütünleşen, kitlelerle soluk alıp veren ve kaynaşan bir niteliği olması gerektiğini vurguluyordu.

Devrim her ne kadar parti liderliğinin dışında kendiliğinden başlayan bir hareket olsa da, “tüfeğin tetiği çekildikten sonra” başka bir evreye giriyordu. Rosa işte bu noktada “gelecek her yerde Bolşevizmdir” diyordu.

Rosa ile Lenin arasında sınıf ve parti anlayışı üzerine yer yer farklı görüşler, sert tartışmalar olsa da burada dikkat edilecek en önemli nokta, Rusya ile Almanya’nın toplumsal maddi şartlarının farklılığı, Alman işçi hareketinin gelişmişlik düzeyi ve Rosa’nın SDP gibi bürokratik merkeziyetçi bir yapı içinde faaliyet yürütmesinin etkileri vardı.

Rosa ulusal sorun üzerine ilginç tespitlerde bulundu. Polonya merkezli çözümlemelerinde, kapitalizm altında, ulusal bağımsızlık sloganının hiçbir ilerletici değeri olmadığını vurguladı. Ayrıca Bolşeviklerin milliyetler sorunu yaklaşımını da eleştirmekteydi.

Rosa’nın ulusların kendi kaderini tayin hakkı sloganı yerine önerisi şöyleydi: “... *Bir devrim alanı olarak Rus İmparatorluğu’nun birliğini dışıyla tırnağıyla savunarak ve her türlü ayrılığa cephe alarak, imparatorluk alanı içindeki devrimci güçlerin sağlam birliği, dayanışma ve Rus Devrimi alemindeki bütün topraklarda yaşayan proleterlerin ayrılmazlığı için çalışmak.*” (Tony Cliff, Rosa Luxemburg, Anadolu Yay., 1968, s. 86)

Rosa toprak sorununa ilişkin olarak da önemli açıklamalar yaptı. Rusya’da Ekim sonrası toprak sorununa ilişkin düşünceleri şöyleydi: Toprak mülkiyetinin köylüler arasında paylaşılmasının, kırsal alanda özel mülkiyetin gücünü artıracak ve böylece gelecekte sosyalist dönüşümün önünde büyük engeller oluşabileceğini belirtti.

Fakat Ekim Devrimi’nin ilk on yıllık kesitinde yaşananlar Rosa’nın toprak sorununa ve milliyetler sorununa ilişkin temel açıklamalarında yansıdığını gösterdi. Buna rağmen milliyetler sorununa ve toprak sorununa ilişkin geliştirdiği birçok tezi de hayatın zengin pratiği içinde doğrulandı.

O, keskin bir kılıç, canlı bir devrim aleviydi

Rosa Luxemburg mükemmel bir beyindi. Devrimci savaşa üstün entelektüel yeteneklerini ve yüreğini koydu.

İşçi sınıfının mücadelesini itinayla korumaya, geliştirmeye ve yükseltmeye çalıştı. Bu mücadelenin sistem içine çekilerek eritilmesine, sosyalizmin deforme

edilerek kapitalizmin restorasyon aracına çevrilmesine karşı eylemin ve kuramın militanı oldu. Reformizme karşı, devrimin savunusu yaptı. Fabrikayla sokak arasındaki diyalektiği kurdu, sokağın ve fabrikanın manifestosunu yazdı. Spartakistler’in devrimi istediğini haykırdı.

Eleştiri ve kuşkuyu silah haline dönüştürdü. Marksizmin dogmatikleştirilmesine karşı, devrimin kartalı gibi hareket etti. Yıktı ve yeniden yaptı.

O, sosyalizm tarihinde bürokratizme, sektterizme ve ikameciliğe karşı en ciddi uyarıları yapandı.

Kitlelerin yaratıcı gücüne inandı ve kitlelerden öğrenmeyi esas aldı. “Sosyalizmin tepeden inme emirlerle” kurulamayacağını ve işçi demokrasisinin yaşamsal önem taşıdığını belirtti.

Tarihi, insan eylemin bir sonucu olarak gördü.

Rosa’ya göre kapitalizm, sosyalizmin bekleme odası ya da barbarizmin uçurum kenarıydı.

20. yüzyıl tarihi Rosa’nın bu düşüncesini bütünüyle doğruladı.

“Ya sosyalizm ya barbarlık” şiarının bugün dünden daha anlamlı bir yerde durması boşuna değildi.

O hep asi bir baş olarak kaldı.

Burjuvazinin karşısında devrimin yılmaz savunucusu olduğu gibi, “yanılmaz otoriteler”e karşı da hiçbir zaman boğun eğmedi.

Ona devrim yol gösterdi.

O devrimin yolunu izledi. Rosa’nın bu otorite tanımaz tutumu ve eleştiriye militanlaştıran tavrı, uzun dönem sol çevrelerin kendisine karşı mesafeli olmasına yol açtı. Rosa yok sayıldı.

Rosa’nın sistematığı anlaşılmadan ve bilinmeden, Rosa üzerine spekülasyonlar yapıldı. Rosa’nın savaş açtığı dogmatizm, Rosa’nın düşüncelerinin kavranmasına da engel oldu.

Fakat o, Lenin’in dediği gibi “devrimin kartalıydı”.

Derin bir insan sevgisi, gerçeği bulma isteğinin sınırsız arzusu, cesaret ve özveri, militan mücadele Rosa demekti.

Rosa, arkadaşı Sonia’ya (Karl Liebknecht’in eşine) hapishanede yazdığı mektupta şöyle diyordu: “Her şeye rağmen görev başında, bir sokak çatışmasında ya da dar ağacında can vermek isterim”. Öyle de oldu. 1918 Aralık ayında Spartakist ayaklanma bastırıldı. Sosyal demokrat hükümet kazanmıştı. Bütün ısrarlara rağmen Rosa, Berlin’i terk etmedi. Spartakist kıyım başlamıştı. Rosa ve Karl Liebknecht bir müddet sonra tutuklandı. Cezaevine götürülürken askerler tarafından dipçik darbeleriyle katledildiler. Alman devriminin önderleri sosyal demokrasinin kurbanı olmuşlardı. Rosa yine haklı çıkmıştı. O, sosyal demokrasinin ihanetle sonuçlanan yönelimlerini yıllar önce tespit etmişti.

Rosa’nın yakın arkadaşı Clara Zetkin’in onun ölümü üzerine yazdıkları hala manasını korumaktadır: “*Rosa Luxemburg’ta sosyalist fikir, hem kalbin, hem beynin hiçbir zaman sönmeden yanan güçlü ve egemen bir ihtirastıydı. Bu şaşırtıcı kadının büyük amacı sosyal devrim yolunu hazırlamak, sosyalizme giden tarih patikasını temizlemektir. Devrim denemesi, devrim için çarpışmak onun en büyük mutluluğuydu. Bütün hayatını ve varlığını sosyalizme vakfetti... O, keskin bir kılıç, canlı bir devrim aleviydi.*”

Dipnotlar:

(1) Bernstein’in “Evrimsel Sosyalizm” adlı açıklamaları bir pratik vurguyu içermektedir. Bu, SPD’nin sistemle iç içe geçen, hantal ve statükocu, durgun “devrimi bekleyen” tavrına yönelik bir anlamda “eleştiridir”. Aslında Alman Sosyal Demokrat Partisi’nin yaptığını tanımlamakta, sistemle uyumunu açıkça ifade etmektedir. Bernstein son derece pragmatik olarak kapitalizmi yıkmayı değil, kapitalizmi ehlileştirmeyi hedef alır. Ona göre “işçi sınıfını kalkındıracak ve devleti demokrasi anlamında dönüştürebilecek reformlar (için) mücadele” esas alınmalıdır. Bernstein’in teorileri özünde, işçi sınıfının devrimci gücünün nötrleştirilmesini ifade eder. Bu teori, sınıfın nesneler yığını haline getirilmesinin teorisidir.

Neden birleşik mücadele?

M. Can Yüce

Birleşik mücadele çok önemi ve günün yakıcı konularından biri... Kürdistan ve Türkiye devrimci hareketlerinin hem ilkesel ve stratejik, hem de güncel gereklilik ve zorunluluklardan dolayı neden birleşik bir mücadele sürecine yönelmeleri gerektiğini ana çizgileriyle de olsa ortaya koymak durumundayız.

Bilindiği gibi, özel savaş aygıtı, Güney’e savaş hazırlıkları eşliğinde psikolojik savaşı akıl almaz boyutlara tırmandırdı. Bu, salt bir psikolojik savaş değil, aynı zamanda kitlesel kırım provası, yeni türden “Kürt 6-7 Eylül Olayları”nın provası niteliğindedir. Güney’e savaş, Kuzey ve Türkiye’de Kürt kırımını, böyle bir gelişmeyi “akıl almaz”, “intihar” olarak değerlendirenler, “TC’nin sonu” gibi görenler var. Kuşkusuz bir “iç savaşla” “Kürtler’in defterini nihai olarak düme” sevdasında olanlar için bu, bir çözüm, bir “son şans” olarak görülüyor. Bu yaklaşımın yapamayacağı bir çılgınlık, girişemeyeceği bir akıl dışılık olamaz! Kürt kırımını, bir Kürt 6-7 Eylül’ü, gözardı edilmemesi gereken ciddi bir tehlikedir ve bunu bütün boyutlarıyla kavramak, bunu önleyecek, bunun karşısında ciddi bir barikat örecektir ciddi bir barikat örecektir ciddi bir çalışmaya yönelmek gerekiyor; bunu ertelemeden hemen yapmak yaşamsal önemdedir.

Kürt düşmanlığı ve kırımını, aslında, Türkiye emekçilerine, onların devrimci-demokrat mücadelelerine ölümcül bir darbe niteliğindedir. TC’nin tarihi bunun sayısız örnekleriyle doludur. Birkaç örnek: 1925 tarihinde Şeyh Sait Ayaklanması’nı bastırmak amacıyla çıkarılan Takrir-i Sükûn Kanunu, aynı zamanda Türkiye’deki en sıradan burjuva liberal muhalefeti de vurdu, her türlü muhalefet bu yasa ile susturuldu. 12 Mart Muhtırası Türkiye devrimci hareketini bastırmak için gündeme gelmiş, Kürdistan halkı da bundan fazlasıyla “nasibini” almıştı! Sadece Kürt yurtseverler, demokratlar, devrimci öğrenciler değil, sıradan halk, köylüler sıkıyönetim postalları altında ezdirilmişti... 12 Eylül’ün hedefinde Kürdistan ve Türkiye devrimci hareketleri vardı ve uygulamaları bugüne kadar çeşitli şiddetlerde devam etmektedir. 1984 15 Ağustos’undan bu yana uygulanan OHAL’ler, Sansür-Sürgün Kararnameleri, Terörle Mücadele Kanunları, F tipi zindanlar, halklarımızı ve emekçileri, onların devrimci, demokrat, sosyalist öğelerini hedeflemiş, tanımsız acılar tattırmıştır...

Günümüzde şaha kaldırılan ırkçı şovenizm, linç kampanyaları, Kürtler’i hedefleyen katliam provaları, aynı zamanda Türkiye devrimci hareketlerini, onların her düzeyden mücadelelerini de vuruyor, onun önünde ciddi bir duvar olarak yükseliyor... Devrimcilere karşı geliştirilen linç girişimlerini hatırlamak ve hatırlatmak yeterlidir...

Ortak çıkarlar ve yaşanan ortak sorunlar Türkiye emekçileri ve halklarıyla birleşik bir mücadeleyi gerekli kılmaktadır. Bunun çimentosu ise devrimci yurtseverlik ve bağımsızlıkçı çizgiyi kendine içermiş devrimci enternasyonalist çizgiden başkası değildir.

Bu, güncel zorunluluklardan değil, emekçi halkımızın ulusal ve toplumsal kurtuluş ihtiyaçlarından, bunun ilkesel ifadesinden kaynaklanıyor.

Özel savaş aygıtı ırkçı şoven ve Kürt düşmanı kampanyayı her açıdan kışkırtıyor, bunu gizleme gereğini dahi duymuyor. Genelkurmay’ın açıklamaları bunun en somut kanıtı niteliğinde... Topyekûn bir Kürt kırımının kendilerinin sonlarını da hazırlayacağını bilmelerine rağmen bu hareketi Kürtler’i bastırmada, teslim almada ve diplomaside bir silahı olarak kullanmayı ve bunu yaparlarken, kontrolü elden kaçırmamayı planlıyorlar. Ya da kontrol konusunda kendilerine ve kurdukları mekanizmalara güveniyorlar. Ama bu tür hareketlerin içinde taşıdığı kontrol dışı dinamiklerin yıkıcı etkilerinin nereye varabileceğini bugünden hesaplamaları mümkün değildir, yani hesaplarının tutmama olasılığı da çok yüksektir!

Gelinen noktada ne yapmalı, hangi mücadele araçlarını geliştirmeli? Can alıcı soru budur!

Tabii mücadele araçlarından önce, mücadele ilkeleri, stratejisi ve programı önemli... İdeolojik ve politik çizgide doğru bir rota tutturulmadan mücadele araçları konusunda söylenecek her sözün havada kalacağı açıktır. Bu noktada Türkiye devrimci hareketlerinin, emekçilerin, sınıf temsilcilerinin ideolojik ve politik duruşu çok önemlidir. ırkçı şoven histeriye, Kürtler’i linç kampanyalarına karşı net, açık ve dolaysız bir tutum almaları gerekir. “Kürt düşmanlığına karşıyız, Kürtler’i kırmayı hedefleyen bir iç savaş hepimizin sonunu getirir” gibi bir söylem, elbette önemlidir, ama yeterli olmadığı çok açıktır.

ırkçı-şoven çizgiye, Kürt düşmanlığına, özel savaş uygulamalarına karşı en net ve dolaysız devrimci demokrat tavır, Kürt ulusunun bağımsız devlet kurma hakkı dâhil kendi kaderini belirleme hakkını tanımaktan, bu hakkı meşru görmekten, bu uğurda verilen mücadeleleri desteklemekten, en azından buna saygı göstermekten geçer. Bunun somut ifadesi, Güney Kürdistan’daki halkımızın kazanımlarına saygı ve destek, buna yönelik her türlü saldırıyı gayri meşru ve haksız olarak değerlendirmek güncel bir görev olduğu gibi, halklarımızın birleşik mücadelesini geliştirmenin de yapı taşlarından biridir. Bu yaklaşımı Kuzey Kürdistan halkının 30 yılı aşan mücadelesine, tüm eleştirel noktalara rağmen, saygı ve destekle birleştirmek önemlidir. Kısacası birleşik mücadelenin her iki ayağını sağlam oluşturmak için Kürt halkını, onun bütün demokratik hak ve özgürlüklerini tanımak, bunların kazanılması uğrunda verilen mücadeleleri desteklemek kaçınılmazdır, demokrat olmanın da vazgeçilmez koşulu budur! Bunun dışında düzene, özel savaşa, resmi çizgiye ve ırkçı şovenizme karşı her tereddütlü yaklaşım, Kürtler’in kendi kaderlerini tayin hakkını savsaklayan her yaklaşım, birleşik mücadeleye değil, ırkçı şoven çizgiye su taşır...

Öte yandan Kürt emekçileri ve onların devrimci temsilcileri, ulusal dar görüşlülüğe mahkûm olmadan Türkiye emekçileriyle birleşik mücadele gerekliliğini kavramak ve bu uğurda etkin bir çaba sergilemek durumundadırlar. Unutulmamalıdır ki, milyonlarca Kürt emekçi Türkiye metropollerinde çalışıyor ve yaşam kavgasını veriyor. Bu Kürt emekçilerinin tek başlarına emek mücadelesinde, demokratik ve haklar mücadelesinde başarılı olmaları mümkün değildir. Aynı durum, ırkçı şoven saldırılara, yeni Kürt 6-7 Eylül’lerin karşı verilecek mücadele açısından da geçerlidir. Kürt egemen ve orta sınıflarının tercihi düzenle, TC ile bütünleşmektir. Bunu, daha önce düzen partileri içinde ve kendi kimliklerinden soyunarak, her türlü hakaret ve aşağılanmayı göze alarak yapıyorlardı. Bunu yapanlar yine var. Şimdi bunların dışında başka bir grup, bunu kimliklerinden soyunarak değil, aşağılanmadan ve kimi kültürel kırıntılar elde ederek yapmak istiyor. Kürt egemen ve orta sınıflarından bu iki grubun ne ciddi anlamda bir Kürt programları var, ne de ırkçı-şoven dalgayı, özel savaşa karşı elle tutulur mücadele perspektifleri ve güçleri... Düzen içi bir “reform”, Kürdistan özgürlük ve bağımsızlık sorununu çözemeyeceği gibi, yeni saldırı ve kırım politikalarına karşı da bir cevap olamaz. Aynı şekilde ulusal dar görüşlülüğün, kendini tecridin veya burjuva milliyetçi bir yaklaşım ve çizginin de başarılı olma şansı yoktur. Ortak çıkarlar ve yaşanan ortak sorunlar Türkiye emekçileri ve halklarıyla birleşik bir mücadeleyi gerekli kılmaktadır. Bunun çimentosu ise devrimci yurtseverlik ve bağımsızlıkçı çizgiyi kendine içermiş devrimci enternasyonalist çizgiden başkası değildir.

Bu, güncel zorunluluklardan değil, emekçi halkımızın ulusal ve toplumsal kurtuluş ihtiyaçlarından, bunun ilkesel ifadesinden kaynaklanıyor.

Birleşik mücadelenin, hiç kuşkusuz, iki temel ayağı vardır. Biri, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi; diğeri, Türkiye Devrimci Hareketi’dir. Bu, bu ikisinin varlığı ve stratejik bir platformda buluşmalarıyla, bu doğrultuda verilecek günlük çabalarla başarılabılır.

13 Kasım 2007

Sosyalist Devrim kadını özgürleştirdi, toplumsal yaşamın her alanında eşitlik sağladı...

Ekim Devrimi ve kadın sorunu

“Hiçbir hükümet hatta en ilerici cumhuriyet bile, en ilerici burjuva demokratik devlet bile kadınlara tam eşitlik vermedi. Öte yandan Rusya Sovyet Cumhuriyeti, kadınların eşitsizliği konusundaki tüm hukuki kalıntıları istisnasız derhal süpürüp attı ve bir çırpıda kadınlara kanun önünde tam eşitlik verdi.”

Lenin

1917 Ekim Devrimi ile birlikte dünya tarihinde yeni bir sayfa açıldı. Dünya işçi ve emekçilerinin kurtuluşunu işaret eden proleter devrimler çağı başladı.

Rusya’da milyonlarca emekçi kadın-erkek fedakarlık ve zorluklarla dolu mücadelede elele verip iç ve dış düşmana karşı bütün dünya proletaryası ve ezilen halkları için yolu açtılar. Devrimin zaferinden sonra da kadınlar, sosyalizmin inşasında kendi kaderlerini ellerine alma iradesi ve cesareti gösterdiler.

Çarlık Rusyası’nda kadın, gerek toplumda gerekse aile içinde tüm haklardan yoksundu. Kilisenin, koca baskısının ve Çarlık iktidarının kısıkcı altındaydı. Genellikle hizmetçi olarak çalışıyor ve ikinci sınıf insan muamelesi görüyordu. İşçi kadınlar ise yoğun bir sömürü altında çalışıyor, düşük ücret alıyorlardı. Üretim araçları üzerindeki mülkiyeti ortadan kaldıran Ekim Devrimi, komünal ilişkilerin egemen olduğu anaerkil toplumun son bulmasından bu zamana binlerce yıldır süren erkeğin kadın üzerindeki egemenliğinin temellerini toplumsal, ekonomik ve hukuksal alanda adım adım yok etmek ve kadınlara erkeğin eşitliğinin maddi koşullarını yaratmak zorundaydı. Ekim Devrimi’nin, kadınların çifte sömürüsü ve ezilmişliğinin kökeninde yatan özel mülkiyet düzenini yerle bir etmesi, kadının kurtuluşunun koşullarını da yarattı. Sovyet sistemi getirdiği düzenlemelerle kadının konumunu kökten değiştirdi.

Ekim Devrimi’nden sonra kadınlarla ilgili çıkartılan kararnameler doğrultusunda işçi kadınların *Pravda*’ya yazdıkları mektuplarda *“Ekim Devrimi’nden sonra ancak biz işçi kadınlar güneşi gördük”* demeleri boşuna değildir. Sovyet sistemi daha ilk adımda kadın üzerindeki yasal sınırlamaların tümünü kaldırdı ve onlara idari, ekonomik, kültürel, kamusal ve siyasal yaşamın tüm alanlarında erkeklerle eşit haklar verdi. 1918’de çıkartılan Medeni Kanun’la kadınlar iş, evlilik, kurtaj gibi alanlarda daha önce hiçbir kapitalist ülkede görülmemiş haklara sahip oldular.

1926’da çıkartılan yasayla resmi nikahlı ve nikahsız birlitlikler eşit duruma getirildi. Lenin’in ön ayak olduğu bu uygulamalardan en önemlisi ailede erkek egemenliğine son verip, kadınların ekonomik, toplumsal ve cinsel alanlarda sınırsız ve koşulsuz karar yetkisine ulaşmasının sağlanmasıydı. Yasal uygulamalar kadınlara vatandaşlık ve soyadı çerçevesindeki haklarına kadar tam ve sınırsız bir eşitlik öngördü.

Kadınlar özgür ve iktisaden bağımsız hale geldiler. Bolşevik Partisi çalışan kadınları ve anneleri yücelterek, içlerindeki gizli ve büyük yaratıcı gücü uyandırdı. Çocuk bakımını ve ev işlerini toplumsallaştırma temelinde, bütün çalışabilir yaşta kadın nüfusunun üretime çekilmesinin maddi koşullarını yarattı.

Ekim Devrimi kadınlara devlet ve kamu yönetiminde etkin rol verdi

Ekim Devrimi, kadının kamusal çalışmaya katılımını engelleyen tüm toplumsal, hukuksal ve geleneksel engelleri yok etti. Çalışan kadınlara eşit siyasal hakların tanınması, devlet yönetimine katılım sağlanması yolunda önemli bir adımdı. Kadınların kamusal çalışmaya katılımıyla sosyalist inşa çalışması güç kazandı. Kadınlar hükümet organlarında, sendika ve kooperatif teşkilatlarında görev aldılar. *“Çalışan kadınların muazzam kesiminin katılımı olmadıkça sosyalist devrim olmaz”* diyen Lenin, 1920 yılında Moskova Sovyeti için yapılan seçimlerde işçi kadınlara yazdığı bir mesajda şunları söylüyordu:

“İstedikimiz, işçi kadınların erkek işçilerle sadece kanun önünde değil gerçek anlamda eşit olmasıdır. Bunu sağlamak için işçi kadınların kamu teşebbüslerine ve devlet idaresine giderek artan şekilde katılmaları gerekmektedir. Bu yolla kadınlar hızlı şekilde öğrenecekler ve erkekleri yakalayacaklar. Bu yüzden Sovyete daha fazla işçi kadın seçin.” (Lenin, *Toplu Eserler*, cilt XXV)

Ekim Devrimi’yle çarlık kanunlarının kaldırılması köylü kadının konumunu da değiştirdi. Tüm çalışanlar gibi onlara da oy kullanma ve önemli görevlere gelebilme hakları gibi siyasal haklar verildi. Kamu ve hükümet faaliyetlerine katılarak kendilerini ekonomik olarak daha bağımsız hissetmeye başladılar. Okuma-yazma öğrendiler. Tarımın kolektifleştirilmesinden sonra özgürlüğe kavuşabildiler. Kolektif tarım, erkeklerle aynı seviyede çalışma ve yaptıkları iş karşılığında aynı ücreti alma imkanı tanıdı. Erkeklerle eşit duruma geldiler.

Ekim Devrimi’yle “eşit işe eşit ücret” ilkesi yaşama geçirildi

Ekim Devrimi’yle dünya tarihinde ilk defa “eşit işe eşit ücret” ilkesini ilan eden Sosyalist iktidar, bu ilkeyi gerçekten hayata geçiren ilk devlet olmuştur. Erkek

işgücünün tekelinde olan bazı iş alanları kadınlara da açılarak kadının mesleki eğitimi yükseltilmiştir. Kadına “çalışma hakkı”nın ve “eşit işe eşit ücret” ilkesinin sadece yasalarda değil pratikte de gerçekleşmiş olması önemlidir. Ücret miktarı cinsiyete göre değil, yapılan işe göre belirleniyordu. Ancak *“Herkes yeteneğine göre, herkese emeğine göre”* ilkesinin uygulanması, var olan eşitsizliği o aşamada henüz yalnızca ilk elden ortadan kaldırmaktaydı. Çünkü kadın emeği halen kalifiye bir emek değildi. Bunun için kadının cahilliğine ve mesleki eğitimden yoksunluğuna karşı mücadele etmek gerekiyordu. Bu anlamda ilk adım okuma-yazma kampanyasının yaygınlaştırılması oldu. Kısa dönemde hedefine ulaşan kampanya 1930’lu yıllarda 7 yıllık zorunlu eğitimi tamamen gerçekleştirdi.

Ekim Devrimi kadınların kültürel düzeyini yükseltti

Geçmişin mirası olan kültürel geri kalmışlık, çalışan kadınların kamu ve hükümet çalışmalarına etkin katılmasını baltalıyordu. Sovyet sistemi altında milyonlarca kadının siyasal ve kültürel düzeyini yükseltmenin yolu kültürel devrimi geliştirmek ve sosyalist inşa sürecini hızlandırmaktan geçiyordu. Kadınları kamu üretimine, siyasal hayata ve hükümet çalışmalarına çekmek gerekiyordu. İnşası 30 yılı bulan kültürel devrimle milyonlarca işçi ve köylü, aydın saflara katıldı. Yüksek vasıflı uzman olarak teknik ve kültürel düzeyi sürekli artan kadınlar çeşitli idari görevlerde yer aldılar.

Devrimden önce bilimle uğraşan kadınlar yok denecek kadar azken, devrimden sonra Sovyet biliminin ve sanatının ilerlemesinde kadınların katkısı büyüktür. Tüm dallarda ortaya koydukları yaratıcı güç, inisiyatif ve siyasal olgunlukla kültürün ve bilginin zirvesine ulaştılar.

Ekim Devrimi çocuk eğitimini ve bakımını toplumsallaştırdı

Kadının ev köleliğinden kurtulması, üretime ve

toplumsal faaliyete katılması için çocuk bakımının ve eğitimin toplumsallaştırılmasında Sovyet yönetimi çeşitli kurumsallaşmalar yarattı. Kreşler ve çocuk yuvaları bunların başında gelir. Tüm gün süren okullar, hafta sonu ve okul sonraları için çocuk kulüpleri, boş zamanlarını spor ve kültürel faaliyetlerle geçirebilecekleri merkezler, yaz kampları, yatılı anaokulu ve kreşler açıldı. Kırsal kesimlerde hasat zamanı sezonluk kreşler ve çocuk yuvaları açılması da ihmal edilmedi.

Ekim Devrimi ev işlerini toplumsallaştırdı

Kadını köleleştiren nedenlerden biri olan ev içi emek sorununu çözmek için bu işlerin toplumsallaştırılması gerekiyordu. Devrimin kadın önderlerinden Alexandra Kollantay “*mutfak ve evliliğin ayrılması, devlet ve kilisenin birbirinden ayrılması kadar önemli*” diyordu. Lenin de “*kadının gerçek kurtuluşu proleterya öncülüğünde ev işlerine topyekûn savaş açılmasıyla gerçekleşecek*” demektedir.

Sovyetler’de, kamu aşevleri, mutfaklar ve merkezi çamaşırhaneler açıldı. 1919-20’de devrimin kalbi Petrograd’da nüfusun yüzde 90’ı, Moskova’da yüzde 60’ı toplumsal yemekhanelerde besleniyordu. Yapılan toplu konutlar kadınların barınma standardında çok büyük bir sıçrama gerçekleştirdi. Böylece aile, işgücünün yeniden üretildiği, kadını ezen bir toplumsal birim olmaktan çıkartıldı.

Ekim Devrimi anne bakımını ve sağlığını koruyucu düzenlemeler yaptı

Sovyet kanunları, sağlıklı çalışma ortamını güvence altına aldı ve anne sağlığı için özel düzenlemeler yaptı.

Gebe kadınlar, sağlıklarına zarar vermeyen hafif işlerde çalıştırıldı. Gece çalışması ya da fazla mesai yapmaları yasaklandı. Özel dinlenme ve emzirme odaları yapıldı. Yemek saatleri dışında aralıklarla 3.5 saatlik emzirme izni verildi. Devlet sigorta fonu tarafından işçi kadınlara bebek giyeceği ve maması almaları için doğum ödeneği ayrıldı. Tüm doğum izni boyunca ücretleri tam olarak ödendi. Gebelik izni, doğumdan sonra hiçbir güçlüklerle karşılaşmadan işlerine geri dönmeleri gibi uygulamalarla kadınlara her türlü kolaylık sağlandı.

Keza, aile içinde kadın ve erkek eşit konuma sahiptir, soyadı konusunda kadına hiçbir baskı yapılmadı. Kürtajın yasallaştığı ilk ülke Sovyetler Birliği olmuştur. Kadınların elde ettikleri ekonomik ve sosyal hakları pratik uygulamaya geçirmek üzere 1919’da Merkez Komitesi’ne bağlı olarak kurulan ve kadınlardan oluşan “jenotyel” kadınlara danışmanlık yapmaya başladı. Çoğunlukla köylü ve işçi kökenli kadınlardan oluşan “Jenotyel” aracılığıyla açılan okullarda on milyona yakın kadın eğitim görmüştür.

Geleceğe kalan zengin tarihsel deneyim

Ekim Devrimi’nde kadının katettiği mesafe küçümsenmeyecek düzeydedir. Rusya devrimci süreç girmeden önce “kadının adı” büyükbaş hayvanlardan sonra anılırdı. Ekim Devrimi’nde kadının katettiği mesafe epeyce fazladır.

Devrimin başarısıyla birlikte yeni işçi iktidarı, ekonomik, politik, toplumsal ve aileyle ilgili düzenlemeleriyle yüzyıllardır kökleşmiş eşitsizliği ortadan kaldırmanın temelini atmaya başladı. Ekim Devrimi tamamen kadın sorununu çözmedi ancak bu sorunun nasıl çözülebileceğinin yol ve yöntemlerini geleceğin toplumsal devrimlerine zengin bir miras olarak bıraktı.

Şanlı Ekim Devrimi’yle sosyalizmin kadın sorununa yaklaşımını ve buna ilişkin çözümünü ele alırken, inişleri ve çıkışlarıyla da olsa izlediği yol bilince çıkarılmalı ve zengin bir deneyim olarak bugünün ve geleceğin mücadelelerinde kılavuz olarak değerlendirilmelidir.

Yaşamın yarısından kavganın yarısına...

Sınıfsal çelişki ve eşitsizlikleri en derinden yaşayan, açlığın ve sefaletin en ağırına mahkum bırakılan kadın emekçiler bir de yüzyılların dayattığı cinsel ayrımcılığı, sömürüyü ve ikincil cins konumunu yaşamaktadır. Yoğun mesailerden gece çalıştırılmalarına, kreş hakkının gaspından işten atılmalara, sigortasız çalıştırılmadan işyerinde her türlü şiddet, hakaret ve tacize, cinsel bir obje olarak metalaştırılmasına kadar her türlü sorunla emekçi kadınlar karşı karşıya kalmaktadır.

Bugün işçi kadınlar için mücadele etmek demek, varolma mücadelesi demektir.

Bugün işçi kadınlar için mücadele etmek demek, tüm işçi kardeşlerinin özgürlük ve eşitlik mücadelesi demektir.

Bugün işçi kadınlar için mücadele etmek demek, kapitalizmin dayattığı anlayışa, yozluğa, metalaşmaya karşı mücadele etmek, kendi kızlarının geleceği için mücadele etmek demektir.

Bugün ev kadınları için mücadele etmek demek, evde yaşadıkları esarete, dört duvar arasına sıkıştırılmaya, ekonomik ve feodal cendereye karşı mücadele etmek demektir.

Ve emekçi kadınların mücadelesi ise örgütlenmekten, işçi sınıfının mücadelesine ortak olmaktan, kendi geleceğine kendi elleri ile sahip çıkmaktan geçmektedir.

25 Kasım kadına yönelik şiddete karşı mücadele günü!

25 Kasım’da Dominik Cumhuriyeti’nde katledilen ve “trafik kazasında öldüler” diye açıklama yapılarak cinayetin üstünü örtmeye çalışan zihniyet bugün tüm dünyada, ülkemizde ve sokaklarımızda kol geziyor. Bugün şiddet her alanda olduğu gibi emekçi kadınları, mücadele eden kadınları, savaşlarda esir edilen kadınları daha “şiddet”li vuruyor.

Küçükçekmece Emekçi Kadın Komisyonu olarak emekçi kadınları her alanda karşı karşıya kaldıkları şiddete karşı mücadeleye çekmek için bu yılki 25 Kasım’ı bölgemizde çeşitli etkinlik ve anımlarla karşılayacağız. İlk olarak “Evde,

fabrikalarda, sokakta, gözü altında şiddet” ve “yasalarda şiddet” başlıkları ile 18 Kasım günü bir panel gerçekleştireceğiz. 24 Kasım günü “kadın ve şiddet” konulu bir belgesel gösterimi ile töre cinayetinde katledilen Güldünya Tören’e yazılan bir mektubu okuyarak tüm emekçi kadınları 25 Kasım günü İstanbul merkezli Emekçi Kadın Komisyonları tarafından gerçekleştireceğimiz basın açıklamasına çağıracağız.

Bu etkinlikler boyunca bölgemizdeki emekçi kadınları, kadına yönelik her türlü baskı şiddet ve sömürü karşısında birlikte mücadele etmeye çağırarak ve komisyon çalışmalarına destek vermesini sağlamak temel hedefimiz olacak. Emekçi kadınlara ulaşabilmek için her türlü aracı, bildiri, anket, duvar gazetesi, broşür, ev ve işyeri toplantıları, imza kampanyalarını değerlendireceğiz.

Küçükçekmece Emekçi Kadın Komisyonu Emekçi Kadın Kurultayı’na yürüyor!

Küçükçekmece Emekçi Kadın Komisyonu olarak bölgemizde yaklaşık iki yıldır sürdürdüğümüz emekçi kadınlara yönelik çalışmamızı, Şubat ayında gerçekleştireceğimiz merkezi emekçi kadın kurultayı ile birlikte bir adım daha ileri taşımayı hedefliyoruz. Çalışmamızın derinleşmesi, genişlemesi ve fabrika havzalarındaki emekçi kadınların en geniş kesimlerine seslenebilmesi amacıyla çıktığımız yolda, attığımız her adım, yarının özgürleşen emekçi kadınlarını yaratacaktır. Yaşamın yarısında varolan kadınların sınıf mücadelesinin saflarında da yer alması, atılan bu adımların kesintisiz, hedefli ve ısrarlı olmasından geçmektedir.

Eşitlik ve özgürlük mücadelesinde “ben de varım” diyen emekçi kadınlara sesleniyoruz. Bölgemizdeki tüm emekçi kadınları mücadele saflarında, fabrikalarda, evlerde, sokaklarda, alanlarda ve meydanlarda bir adım önde olmaya çağırıyoruz.

Küçükçekmece Emekçi Kadın Komisyonu

Mücadele Postası

ÇÜ’de polis terörü!

9 Kasım günü okulun çok kalabalık olmadığı bir saatte “Özgür Halk dergisinin toplatma kararı var” denilerek üniversiteye adeta bir operasyon düzenlendi. Ellerinde plastik mermi atan silahlarla, gaz bombası atarak okula giren çevik kuvvet ekipleri, R1 dersliklerinin önündeki standlara saldırarak Özgür Halk dergilerine el koydu.

Birkaç gün sonra da “Yedinci Gün gazetesinin savcılık kararı ile toplatması var” denilerek sabah saatlerinde ÖGB, sivil polis ve çevik kuvvet yığını ile R1 dersliklerinde açık olan stantlara saldırdı. Güvenlik güçleri, Yedinci Gün gazetesi standına gelerek stantta bulunan 4 kişiyi gözaltına aldılar. Daha sonra Ekim Gençliği standına yönelen polisler, Ekim Gençliği dergisi ve Kızıl Bayrak gazetesinin toplatmasının olup olmadığını araştırdılar. Toplatma kararının olup olmadığı araştırılırken, bir taraftan da çevrede bulunan insanlara yönelik saldırıyı sürdürdüler. Polis, “öğrenci olmayan kişiler okuldan çıkarılacak” diyerek kontrol yapmaya kalktı. Stantımızda da kimlik kontrolü yapmak isteyen polise kimlik göstermedik. Bu kararlılığımız karşısında polisler kimlik sormaktan vazgeçip R1 çimliklerinde 15-20 dakika kadar oturdular ve ardından R1’i terkettiler. Ancak uzun süre boyunca okuldan ayrılmadılar.

Gözaltına alınan 4 yurtsever öğrenci 11 Kasım günü nöbetçi mahkemeye çıkartıldılar. Mahkemeye çıkartılan öğrencilerden Erdal Erdem tutuklanarak cezaevine gönderildi.

Sosyalist basın susturulamaz!

Son dönem kışkırtılan faşizmin kitleler üstünde yarattığı etkiyi ibretle izliyoruz. Bu tam da burjuva medyanın “şuursuzlaştırma hareketi”nda anlamını buluyor. Düzen medyasının hangi köşesine baksak ağır bir ırkçılık ve savaş propagandası eşliğinde yalan yanlış ve düzmece haberlerin binbir türlü örneğiyle karşılaşyoruz. Kardeş bir halkı “terörist” ilan edenler okullarımızda da çeşitli faşist vakıf ve derneklere yüzlerce milyon katkı toplayıp, vermeyen demokrat ve ilerici liselileri hedef gösteriyorlar. Tüm bunları “sosyalist basın” nezdinde onlar gibi düşünmeyen, halkların kardeşliğini isteyen insanların seslerinin kısılmaya çalışılması izliyor. İşte böyle bir dönemde bir kez daha gazetemizin sahipsiz olmadığını ve ezilen sömürülen ve hor görülen binlerce işçinin, emekçinin ve gencin sesi olduğunu haykırmak gerekir.

Kızıl Bayrak susturulamaz!

İzmir’den Kızıl Bayrak okuru bir liseli

Yozlaşma karşıtlarına onbin yıl hapis istemi!

2006 yılının Aralık ayında İstanbul’da Temel Haklar Dernekleri’ne yapılan eş zamanlı baskınlarda gözaltına alınarak haklarında tutuklama kararı çıkartılan Temel Haklar Derneği üyelerinin duruşması, 13 Kasım günü Beşiktaş 13. Ağır Ceza Mahkemesi’nde görüldü. Dernek üyeleri toplam 10 bin yıl hapis istemiyle yargılandı.

95 kişiden tutukluluk halleri devam eden 47’sinin duruşması görülürken mahkeme önünde dernek üyeleri eylem gerçekleştirdiler. Saat 12.00’de mahkeme önünde toplanan Temel Haklar Derneği üyeleri “Yozlaşmaya karşı mücadele ettikleri için tutuklananlar serbest bırakılsın!” pankartı açtılar.

Temel Haklar Federasyonu adına okunan basın açıklamasında; yozlaşmaya, uyuşturucuya, fuhuşa, karşı çıkan ve tutukluluk halleri devam eden 47 devrimci demokratın hukuk komediysiyle karşı karşıya oldukları belirtildi. Tutuklananların

serbest bırakılması istendi.

Daha sonra 25 Aralık tarihinde yapılan baskında gözaltına alındıktan sonra tutuklanan PSAKD Sarıyer Şube Başkanı Muammer Şimşek için de bir açıklama yapıldı. “Başkanımız Muammer Şimşek’e özgürlük!/Sarıyer Şube” pankartı açıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

İzmir’de “Katalizör” satışı!

8 Kasım günü yerel yayınıımız olan Katalizör satışını Menemen Lisesi’nde gerçekleştirdik. Kapıda güvenlik görevlisinin beklediği lise önünde kısa sürede 200’e yakın dergiyi liselilere ulaştırdık. Bu liseye uzun yıllardır faaliyet götürülmemesinden dolayı yayınıımız ilgiyle karşılandı. Arkadaşları için almak isteyenler dahi oldu.

Halkların birbirine kırdırılması politikaları

yürütülürken, okulda da sıra arkadaşımızın bizlere düşman edilmeye çalışıldığı böyle bir dönemde okul önlerinde militan satışlarla kardeşliğin sesini yükseltmek büyük bir önem taşıyor. Ayrıca yaşanan ticari eğitim gerçeği üzerine de liseli gençliğin alternatifsiz olmadığını liselilere anlatma fırsatı yakaladık.

İLGP Girişimi’nden Liseliler

TUYAB: “Hapishanelerdeki saldırılara son!”

Tutuklu ve Hükümlü Yakınları Birliği (TUYAB) 13 Kasım günü Sultanahmet Adliyesi önünde gerçekleştirdiği basın açıklamasıyla devrimci tutsaklar üzerindeki keyfi uygulamaların son bulmasını istedi. TUYAB, Tekirdağ 1 No’lu F Tipi Hapishanesi’nde son günlerde yaşanan saldırılara ve hak ihlallerine dikkat çekti.

Açıklamada; “Hapishanelerdeki saldırılara son!/TUYAB” pankartı açıldı. TUYAB adına açıklamayı okuyan Filiz Güllökuer ırkçı şoven dalganın hapishanelerdeki somut yansımalarını aktararak, devrimci tutsakların saldırı dalgasında temel hedef olduğunun altını çizdi. Çeşitli hapishanelerde yaşanan fiili saldırılar hakkında bilgi verdi. “Disiplin cezalarıyla, görüş ve mektup yasaklarıyla, ayakkabı araması dayatmasıyla, sohbet hakkının kullanımının engellenmesiyle tecrit içerisinde tecrit yaşatılan devrimci tutsaklar aynı zamanda filli saldırılarla da teslim alınmak istenmektedir” dedi. Tutuklu aileleri olarak tecrit ve tredman uygulamalarına karşı devrimci tutsakların yanında olmaya devam edeceklerini belirtti.

“Devrimci tutsaklar yalnız değildir!”, “Devrimci irade teslim alınamaz!”, “Baskılar bizi yıldıramaz!” sloganlarının atıldığı eylemde “Keyfi aramaya son!”, “Ayakkabı aramasına son!”, “Hapishanelerdeki saldırılara son!”, “Disiplin cezalarına son!”, “Görüş yasaklarına son!”, “Tutsakların haklarının kullanımı koşulsuz olarak sağlansın!” dövizleri taşındı.

Açıklamanın ardından TUYAB, hapishanelerde yaşanan hak ihlallerine ilişkin sorumlu cezaevi idareleri ve Adalet Bakanlığı hakkında suç duyurusunda bulundu.

Kızıl Bayrak/İstanbul

EKSEN Yayıncılık Büroları

Üsküdar (İstasyon) Cad. Pınar İşhanı
No: 5 Kat: 4 Daire: 52 Kartal/İstanbul (0 216 353 35 82)

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA Tel: 0 (312) 232 29 10

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 19 94

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Silifke Cd. Çavdaroğlu Çarşısı 2/93
MERSİN

Saadetdere Mah. Fırın Sok. No: 37/25 (Depo durağı)
Esenyurt/İSTANBUL

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 0097680-3
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 10021127094
No’lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

CMYK

Sermaye medyasıyla, kolluk güçleriyle, grev kırıcılarıyla Telekom işçilerine saldırıyor...

Telekom işçileriyle eylemli sınıf dayanışmasını yükseletelim!